

Junij - julij 2009

Atraktivno branje

- DANGOBER: tik pred izdajo
- Intervju: Amadeja M. Ličen
- Predstavitev Gil-Galada
- Viden in brano za vas
- Kravatarske umazanije
- Obilna bera zgodb

V tej številki:

Votlina skrivnosti: Resnični Kumran (zaključek)	2
Novosti	3
Filmske recenzije (Dirka na na zakleto goro, Star Trek, terminator: Odešitev, Dan, ko je obstala Zemlja in še več ...)	4
Kravarstvo	16
Prebrano za vas: Nasvidenje Veličastni svet	17
Intervju: Amadeja M. Ličen	18
Še nekaj branja: Virinski ključ in Spopad kraljev	20
Na kratko o bradaču Georgu R.R. Martinu	22
Zgodbe: Lutkar (Amadeja M. Ličen), Kréma pri Saturnu: Srečni kapitan 1. del (Andrej Ivanuša), Celjska vampirska večerja 2. del (Bojan Ekselenski)	23
Slikovna in besedilna predstavitev slovenskega Tolkienskega društva Gil-Galad	42

Tik pred izidom!

Upajmo, da ne bo zamude!

Dangober: Spopad pri Opozorilniku precej buri duhove. K temu obilno priporomre avtorica Mara R. Sirako, ki zainteresirano javnost neprestano bombardira s slinabilnimi dražilniki. Mnogi teh odlomkov ne beremo, saj si nočemo skvariti izkušnjo ob dnevu 0. Načeloma bi knjiga morala priti ven precej kmalu po izidu vašega ljubega fanzina.

Nagradna igra povodom izida!

Ljubitelji gotovo veste za nagradno igo, objavljeno na spletni strani Dangobercev. Zbiranje del je trajalo od 15. maja do 5. junija. Rok je bil precej kratek. Rezultati bodo znani šele po zaključku redakcije.

Renesansa Star Trek!

Truplo je oživel

Se morebiti spomnite zadnjih dveh filmov franšize Star Trek? Ne? Dobro, saj niste nič zamudili. Ta dva filma sta vsaj pri nas romala direktno na srebrni plošček. Edina prava odločitev. Ljubitelji ZF in zlasti zvezdnosteznosti so oba filma seveda videli in mnogi se strinjajo z mano - raje nehaite ali pa nam dostavite kakšen spodoben izdelek.

Veste, zvezdnostezni Univerzum

ima od vseh ZF franšiz daleč največjo količino filmov in zlasti TV nadaljevanj. Tu imamo izvirno serijo iz druge polovice 60-tih let, pa Next Gen, potem je tu Voyager, Deep space Nine in pred kratkim zaključena Enterprise. Tudi filmov imamo kar zajeten kup, kateremu

se potterijade najbrž ne bodo niti približale. Najprej jih je šest posnetih z izvirno zasedbo, ena je mešanica »stare« in NextGen, nakar je žal šlo samo navzdol. Prvi kontakt je še kar dober, a zadnja dva sta nevredna kultnosti franšize.

Kravarji so morali pogruntati nekaj za oživetev. Domislili so se paralelnega dogajanja in franšizi vdihnili novo dozo življenja.

Skratka, dočakali smo Star Trek, kot se šika.

B.E.

GIL-GALAD

SLOVENSKO
TOLKIENOV
DRUŠTVO

Ljubitelji Tolkienovega sveta

Društvo Gil Galad je že nekaj let na ljubiteljski sceni. Njihova spletna stran <http://www.drustvogil-galad.si/> je zakladnica o fantastičnem Tolkienovem svetu. Včasih, v dobi pred epskimi in z Oskarji zasutimi filmi Gospodar prstanov so bili

ljubitelji samo ena od nišnih skupnosti. Po uspehu filmske trilogije pa je Sauron stopil v prvi plan in poleg filmov smo dobili še kup dobrih in še več precej manj dobrih računalniških in družabnih iger. Slovensko tolkienovo društvo je edino ljubiteljsko društvo in je nastalo še pred filmsko norijo. Več o društvu si preberite v nadaljevanju na str. 42.

Kolofon

Jašubeg en Jered

ISSN 1855 - 6434

Fanzin za fantazijo, znanstveno fantastiko in horor

Izdatelj:

Bojan Ekselenski

Ljubljanska cesta 5A

3000 Celje

GSM: +38640642356 (Bojan)

Tel.: (03)-541-2543

E-pošta:

bojan.ekselenski@amis.net

Internet: [http://](http://www.vitezicarovniki.com)

www.vitezicarovniki.com

Copyright©2008-2009 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane. Besedila, slike in oblikovne rešitve je prepovedano kopirati brez dovoljenja izdatelja.

Urednik:

Bojan Ekselenski

Preostalniki:

Amadeja M. Ličen

Mara R. Sirako, Andrej Ivanuša

E-mail projekta Vitezi in Čarovniki:

info@vitezicarovniki.com

E-mail za avtorje, ki želijo objaviti svoja dela v rubriki NOVOPEČENI:

info@vitezicarovniki.com

Votlina skrivnosti: Kako se je v resnici začelo

Ne glede na to, da kumranski zapisi NISO krščanski, pa mnogi raziskovalci vidijo določene povezave. Zanimive so primerjave med posameznimi odlomki evangelijskih in deli nekaterih kumranskih zapisov.

Dajem primer dela zapisa 4Q525:

»Blagor ubogim na duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo,

Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.

Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.«

Literarna oblika je enaka Matejevemu evangeliju.

Blagre poznamo po znamenitem Govoru na gori. Takoj se pojavi vprašanje, kako je bil Jezus povezan s »sceno« v Kumranu? Kakšne povezave so obstajale? Različni raziskovalci so sprva mislili, da Kumranska skupnost pričakuje duhovniškega in kraljevega mesijo. Eden je po Aronu, drugi po Davidu. Torej naj bi šlo za nekaj druga-

čnega od krščanskega odrešenika.

Ampak dokument 4Q521 to postavi na glavo. Ta mesijanski apokaliptični tekst govori o enem samem odrešeniku. Ta mesija je izjemno podoben krščanskemu Odrešeniku. Naj vam za zaključek predstavim del tega dokumenta.

Nebesa in zemlja bosta poslušala Njegovega Mesijo. Nad ubogimi bo plaval Njegov duh in prerodil bo resnicoljubne s svojo močjo. On osvobaja ujetnike, vrača vid slepim, dorešuje pohabljenosti. Gospod bo dovršil veličastne stvari, kakršnih še ni bilo

Ne glede na vse pa je treba priznati, da krščanstvo ni nekaj, kar je priletelo z neba. Izvor krščanstva in zahodne misli lahko razumemo, če nam uspe razumeti burna dogajanja proti koncu t.i. drugega templja v takratni Sveti deželi pod rimsko nadoblastjo. Kumranski rokopisi so ena od poti do tega razumevanja. Pred raziskovalci je še dolga pot do dokončnega spoznanja o vsem, kar se je skrivalo (in se še skriva) v puščavskih votlinah Svete dežele. Pot še traja ...

NOVOPEČENI

Verjamem, da je v Sloveniji precej ljubiteljev in ljubiteljic fantazije, znanstvene fantastike in hororja, ki imajo tudi ustvarjalno energijo. Žal nimamo nobenega periodičnega glasila, ki bi redno objavljalo in s svetovanjem pomagalo avtorjem pri njihovih prvih korakih v svet ustvarjalnosti. Ravno Jašubeg en Jered torej orje ledino.

Komu je namenjena rubrika?

Namenjena je vsem avtorjem, ki so do sedaj svoja dela objavljali na raznih forumih. Objava v fanzinu je že privzeto avtorsko zaščitena brez posebnih poudarkov. ISSN številka fanzina je dovolj trdna podlaga za primerno varovanje in morebitne sankcije v primeru kraje.

V kakšni obliki naj bo delo?

Delo pošljite v datoteki, kompatibilni z MS Word (velja torej tudi OpenOffice). Dolžina ni omejena, vendar ne pošiljajte literarnih opek. Objavili bomo dela do dolžine 3 avtorskih pol. Objavili bomo tudi stripe, risbe in ostalo, kar je pač objavljivo v tej obliki.

Kaj lahko avtorji pričakujete?

Vsako delo bo šlo čez nekaj rok. Prvo sito je pravopisno, torej skladnja in pomenoslovje. Nadalje gre skozi vsebinsko pretresanje. Ne bomo iskali napak, temveč kvaliteto. Objavili bomo dve ali tri najkvalitetnejše zgodbe. Objavili bomo zgoščeno oceno vsakega prispelega dela, pri čemer bomo avtorjem svetovali, kako naprej.

Ustvarjalni izzivi

Kam poslati svoje umetnine?

Na dnu kolofona je E - naslov, kamor pošljite svoje delo.

Manjša opomba: Zaradi časovne stiske (zadnji prispevki so bili dokončani šele 25. junija) je izpadlo nujno urejanje vejic in pik, po domače natančnejše lektoriiranje. Obljubim, da se je to zgodilo zadnjič. 11. številka bo polno lektorirana!

Kaj je novega?

Knjige

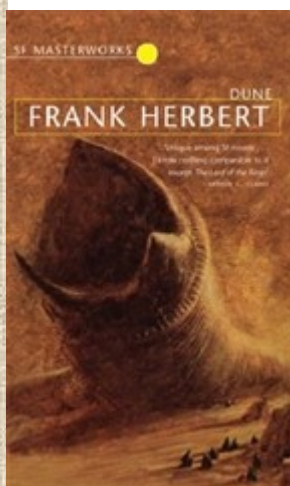

Somračenja nikakor noče in noče biti konec. MK pač kuje železo, dokler je vroče. In je še kako vroče, o čemer priča seznam najbolj prodajanih knjig - prva mesta zaseda Somrak v svojih pojavnih oblikah. V ospredju so angleški originali. Ljubitelji tovrst-

ne literature pač najraje berejo v angleščini. V času, ko to berete, je že med nami tudi prevod zadnje knjige v Somraku, Jutranja zarja. Seveda pa s tem še ni konec. Kravartarji so izumili nešteto načinov, kako molsti priljubljeno franšizo in verjemite mi, niso se ustavili samo pri knjigah.

Kaj je novega poleg Somračenja? Nič kaj posebnega. Na lestvici prodajanih poleg somračenja kraljuje Poteriada, pa Pesmi ognja in ledu, Ognjeni veter, Zgodbe iz Narnije in ostala družina. Mnoga od del so na voljo v angleški in slovenski verziji in prodajnost je nekje podobna.

V »območju« ZF po čudežu na prvih mestih

vladajo slovenski prevodi. Tu sta kultni antiutopiji 1984 in Krasni novi svet. Očitno se nam dogajajo totalitarizmi. Na vidnem mestu je tudi kultni Dune in njega nadaljevanja. Mnogi se še spominjamo filma, ki je bil v mnogočem kontroverzen. Na osnovi Sipi- ne je nastalo

tudi veliko računalniških iger. Nekatere so bile dobre, nekatere pa je pokopal kravatarski pohlep.

Kino radosti

V kino dvorane je ravno pred kratkim priletela

druga porcija Transformerjev. Poleg filma nas bodo lastniki licence zasuli še z igračami, računalniškimi igrami, čokoladicami, čipsom in spodnjicami z motivi priljubljenih avtomobilčkov. Igralska zasedba ostaja bolj ali manj

enaka. Kaj lahko pričakujemo? Najbrž še več že videnege. Marketinška mašinerija že dela s polno paro in nam želi transformiranje predstaviti kot nekaj najboljšega po izumu kebaba. Samo v centrih pod poveljstvom Mirka Tuša priletijo 19. junija in nadalje (po domače, kino

dvorane Koloseja tega filma najbrž ne bodo uzrle, pač kravatarsko sabljanje na podalpski način).

V polnem zagonu je Prerokba. Ob vseh filmih katastrofe in

»skorajšnjega« uničenja Zemlje, nam končno dostavijo radostno destrukcijo epskih propor-

cev. Film je na otip podoben mnogim izdelkom svoje sorte. Ker gre za ameriški film, nikakor ne gre brez družinskih travm. Imamo vdovca, imamo sina, ki ne govori z očetom in imamo

hči, katero so odtrgali od na videz zmešane mame. Imamo mati in hči brez očeta ipd. družinske jare kače. Tako na hitro, glasbena podlaga je mešanica tiste iz Vojna svetov, kjer je hlače polnil Tom Cruise in Zaklad pozabljenih taistega Nicolasa Cagea, ki je glavni dekode-

uganke Prerokbe. Film je gledljiv, kvaliteta zvoka in slike je primerna visokopračunskemu izdelku. O vsebini pa na kratko, saj bo sledil konkreten opis v naslednji številki.

Leta 1959 je otvoritev nove šole in pred njo položijo časovno kapsulo, v katero otroci letnika 1959 vstavijo kuverte z risbami, kako si predstavljajo leto 2009, torej 50 let v prihodnosti. Ena od učenk pa vstavi list papirja, poln števil. Leta 2009 to kapsulo svečano odprejo in razdelijo otroške risbe. List s številkami pride v roke našemu glavnemu junaku, ki si večere hladi z alkoholnim opojem. Slučajno pogrunta, kaj številke pomenijo in kmalu ga spreleti groza. Gre za napovedi vseh katastrof. Drek pa zares prileti v ventilator, ko naš Nicolas prisostvuje dvema katastrofama, ki sta bili natančno napovedani. Nikakor pa ju ni mogel preprečiti. Potem gre vse še predvidljivo navzdol.

Skratka, scenarij ne bo dobil Oskarja, vendar nam daje dve uri spodobne zabave in nam ponu-

di tudi kaj za razmisliti.

Krvavo valentinovo 3D je še ena verzija znane grozljivke. V kinu je že nekaj časa in komur se

dogajaj pokol, naj pohiti. Kaj naj rečem o filmu? Precej klasična zgodba, zraven so seveda družinskost in še kaj. Glavna atrakcija filma je 3D tehnika. Torej, ako ste malce slabših živcev, znate napolniti hlače.

V polnem zamahu je tudi Terminator: Odrešitev. O filmu med zbirko opisov. Na hitro pa samo to ... film je nujen za vse ljubitelje Terminatorja. Za ostale pa samo v primeru, če vas ne bodo zmotile nekatere scenariistične luknje in nedoslednosti.

Preostalniki? Kmalu bo priletela nova doza Harryja Potterja, pa V žrelu pekla in še kaj. Nabavite si kocke in kakšno osladno pijačo ...

Vir filmskih novic: [Planet Tuš](#) in [Kolosej](#).

Iz naših kino centrov: Dirka na zakleto goro

Dirka na Zakleto goro je remake originala izpred dobrih 35 let. Namenjen je ljubiteljem ZF, ki verjamejo, da Nezemljani niso nujno lovkaste nakaze z morilskim nagonom. Za povrh pa dobimo še The Rocka, kar doda tisto zabavno začimbo.

Dirka na zakleto goro je zanimiv projekt, ki pa ni popolnoma našel svojega mesta na tem krutem svetu. Žanrsko ga umeščamo med fantazijske družinske komedije. Ja, danes hoče biti vsak film z nekrvoločnimi vesoljci po E.T. nekakšna mešanica žanrov, kjer so ključne besede družinskost in fantazijska. Zraven pa pripopajo še akcija, pustolovščina, komedija in & ali še kaj. Pač po potrebi kravatarijev. Ti zglangani tipi se sicer ne spoznajo na kvalitetni film, znajo pa prodajati (ali vsaj mislijo tako), kar studio izpljune na osnovi njihovih »tržnih raziskav«. Danes se namreč komercial-

zna delati burke). Družbo mu dela še prgišče enako zateženih tipov s finimi črnimi avti. Za režiserski korobač ja zgrabil Andy Fickman, ki je posnel recimo Očka brez načrta. Skratka, gre za tipa ki mu ležijo komedije in tudi tokrat nam je dostavil komedijo.

Zategadelj se postavlja vprašanje, kaj je storil s franšizo Zaklete gore? Gre za veseljaško romanje in postavimo vprašanje. Smo fantazijoljubci ošestanjsteni ali osedemanjsteni? Kaj se nam mota med ušesi, ko se odvrtil odjavna špica?

Berite torej modrost še naprej. Zgodba je precej generična. Hej, kako pa lahko od zahtev po splošni všečnosti pričakujete kaj drugega? Nikakor se ne sme zgoditi nič takega, kar bi mali deci nakazalo znojček od napetosti. Vse poti morajo biti izravnane. Pa se podajmo na to dirko!

Nekje v puščavi, za devetimi gorami in devetimi Las Vegas v času NLP fešte cepne NLP. Može v črnem, odeti v zaščitne gvante, vredne Izbruha, seveda zaprejo celotno območje pod pretevo izliva klora (kje smo že to videli?). Ta čas naš Jack O'Neil, pardon Jack Bruno v dveh serijah pripelje na prizorišče konvencije vojnovezda jurišnika in malce premaknjeno dr. Alex Frideman. Naš Jack ima tudi težave z lokalnim mafiozom, a ta del je tako mimogreden. Pravzaprav je lanski sneg skoraj pomembnejši od tega zgodbovnega vsadka. Hoče naprej, a zagleda novi stranki, najstniška Sara in Setha. Oba mu pomolita pred nos kup denarja in skupaj gredo na razjo. Sara je s svojim Jack

ni film posname na osnovi tržne raziskave in ne po navdihu. Torej ni vedno vse zlato, kar pride iz Hollywooda. A pustimo svinjo, naj sanja svojo koruzo. Ampak hej, stari, najprej pogledimo film, pa potem zlijmo gnojnico, ako to zasluži.

Igralska zasedba je primerna žanru. The Rock (Dwayne Johnson) je kar (pri)znan komedijant. Poprijel je za vlogo taksista Jacka Bruna dveh nezemljanov nič kaj strašnega izgleda Alexander Ludwig v vlogi Setha je takisto znan po nenaravnosti, saj smo njegovo lesenost videli v ne ravno blestečem Zlo vstaja. Druga polovica nezemeljskega tandema pa je AnnaSophia Robb v vlogi Sare. Dečva je kljub rosnim 15 letom že izkušena igralka in smo jo videli v kar nekaj filmih nam ljubih ali sorodnih žanrih (napr. Most v terabitijo, Grozljiva žetev). Tu je še mamasta Carla Gugino v vlogi dr. Alex Friedman. Tako imamo zapolnjen veseli četverček. A vse skupaj bi bilo »to easy«, ako ne bi bilo čisto pravih ameriških mož v črnem. Glava »vladne zarote« proti NLP-jem je Ciaran Hinds, ki se je zamaskiral v Henrya Burka (tip

O'N..., pardon Jack Bruno podobna prijateljskemu Jaffi iz StarihGat. Najbrž je požrla svojega starogatnega zajedavca. Kmalu jih izsledijo naši kecki v črnem. Majhna dirka, nakar Seth pokaže malce matričnega (ali terminatorskega, kateri del vam je ljubši) ustavljanja avtomobilov. Kljub velikemu tresku se nikomur ne skrivi niti las na glavi. Kri? Kakšna kri

neki? Saj smo vendar v družinskem filmu za deca od 5 do 95 let. Naš Jack se opravičuje, kot da je on MF, a ni. Kmalu to tudi ugotovi. Sara mu zrecitira, da sta vesoljca, a on seveda verjame samo klišeju z antenami. Potem ona pokaže, da je res iz galaksije daleč, daleč proč... ter uporabi svojo jedrsko Silo in se poigra z Jackovo kramo. Pa gremo naprej do babičine

kamre! V čarovnični bajturini iz Janka in Metke spoznamo res prostrano klet, kjer ždi čudna zdrizasta zmeneta. Tam je cilj potovanja Janka in Metke. Zgrabi ta nek gizmo, nakar uleti čarovnica v obliki Sifona. Tip z zamašenim odtokom je spričo te zamašenosti pač besen. Logično, saj je padel v napačen film. Namesto v Dan, ko je obstala Zemlja, je padel v klet. Besno strelja, se pretepa, a brez haska. Vsa vesoljska tehnologija mu ne pomaga ničesar zadeti. Janko, Metka in naš Jack pobegnejo. A ne za dolgo. Naš Sifon jih po vojnovezdno obstreljuje, a znova v prazno. Gotovo je prej snifal kaj močnega, ker ob vsej vesoljski tehniki ne more skeglati enega usranega taksija. Tudi v nadaljevanju lova na naše ubežnike v razbi-

tem rumenem taksiju ni kaj posebej sposoben. Na koncu razbije svoj NLP v predoru ob bližnjem srečanju z vlakom. Mrtvi? Nič. Naša družina potem pride v nekakšno Kamnito drago, podkupijo lokalnega mehanika in stopijo v bar, kakršnega se ne bi sramovali niti v Od mraka do zore. Prava muzika, lokalna kelner'ca, lokalni šerif, ki sovraži jenkije

in veselo vzdusje. Samo vampirska Selma Hayek manjka. No, potem pa to en bi bil »družinski« film. Takrat notri skočijo naši

pipelni v črnem. Pa jim kljub množici mož z velikimi puškami in dobrimi avti uspe? Kje pa. Dečva se malce poigra z jedrskimi močmi in družinsko korektno jo podurhajo. Znova je za črne score 0. V naslednji kitici se znajdejo na konvenciji hecnosti, oziroma NLP. Najprej imajo baletne težave s tistim mafijozom, nakar se le srečajo z odpičeno dr Alex, ki je doživela usodo Jacka O'Neila. Ona govori o kvadratu, a publika hoče zgodbo o krogu in dvorana ostane prazna. Na srečo. Potem nam naša jedrska punčka

Dirka na Zakleto goro je proizvod Disneyevih kravatartarjev. Iz ZF zadeve so naredili hecnost, namenjeni družinski zabavi ob vedru kokic. DVD si ogledajte, ko se nimate kam dati.

prikaže hologram vesolja, naplete štorijo o Neprijetni resnici njihovega sveta in Dnevu neodvisnosti našega sveta, če ji ne pomagajo do vesoljske ladje. Zraven sta seveda še roditelja obeh vesoljčkov, ki sta odkrila, kako počistiti Neprijetno resnico, a zaradi zagovornikov Dneva neodvisnosti ždita v vesoljskem

arestu. Mimogrede vpletejo vseveda o vladnih zarotah, dr. Donald Harlana, v katerega se je oblekel Garry Marshall. Beseda da besedo in vskoči Burke. Znova burka. Naša družina jih nategne, da se jim lepo pokadi in se z Harlanovim avtodomom odpravi na veselo popotovanje na Zakleto goro. To oporišče naj bi bilo res pravo gnezdo dedka vseh zarot. Območje 51 naj bi bilo proti temu navaden peskovnik. Naša družina kani vstopiti v najbolj varovano skrivnost skozi rove. Toliko o »popolnosti« varovanja. No, še preden jim to uspe, prileti uspavala. Naša vesoljca zadremata, a Jack jih dobi po grbi. Kmalu pa Jack in Alex vstopata v tunel. Taksist in nora znanstvenica sta nategnila največje specialiste za varovanje. Toliko o logiki filma. Tam komaj uideta izpuhu iz globin (znova že nekajkrat videno). Znajdeta se v tej super zavarovani podrtiji. Oziroma to postane, ko se pojavi še besen Sifon. Nekako se hoče odmašiti in v ta namen razmetava in razbija. Sram ga bodi! Score? Ob vsem big bada bumu znova čista 0. Naša dva rešitelja seveda odrešita vesoljca pred kruto usodo. Oba sta gledala Dan neodvisnosti in nočeta tega doživeti na svoji koži. Po tem, ko smo pričeli nekaj banalnostim, nas dočaka še en matrični prizor z metki. In družinskosti. Potem se pojavi besen Sifon, imamo veliko streljanja (score znova 0, saj nismo deležni niti enega samega pravomoškega trupla) in NLP odleti. Sledi še finalni obračun v ladji, kjer so nadzorne monitorje ukradli naravnost iz Minority report (saj veste, to je tista fora upravljanja z rokami). Tu so prisotne navadne monokromatske igrače. Zatem sledi zaključni fajt z nadležnim

Sifonom. Malce smo deležni tudi Predatorjevega izročila (saj veste tisto o grdi faci). Naš ubogi Sifonček končno, kako nenavadno, le doživi svojo odmašitev.

Sledi sklepna srečno jokajoča scena, kakršna pač mora biti v vsakem družinskem filmu.

Tako, to je to.

Potegnimo zdaj pod tem črto. Scenarij nikjer ne dopušča napetosti. Vse se dogaja premočrtno, dasiravno lepo tekoče in izteče se, kot se spodobi za družinski film. Občasni hecni vložki so bolj ali manj mašilo in nikakor ne uspejo razbiti niti enega klišeja. Režiser, ki nima izkušenj z ZF, ima pa izkušnje z družinsko zabavo, je lepo jemal iz pomembnejših in večjih ZF filmov. Od

Terminatorja do Matrice in od Zvezdnih vrat do Vojne zvezd in še kaj bi se našlo. Očitno je Hollywood nekakšna tržnica in režiserji, ki željo ustreči tržnikom, enostavno jemljejo, kot so jim kravatni možje v črnem odredili. Oni pač rečejo: »Želim nekaj terminatorja, pa matrice, nakar dodaj staregate, ID4 in tako naprej. Ne sme biti krvi, niti vidno mrtvih. Ustrezati mora 95% ljudem med 3 in 103 leta starosti.«

Torej posnemimo Dirko na Zakleto goro.

Komu priporočam ogled filma? Hm ... vsakomur, ki želi nezahtevno popoldansko zabavo.

Moja ocena: 3/5, ker je odjavna špica živa in sem dobre volje. Ne iščimo umetnine tam, kjer je doma kravatarski zaslužek.

B. E.

Kino centri v Sloveniji: Star Trek

Star Trek je končno našel svojo usodo. Vsi smo že izgubili upanje, ugasnila je iskra fantastičnih potovanj in celo TV serija je izgubila svojo dušo. Kljub vsemu pa je posijala luč in zvezda Zvezdnih stez je zasijala na nebu ustvarjalnosti. Ja, zgodil se je čudež bibličnih razsežnosti, saj so kravatarji odšteli cekin za nekaj, kar ni povezano z družinskimi travmami in smrdljivim uganjanjem vsem za vsako ceno.

Končno, sem vzdihnil in se dvignil s svojega sedeža v lokalnem kino centru. Ja, končno sem bil deležen čisto prave ZF doze. Star Trek (Zvezdne Steze) so končno našle pot do svojih korenin. Čisto prava kulturna ZF saga se je po množici spodletelih filmov (zadnja dva NextGen sta sploh podn vseh podnov) in ne ravno posrečenih serij (zlasti prve sezone že ubite Eneprize) končno našla. Matični založnik nam je uspel dostaviti pravo Zvezdnostezno pustolovščino, ki kar dobro obudi že zbledelo slavo izvirne serije in ji doda sodobne filmske trende. Danes, v dobi vsemočnejše računalniške animacije, smo namesto oživljanja osupljivih znanstveno fantastičnih svetov največkrat deležni zgolj reciklaže in kravatarskih smrdljivosti. Nova generacija ST pa nam pokaže, kako prelestno izpade smiselna uporaba tehnologije, če se v projekt vloži tudi ustvarjalna duša.

Najprej povejmo kakšno o samem fenomenu. Ne bom vas utrujal s fakti, saj ljubitelji veste skoraj vse. Zgolj obnova za sveže vernike. Verjemite mi, takšne Zvezdne steze BODO dobile nove vernike. Sprva je šlo za utopično vizijo prihodnosti, ki je najprej bivala v telesu TV nanizanke. Po svoje je bila tudi kritika kapitalizma, saj večkrat poudari nedenarno ekonomsko ureditev. Serija je nastala v zakajenih 60-tih letih in njen duh odraža takratno druž-

beno klimo. Hitro je pridobila horde fanatičnih oboževalcev, pravzaprav je nastala skoraj religija. Trekiji se združujejo v ljubiteljska društva, kjer premlevajo vse vidike svoje ljubljene TV in filmske biblije. Karizmatični liki, fantastične pustolovščine, ravno prav grdinasti hudobci (sprva so bili videti, kot bi ljudem v glave zmetali kepe gnilega zelja) in igranje z mejami možnega so zmešani v tako okusni golaž, da je moral uspeti. Sporočilo serije igra na najnežnejše strune človeške (v 60-tih zaka-

jene, da ne bo pomote) domišljije. V zadnjem času je začel igrati svojo vlogo dobiček in uganjanje vsem. Tako smo dobili zadnja dva zmazka NextGen, ki sta res polomija, pravzaprav žalitev za vse pravoverne trekije. Tudi zadnji TV poskusi so pustili mešan priokus. Obširni vedež o ST vesolju si preberite v Jokerju numero 191. Tam vse piše!

Tukaj sem se spomnil Vojne Zvezd, še ene licence z mogočno ljubiteljsko skupnostjo. Žal vojnovezdní univerzum živi samo še zaradi minule slave. Zadnji SW izdelki so namenjeni otrokom in družinski zabavi. Skratka Vojna

Kino centri v Sloveniji: Star Trek

Zvezd je dokončno prešla na temno stran Sile in najbrž se nikoli več ne bo skobacala iz svoje zločeste družinskosti. Sramota za izvirno trilogijo. Na srečo so lastniki licence ST spregledali in niso podlegli klicu temne strani Sile.

Uprli so se gnilemu ugajanju vsem za vsako ceno. Ja, Bog jim je dal razsvetljenje in dali so nam spodoben ZF spektakel. Prava space opera s sporočilom.

Ampak znalci so ob curljanju informacij o sodelujočih strigli z našpičenimi ušesi. Najprej režiser J. J. Abrams. Ups. Potem igralci. Novi ups. Pa scenaristi. Potrjeno – še en ups. Ampak ljudski so dokazali, da je Sila v njih zelo močna.

Najprej povejmo kaj o igralcih.

Neznani Chris Pine se je zavihtel v velike škornje Jamesa Tiberiusa Kirka. Moram priznati, fante je vlogo dobro odigral. V njem je ravno prav pobalinskosti in tiste prijetne arogance, ki ga naredi dovolj prepričljivega. Vse, kar ima bingelj, je na gobec in vse, kar ima češpljo, je podrl. Mladega, pravzaprav alternativnega špicuha Spocka odigra Zachary Quinto. Znova ravno prav mehanično, a tudi človečkasto. S svojim frisekom je odlično opravil svoje delo. Tipa smo videli v Herojih, kjer je upodobil zlobca. Izvirnega Spocka je odigral zdaj že legendarni izvirni Leonard Nimoy (njegova režiserska ST umotvora raje pozabimo, saj se ne bosta vpisala v anale uspehov). Tip je odličen v svoji vlogi. Ima pravo dozo karizme v ohišju duha izvirne serije. Glavnega zlobca, Romulanskega odpadnika Nerota je odigral karizmatični Eric Bana. Na svoj mili obrazček je nadel ravno pravšnjo mero norega diabolizma. In pri tem deluje skrajno verodostojno. Spominjamo se ga iz Troje, kjer je odigral pokončanega junaka Hektorja. Nadalje je posodil svoj obraz tudi prve-

mu, dramsko dobro izpeljanemu Hulku. Drugi je manj dober ... Bruce Greenwood je upodobil kapitana Christopherja Pikea. Tip ima zajeten seznam različnih vlog in če ga v tem filmu vidite prvič, ste do zdaj živeli nekje v globini pred kratkim odkrite jame. Carl Urban je upodobil Gospoda SeNeDa, doktorja McCoya. V njem je ravno prav tiste karizme, kakršno je nosil izvirni nosilec vloge. Ustvarjalcem je uspelo iz človeka spraviti izjemno igro, saj je postal nekakšna osrednja os dogajanja. Pri vsaki stvari ima zraven svoje prste. Tipa smo že videli v Ridnickovih, Doomu in še kje. Zoe Saldana je odigrala Nyoto Uhuro. Tukaj je dodana sled roman- ce s Spockom, katere ni bilo v izvirnih filmih (napr. ST: The movie). Ustvarjalci so odlično zadeli s Simonom Peggom, ki je skočil v unifor- mo Scottya. Svojo vlogo je odigral resnično v izvirnem duhu prvotnega Scottya, morebiti še celo bolje. Tip je poklicni komedijant angleške

šole. V vsako vesoljsko sago sodi tudi malce komedije in Scotty je dodal res dobro in kvalitetno smejalno mero. John Cho je odigral vlogo mladega Hikaru Sulu. Tipa smo do zdaj videli samo v različnih komedijah. Morebiti se nam je naj- bolj vtisnil v spomin v vlogi John »MILF« fanta iz Ameriške pite z znamenito: »Ti si bog! Daj, nauči me, nauči me! Kako?« Tudi tukaj je dodal malce humorja, ko je »pozabil« odpeti ladjo. Anton Yelchin je takisto odličen v vlogi mlade- ga, mlečnozobega Pavla Čehova. S svojim smešnim nagla- som lepo popestri dogajanje. Zlasti smešna je scena s prija-

vo v sistem. Ben Cross je upodobil Sareka. Ljubitelji Izgan- jalca ste ga videli v vlogi Semeliera. Znana (zadnje čase malo manj) Wiona Ryder je skočila v oblekico in kožico Amande Grayson. Videli smo jo tudi v zadnjem Alienu (ki je neskončno daleč od kultnosti izvirnika, saj gre za licenčni drekec pecek).

Kino centri v Sloveniji: Star Trek

Režisersko gorjačo so položili v šape J. J. Abramsa, ki nas je razveselil že z Misijo Nemogoče III. Tip je svoje delo odlično opravil. Vsem dvomljivcem je zaprl kritikantske goflje.

Scenarista Roberto Orci in Alex Kurtzman sta poskušala ujeti duha avtorja izvirne serije, Gene Roddenberryja, kar jima je v precejšnji meri tudi uspelo.

V čem je point filma?

Začne se s pojavom velikanske neznane ladje zlobca Nera. Ladja se iz nič pojavi v nekakšni nevihti. Nastane štala, v kateri za dobrobit drugih umre Kirkov oče. Naš James T. Kirk se rodi na reševalnem plovilu nekaj sekund pred smrtjo svojega očeta. Pojav te velikanske ladje spremeni tok utečene ST zgodovine, kakršno poznamo iz dosedanjih filmov in serij. Naj gre torej ta zgodovina v zaslužen pokoj. Gremo dalje. Nas J.T.K. v domači Iowi dela težave. V baru se stepe s kadeti in kap. Christopher Pike ga povabi na akademijo, kajti J.T.-jev foter je legenda. V nekaj minutah svojega kapitanovanja je rešil 800 ljudi. Naš vihravi in vročekrvni James se znajde na akademiji. Tam se po prigodah in nezgodah znajde v precejšnji kaši. Takrat naš ljubi Nero znova udari. Prestreže neko ladjico z dragocenim tovorom »rdeče materije«. Nero za svoj bes krivi Spocka. V svoji maščevalni vnemi se znese nad Vulkanom, katerega zbriše z vesolja in iz Vulkancev naredi ogroženo vrsto. Zabava se torej lahko prične in ker vas nočem prikrajšati za užitek, naj bo to vse o vsebini.

Vsekakor moram pohvaliti idejo scenaristov, da so ustvarili nov, vzporeden svet ST. Zgodba se je napisala na novo. Tako so pretrgali z že povedano zgodovino izvirne ST. Pra-

voverni trdokorni ljubitelji ST religije bodo seveda vihali nosove nad spektaklom. Za njih je film enostavno predobro narejen, vsebuje preveč dobre akcije in preveč dinamične like s pravo dozo humornih vložkov. Ampak udeleženci ustvarjalnega procesa bodo za dovolj bureka zaslužili samo tako, da naredijo spodoben film, ki privablja v kino dvorane vse ljubitelje dobrega filma in ne zgolj fane ST. Ljubitelji smo zahtevali dober film, saj nas ceneni zmazki v stilu Nemesis ipd. ne pritegnejo. Tudi zadnja serija nadaljevank Enterprise ni posebej bleščeč izdelek.

Morebiti bi lahko zameril družinskost vzroka za bes glavnega negativca. Vi ste po moje krivi za smrt moje noseče žene, jaz pa bom zbrisal vašo Federacijo. Začetek je takisto malce preveč ... družinski. Prav tako je tudi Spockova zgodba preveč no, saj veste, ujeta v družinske silnice. Ampak niti to ni neka slabost. Mogoče gre za mojo naveličanost, saj v vsakem filmu naletim na

družinske travme. Vsekakor to ne kviri splošne užitenosti izkušnje. Pohvalil bi samo idejo vzporednega sveta, kar povzroči Nero, prišlek iz prihodnosti. Aplavz tudi za posrečen izbor večine igralcev. Vsi sicer ne blestijo, a opravljajo svoje delo tako, da ne kviri splošnega vtisa. Posebej zabaven je Scotty.

McCoy se odlično znajde v vlogi osrednje osi, okoli katere se vrtijo zgodbe ostalih oseb. Film cilja zlasti na pravovernne ljubitelje dobre space opere in samo najfanatičnejši trekiji znajo najti zamere (vzrok sem pojasnil). Akcije je dovolj, posebni učinki so kvalitetni in niso glavne zvezde, kar je plus. Iskreno upam, da bo nadaljevanje (zagotovo bo) nadaljevalo recept in nas ne bodo posiljevali s popoldansko zabavo za vso družino.

IMDB je dal filmu oceno 8,6 in še raste. Verjemite mi, po dolgem času sem bil deležen filma, ki ni v zatonu.

Moje priporočilo: Pojdite si film ogledati v kino, kajti samo veliko platno lahko pričara čarobno vesoljsko vzdušje. Naj se vam roke posušijo in računalnik crkne, ako boste velikoplatensko izkušnjo onečastili s piratovanjem. Ocena: 4,5/5. Torej zaokrožimo na odlično.

Kino centri v Sloveniji: Terminator: Odrešitev

mulc je delinkventnost že podedoval. Film je bil s svojimi 100 Mega\$ do takrat najdražji filmski projekt. Logično. Izvirnik je bil uspešnica, udeleženci v njegovem nastajanju so fino zaslužili.

Draga publika, dobrodošli v vesolje nacističnih strojev in Odpora! Skynet, pravzaprav internetna bratovščina Sinjega galeba je kljub računalniški natančnosti pušnila. Drugače ne morem imenovati neuspele nuklearne dehumanizacije nam ljubega planeta. Naj vam serviram malce zgodovine. Mnogi ljubitelji ste se še daljnega leta 1984 A.D.

valjali po fotrovih jajčkah. Takrat je J. Cameron spackal prvega Terminatorja. Skelet mu je posodil takrat še politično nedolžen in mišic poln Švarci. Zraven je bila tudi še frišna Linda Hamilton. To je bilo 25 let nazaj v času T-800. Film je bil posnet za drobiž in demonstrira, kaj je moč z ustvarjalno vizijo posneti za mali dinar (ja, takrat smo še imeli dinarje). Zatem je prišlo 1990 AD. Takrat je med nas padel drugi terminator. Podnaslovili so ga s Sodni dan. Spoznali smo starega T-800 v Arnijevem korpusu in nadgrajeni T-1000. Spoznamo tudi neubogljivega mulca, ki heka bančne avtomate in telefonske govorilnice. Tadaam! Prihaja John Connor. Vedeli smo ...

li. Kravatarji se vedno prislinijo, ko zaslišijo odmev žvenketa denarja in takoj so zgrabili Terminatorja za dolarski goltanec. Tudi Sodni dan je bil uspešnica. Posebno kulski je bil tisti tekoči T-1000. Zatem je nastopila terminatorska ledena doba. Arni je vmes posnel nekaj filmov. Nekateri so bili dobri (recimo Popolni spomin), drugi pa bistveno manj. Duh terminatorjevanja pa ni ugasnil. Ni mogel. V kravatarskih logih je začela zoreti ideja, dajmo posnet še en terminatorski film in fino zaslužimo. Dajo glave vkup ti kerlci in se odločijo, da zaradi privabljanja hormonsko naspidiranih najstnikov potrebujemo seksi bejbo. In so jo našli. Nordijska blontna lepotica Kristen Loken je bila idealna izbira. V njenem popolnem telesčku je bival neki zloben duh. Tisti pogled izpod oči je ubijal. Obvezno so dodali še Arnija. Za protiutež so dodali seksi temnolaso doktorico. Film je pustil mešane občutke. Enostavno je hotel ugajati preširoki publiki, hotel je biti dober za vse, pa na koncu ni bil dober za nikogar. Mi, ki smo v kinu z odprtimi očmi

Kino centri v Sloveniji: TERMINATOR: Odrešitev

zljali prvo terminiranje, pa zatem še drugo, smo bili razočarani. Terminatorjevanje je bilo OK. Žal pa je luknjasta zgodba in želja ugajanja »ciljni« publiku tržnikov, pokvarila ves užitek.

Ko smo izvedeli, da v temnih brlogih Hollywooda cmarijo

nadaljevanke JAG. Svojo vlogo je odigral dovolj solidno, da ni razočaral. Pilotko Blair Williams so zapakirali v čedno telo Moon Bloodgood (kje najdejo takšne priimke?). Dečva še ni imela kakšne odmevne vloge. Tudi ona je bila solidna. Sodeluje tudi v TV nanizanki Terminator: Odrešitev

(kravatarji bodo želeli novo prebujeno zanimanje za morilske stroje izmuzati do nezvesti). Posodila je tudi glas v istoimenski računalniški igri (glej majski Joker). Gremo naprej. Bryce Dallas Howard se je odevala v telo Kate Connor, Johnovo nosečo ženičko. Iz veterine v Vstaji strojev je prešaltala na človečke (pač še ena luknja v scenariju). Tu je še standardno dober Michael Ironside v vlogi generala Ashdowna. Režisersko gorjačo so zadegali v šape McG. Tip ima čedno zbirko projektov, kjer je sodeloval na zelo različne načine. Skoraj bi rekli, da je multipraktik.

Deležni smo tudi kratke minutaze frišnomesnatega Arnija. Ta del seka!

Zdaj pa zgodba. Leto gospodovo je 2018, sodni dan je šel mimo pred 14 leti (nedoslednost glede na Sodni dan je pač treba požreti) in odpihnili vse nakupovalne centre. Ampak ljudje se ne dajo. Za prmejduš hočejo nazaj svoj supermarket!

novega Terminatorja, smo zastrigli z ušesi. Vmes je med nas padla že opisana nizika Sarahine kronike, ki je pustila dober vtis. Aleluja! Mogoče pa bo kaj!

»Se lahko kravatar kdaj spametuje?« sem se retorično vprašal. Potem je prišel novi Star Trek in ugotovil sem, da se je moč izviti iz primeža temne strani Sile. Lahko tudi od novega Terminatorja pričakujem takšen kvalitativni skok na bolje? Zdaj je vprašanje dobilo odgovor. Da in ne. Se šalim? Ne! Na svoj način je film kvalitativen skok glede na Vstajo strojev, žal pa vsi koščki niso najbolje sestavljeni.

Po tradiciji mojih opisov pojdimo poizvedovati za igralsko zasedbo. Glavodržitelj zadeve je netopirski Chrisitan Bale. Nadel si je veselo kožico Johna Connorja, še preden je ta postal firer odpora. Od njega deležni vse preveč batmanovske mimike, kar bo nekaterim všeč, drugim pa ne. Človeškega terminatorja zaigra Sam Worthington. Tip do zdaj ni imel kakšne odmevne vloge. Morebiti se ga kdo spomni iz Čeljusti, povprečne krokodilščine ali

Začetek filma prikazuje neko doktorico in nekega na smrt obsojenega arestanta z imenom Marcus Wright pri razpravi glede razdelitve trupelca. Doktorica želi telo za raziskave. No, tip na koncu privoli v posthumno darovanje. In tu se neha civiliziran del filma. Preskoči na čisto lep dan, ko ljudski idilično bombardirajo z letali in helikopterji antenski sistem ljubkih robotkov. Namen je pridobiti neke podatke. Kasneje se izkaže, da bodo človeški voditelji sprožili ofenzivo na Skynet. Na vse ali nič. Dobili so orožje, ki naj bi onеспособilo stroje. John Connor, zgolj eden od pionov na terenu, se odloči to orožje preizkusiti. Dela! Torej je pot do ofenzive odprta. Šefi človeštva na podmornici se odločijo. Jutri gremo v napad! Ti šefi so v maniri sodobnega sodelovanja proti malopridnim državam mešanica Kitajcev, Rusov, Američanov in še koga. Tipi veseljaško načrtujejo. General Ashdown je odločen – vsi vodje odpora na terenu bodo šli v akcijo. Ampak vrag vzame šalo, ko konzerve ujamejo bodočega Connorjevega fotra, najstniškega Kyla Reesa. Odvlečejo ga (skupaj z mnogimi nalovljenimi ljudski) v svojo glavno bazo, kjer Skynet počne z ljudmi neizrekljivosti. Podobnost z naci taborišči ni naključna. Pravzaprav se Skynet igra boga, a mu tega, ker je stroj, ne moremo zameriti. Padla pilotka Blair Williams naleti na pobeglega človečka Marcusa Wrighta. V Connorjevi bazi pa se izkaže, da je Marcus pravzaprav izdelek konzervnikov, čeprav ima človeško srce. Uboga para ne ve, da je moral med smrtjo v kaznilni-

voditelje, naj ne sprožijo dogovorjenega napada. Pride do finala, po katerem Connor ostane alfa samec upora. Mimoregrede smo deležni Arnija, ki pokaže, kaj počne pravi BMF terminator in ne pusiji, kakršne so do tedaj kazali.

Torej, film je šel mimo mene. Kaj naj rečem. Očiten je napredek glede na Vstajo strojev. Mnoge drobnarije v filmu so res kulske. Od muzike, s katero Connor zvabi v past frajerske motorbote, ali del, ko Arni pokaže, kaj je to pravomoški terminator. Veliko so dali na politično korektnost. V Dnevu neodvisnosti so bili Američani glavni M.F., a ostali so samo pohlevno sledili ljubljenu vodji svobodnega sveta. Tukaj je več šefov in skupaj solidarno spustijo dušo. Nič več bušmanskega solo kavbojstva. Liki so precej dobro izpeljani, dasiravno Christian Bale deluje preveč batmanovsko. Pač hoče biti veliki U.M.F. Noseča Katherine je neka ko v ozadju, Kyle Reese je naspidiran najstnik (hečno je, če si mlajši od svojega sina) in pogovor med Skynetom in Marcusom je fina zadeva. Ves čas v nas butajo reference predhodnih filmov. Strojna oprema Skyneta je frajersko zastavljena, dasiravno nismo potrebovali Transformerja.

Film bi lahko bil nadkulski, vendar mu spodleti na drugih področjih. Najprej logičnost nekaterih zadev. Ljudje imajo helikopterje, jurišnike A10 in mnogo ne ravno preproste tehnike. Od kod jim vse to, če je Skynet nad ljudstvi sveta izvedel jedrski genocid? Kako to, da ni nikjer sevanja in radiacijskih bolezni? Zakaj so Skynetovi gizmoti občasno smešno nerodni? Potem so tu liki, ki so preveč generični. Nadalje so scenariistične bedastoče v stilu časovnih nedoslednosti in Katherinine transformacije iz veterinarja v zdravnika. Res je, ljudje in žabe imamo po eno srce, roboti pa nobenega. No Marcus ima čip in srce, katerega na koncu celo daruje.

IMDB je dal filmu 7,2 in višje najbrž ne bo zlezel. Moja ocena je 3,2/5, torej dobro. Film je dober, vreden ogleda, ni pa odličen.

ci in svetom po sodnem dnevu doživeti nekakšno »katarzo«. Ves čas je prepričan, da je človek, a mu ljudje v bazi nekako ne verjamejo. In pilotki Blair se na verige priklenjen revež zasmili in skupaj pobegneta. Kmalu njo ujamejo, a on se znajde iz oči v oči s Connorej, kjer tipa skleneta biznis. Robot Marcus se pretihotapi v Skynetovo bazo. Ker ima v betici čip, se je fino priklopil na sistem in malce pohekal sam Skynet. Ashdown sploh ni hotel poslušati Connorjevih argumentov, naj odloži napad. »V vojni so žrtve!« ga zavrne in Jonh prepriča mnoge uporniške

IZ LOKALNE VIDEOTEKE: Umetnine (ali pa niti ne) na DVD

Osji roj

Swarmed so napi prevajalci prevedli v Osji roj. Glede na vsebino filma upravičeno. Mi si zdaj oglejmo upravičenost tega filma v svetu kreacij človeškega uma. Veste, moje življenje je včasih težko. Zaradi vas moram, drage bralke inu ljubi bralci, občasno (zadnje čase se ta občasnost sprevača v bizarno tradicijo) požreti marsikateri kosček filmskega drekca pekca.

Pa pljunimo v roke in malce predebatarajmo o zasedbi (namerno bom izpustil ustvarjalni).

Kapo igralske bande je nam ljubi in znan dr. Jackson iz Star(e) gate. Michael Shanks je obul škornje še enega doktorja, tokrat dr. Kenta Horvatha. Ker noben pocenski ZF film ne zmore brez pičože, so primaknili še eno dohtarco, tokrat etimologinjo, ki sliši na ime Cristina Brown in ji je kožico posodila Carol Alt. V družini veselega osirja imamo gobčnega črnca Richarda Chevolleau, odetega v popikan gvant mojstra Q. Režisersko gorjačo so zadegali v nerodne tace Paula Zillerja. Slednji je režiral pisano paleto TV zadevščin. Staregatni ljubci vedo, da ima tace pri SG: Atlantis, potem je tu Androidna apokalipsa (še en drekec pekec) in še kaj bi se našlo. Scenarij je med enim in drugim obrokom nezdravega hamburgerja nakracal Miguel Tajada-Flores. Tip je sodeloval tudi pri malce kasneje opisanem *Screamers: The hunting* (Kričači: Lov). Pač elita na drugi strani abecede.

Zadeva je takšna. Doktor Horvath med razvojem insekticide za eliminiranje občasno nadležnih os spacka neko novo substanco za terminiranje rumenih pikajočih žužkov. Vsi vemo, da so ose nadležne samo občasno in za njihov skeleč pik smo ljudski največkrat sami krivi. No, tip je razvil zvarrek, ki fenta samo del os, a del se drži pravila: KAR TE NE FENTA, TE OKREPI. In točno to se je zgodilo. Po poskusu ostaneta dve besni osi, zaprti v steklenem pokrovu. No, nesreča v filmu nikoli ne spi. Hišnik med čiščenjem postori nekaj neumnosti in hip zatem je fentan od os. Kmalu podobno doleti še mrliškega oglednika. Naš doktor in doktorica

hitro prideta na skupni tir, saj doktor pogrunta, da je osa po zaužitju njegovega eliksirja moči napadalnejša in strupenejša od navadnega žužka. Pravzaprav je njen strup močnejši za faktor 8. Vmes pride gobčni afroameričan (bodimo politično korektni), ki od doktorja zaprosi za ubijalski koktajl, saj ima posel z osami, a je ostal brez vesele raztopine. Doktor mu zabiča: »Ne jemati iz rdeče flaške!«

No, naš črni mož pa pri dilemi modra ali rdeča kljub vsemu vzame rdečo. S tem zabavnim napitkom se spravi nad veliki osir, katerega stanovalci so maloprej prekinili piknik pred veliko hišo z veliko ameriško zastavo. Logično? Seveda ne. Nadaljevanje? Predvidljivo. Del os je fentanah, del pa se spremeni v mutirane zveri. V bližnjem mestecu se vse pripravlja na tekmovanje v pečenju hamburgerjev. Tja se odpravi tudi naš roj, saj si zaželi malce pokušine. Mimogrede smo deležni nekaj pocenske politične igre, nekaj popikanih ljudi in seveda predvidljivega konca. Igra je na ravni amaterskega filmskega izdelka. Noben lik te ne pritegne in z nikomer se ne moreš poistovetiti.

Najprej naj opozorim na goro nelogičnosti in neumnosti. Ose same ne iščejo piknikov, temveč piknik njih najde. Ena osa ne more počiti neštetokrat. Pik ene ose, pomnožen z 8 je enak piku sršena, ta pa ni še smrten. Ose tudi nimajo neke posebne inteligence in ne gojijo osebnih zamer.

Osam ne moremo pripisati načrtovanja in izbiranja tarč. Potem imamo res bedne sekvence letelih os. Sam razvoj zgodbe je smešen, pravzaprav tragikomičen. Zlasti konec pokaže televizijsko cenenost v vsej milini praznega piknik prostora. Edina luč na koncu temnega predora je pogled kamere »skozi« osje oči. Morebiti je pozitivna še odsotnost družinskih travm. Dobra je tudi fora s prvakom pečenja, saj je njegova deklina vegetarijanka. Lahko pohvalim tudi idejo o napadalnih osah. Žal pa vse skupaj pokvari prejšnja naštetost gorjače po betici kvalitete.

Fakti: 2,5/5 bo dovolj za dobro mero, ker sem danes vstal z desno nogo.

Moje priporočilo? Film je užiten, če se nimate kam dati ali se vam dogajajo takšni filmi. V lokalne videoteke (ne vse) je ta TV proizvod iz leta 2005 prišel na začetku junija. IMDB je temu filmu dal nič kaj spektakularnih 3,8/10. Glasovali so vsi sorodniki udeležencev ...

IZ LOKALNE VIDEOTEKE:

Kričaci: Lov

Najprej malce historije. Leta 1995 so posneli izvirne Kričace, kjer je naslovno vlogo odstreljal Peter Weller (ja tisti, ki se je šel Robocopa). Tudi tam so imeli opravka z morilskimi žvižgajočimi napravami. Izvirnik se takisto kiti z napisom »Od avtorja zgodbe Iztrebljevalca«. Takrat je to mogoče celo bilo res. Kravatarji pa ne bi slekli svojih oblek, ako ne bi pogruntali, da stvar potrebuje nadaljevanje. Hej, saj je omenjen Philip K. Dick! Ta pa je cool! Torej gremo ...

In zgodilo se je ...

Draga publika, predstavljam vam izdelek, ki se kiti z napisom PO ZGODBI PHILIPA K. DICKA. Fanfare so zadonele, godci so zaigrali slavnostno odo legendi ZF. Potem pa pride streznitev. Ako je Philip K. Dick kdaj napisal to zgodbo, jo je v stanju globokega delirija. Mojster, ki je bil navdih recimo za Iztrebljevalca in podobne izdelke gotovo ne more biti avtor takšnega zmazka. Na srečo tudi ni, kajti Dickovo zgodbo sta dodobra izmaličila scenarist in avtor zgodbe. Slednji je v deliriju pokvarjene tekile napisal zgodbo po ... Ja, tako gre ta kravatarska jara kača metanja dreka v naš ventilator dobrega okusa. Zato, ker sem se po ogledu filma čutil malce zlorabljenega s strani kravatarskih lažnivcev (privoščim jim ose predhodno opisanega izbljuvka), bom do tega filma hudo strog. Nič več popuščanja! Potegnimo meče in sek, sek! Zakaj je ta recesija udarila samo po ustvarjanju, ne pa po kravatarskih sračifantih? To ve samo vsemogočni v nebesih.

Najprej igralska zasedba. No, naj naštejem ta zbor veseljakov in veseljakinj, ki so posodili svoja trupelca temu koščku natega. Gina Holden je poročnica Victoria Bronte. Jana Pallaske je Schwartz in Lance Henrikson je Orsow. Ostale ne bom omenjal, saj jih nočem onečastiti. Režija je bila v šapah Sheldona Wilsona. Tip ni do zdaj spackal ničesar odmevnejšega in s takšnimi projekti tudi nikoli ne bo. Nekateri pač za vekomaj ostanejo pri »Z« produkciji (črko Ž sem rezerviral za resnično fatalne, bruhajoče, živce parajoče kose pokvarjenega govna). Naj kakšno razdrem še o igri. Ničesar ni, kar bi pritegnilo vsaj malo pozornosti. Noben lik ni iznad ravni klasičnih klišejev. Vemo, od kod so avtorji pobirali bisere idej in zatem v svojih šapah iz teh bisero v naredili potičke fekalij.

No zgodba. Na nekem planetu je bila nekoč državljanska vojna. Tam je ena skupina ljudekov ustvarila morilske robote, kričace. Ti roboti so se po terminatorsko »ozavedli« in terminirali medsebojno boreča se ljudstva. Tistih nekaj preživelih pač nekako statira med čakanjem na pogubo. Kljub vsemu uspejo priklicati nekakšno Federacijo. Ta pošlje četico zadetkov klišejske sestave (MF ženskulja, obična ženskulja, nekega Vikinga, MF črnih ipd. zbirka nesrečnih duš). Ne mine veliko in ta četica se znajde tam, kamor luč ne posije. Specialcem v tem filmu med delanjem oslov zlahka uide še gibalno prizadet črv. Najprej se gredo partijo streljanja z lokalci, zatem se poigrajo s skakači. Kmalu pa nastopijo terminatorji v

človeških teleskih z raznimi priboljški. Stvar se zavije, odvije in na koncu pričakovano odvije. Film je lepljenka različnih predhodnikov žlahtnejšega porekla. Vsakega od njih je s svojo izvedbo onečastil.

Dobra stran filma? Ni

prišel na kino spored je že ena dobra plat v močvirje pikajočih komarjev zavoženega projekta. Druga dobra plat je kratka minutaža Lanca Henriksona. Tip se pojavlja zgolj v zmazkih in s svojo igro rajca samo seksualno invalidne robote. Res dobra stvar so načini obglavljenja. Mogoče je fina še paranoična lokostrelka. In to je, ljubi moji, tudi vse.

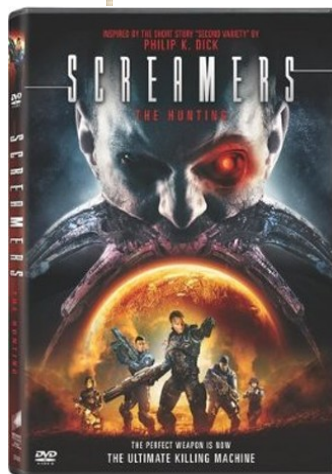
Da ne izgubljam vašega in svojega časa, ocena je 2/5.

Ogled filma priporočljiv samo fanatičnim ljubiteljem borgovsko oživljenih strojev, terminatorskih ljudekov in rezanja glav. Za njih ni trenutno na sporedu nič posebnega. IMDB je temu zmazku dal velikodušnih

4,8/10 (glasovali so (znova) najbrž samo sorodniki udeležencev). Tiste 4 najbrž prinese čedno obglavljenje in malce paranoična lokostrelka. Mimogrede, original ima teh IMDB pik natanko 6.0.

Moje priporočilo? Ogled pogojno, če se nimate kam dati in želite poslati možgane na pašo. Če pa gre film mimo vas, ne tega vzeti kot zadnjo katastrofo pred pomanjkanjem bureka.

Philip K. Dick bi moral biti kar močnem šusu, da bi v resnici izbljuval zgodbo, kakršno nam želijo dostaviti.

IZ LOKALNE VIDEOTEKE: Nekaj, kar smo videli v kinu

Film je maja pricapljal v podalpske videoteke. Kaj naj rečem? Film je remake kultnega originala iz leta 1951, katerega košček smo videli tudi v Dnevu neodvisnosti. Neposredno primerjati oba dela, med katerima zeva preko 50 let napredka, je nepošteno. Pustimo torej primerjave in se posvetimo filmu tukaj in zdaj.

Film se odlikuje z zanimivo zgodbo, ki se lepo navezuje na kultno sceno iz Matrice. Naj vam osvežim spomin. Agent Smith nagovori Morfeja:

»Človek ni sesalec, temveč virus, bolezen tega sveta. Vsak sesalec vzpostavi ravnotežje z okoljem, človek pa ne. Razmnožuje se toliko časa, dokler popolnoma izčrpa vse naravne vire in gre naprej.«

Tudi v tem filmu imamo pred očmi podobno paradigmo. Vesoljsko bitje Klaatu je prišlo na Zemljo, da jo reši. Rešitev Zemlje pa predvideva uničenje človeštva, ki je postalo nevarno za sam planet. Torej imamo opravka z nekakšnim ekstremnim ekološkim teroristom, gledano z očmi človeštva in rešitel-

ja, gledano z očmi vseh preostalih bivalcev našega planeta.

V času (50-ih letih), ko je ta zgodba nastala (pravzaprav njena variacija), je bila revolucionarna. Zemlji niso grozili v vesoljce preoblečeni Rusi. Celotno človeštvo je bilo postavljeno na eno stran tehtnice zaradi svoje narave in ne zaradi ideologije ali česa podobnega. Odgovornost za nalet odpadkov v ventilator imamo vsi, ne samo

zlobni komunajzerji. Danes podobno vlogo zlobkotov hvaležno igrajo na različne načine prepakirani tenoristi s turbanami. Alah je nadomestil rdečo zvezdo, a ostalo je vse enako. No, to pa ne velja za ta film. Veličastne U.S.A. tokrat niso v vlogi osvoboditelja človeštva, temveč njegova cokla.

Posvetimo se igralski ekipi. Klaatuja odigra robotsko brezizrazen Keanu Reeves. Za sabo ima že nekaj enako brezmičnih vlog (ne bom vas utrujal, saj jih morate znati na izust sredi noči).

Njegova igra brez mimike v zgodbo pade kot ata na mammo. Vdovo dr. Helen Benson odpleše Jennifer Connley, ki smo jo že videli v Temačni vodi, Čudoviti um (tam je pokasirala oskarja za stransko vlogo)

in še kje. Deklina je čedna in ima talent. Jaden Smith odigra njenega temnopoltega otroka Jacoba. Mulcu to ni prva filmska izkušnja. Opazno vlogo ima tudi vedno odlična Kathy Bates v vlogi sekretarke za obrambo Regine Jackson. Režiser Scott Derrickson ima za sabo že nekaj grozljivk (napr. Hudič v Emily Rose). Scenarij je zagrešil David Scarpa, ki je naredil droben pomik osrednje teme. Namesto poudarka na medsebojnem klanju in posledični nuklearni deratizaciji sveta je izpostavil ekološko noto.

Film je bil nominiran za naj ZFF&H film. Ta hip na IMDB kotira sorazmerno nizko, saj je od njegovega glavnega predvajalnega obdobja minilo že kar nekaj mesecev. Ocena 5,6/10 je pač trenutna.

Pa se posvetimo dogajanju. Klaatu pristane z vesoljsko ladjo sredi New Yorka (zopet ta New York). Tam ga ujame ameriška vojska in ga želi uporabiti na svoj način. Njegov velikanski stražarski robot se zdi nepremagljiv. Ni napadalen, saj ima vgrajen odziv zgolj na nasilje nad Klaatujem ali nad njim samim. Klaatu s pomočjo dr. Benson pobegne. Kmalu skupaj z njenim sinom postane tarča iskanja. Med begom lepa doktorica spozna, da rešitev Zemlje pomeni odstranitev človeštva. Odlični se prepričati Klaatuja, da človeštvo ni samo uničevanje, temveč tudi nekaj lepega, kar je vredno ohraniti. Ura pa že odštevata. Velikega robota zaprejo v neko vojaško postojanko in tam se začne veselica. Robot se spremeni v roj kovinskih vsejedih žužkov. Še prej so krogle odigrale vlogo Noetove barke in odpeljale v vesolje predstavnike vseh vrst, razen seveda ljudi. Njim je namenjen trajen izbris iz registra prebivalcev vesolja. Bolj ali manj posrečene igre mačke z mišjo se seveda iztečejo. Priče smo dobrim posebnim učinkom in res hitrega finala. Konca vam ne razkrijem, saj itak veste za njegov iztek, ne bom pa vas prikrajšal za užitek spremljanja poti v zaključek.

Film ima dobro zgodbo, sorazmerno dobro je ta zgodba speljana skozi bolj ali manj predvidljive zanke. Mestoma bi ji očital generičnost in tudi neumnost. Sicer ne gre brez nekaterih zimzelenih ameriških travm, a lepo pokaže, da vsemogočna vlada U.S.A. le ni dobronik, temveč vidi samo in zgolj svoje koristi. Igra glavnih karakterjev je dobra, vendar samo to.

Film priporočam za ogled. Ocena 3/5 je realna, saj gre za dober, ne pa odličen izdelek. Za odliko mu manjka manj predvidljivosti, generičnosti in več žara glavnih igralcev.

Ampak, bog mi je priča, kravatarji so zavohali posel in naredili izbljuvek, o katerem v naslednjem opisu.

Kravatarstvo - kruti sovražnik ustvarjanja

V fanzinu često bentim nad marketinškim pristopom pri ustvarjanju izdelkov nam ljubih žanrov. Z besedo »kravatarji«, »kravatarstvo« označujem dno ustvarjalnosti, kjer neki izdelek nastane samo zaradi želje po hitrem zaslužku brez vlozene ustvarjalnosti. Največkrat gre za kopiranje že znanega koncepta, ideje ali izdelka. Velikokrat je izdelek proizvod tržnih raziskav in ima manj navdiha od gnile hruške. Skozi svoje spremljanje scene sem ugotovil obstoj cele industrije, ki na najnižkotnejše načine zlorablja obstoječe ideje in izdelke. Pred kravatarskimi prijemi ni varen noben način umetniškega izražanja. Nizkotno zlorabljanje nezavednih potrošniških množic, ki želijo vedno samo več enakega in že videnege, nas bombardira z dreki pekci v DVD, knjižni ali digitalni obliki. Naj vam dam samo primere. 10.000 b.c. je povzročilo izrod z imenom 100 milijonov b.c. DaVincijeva šifra je izrodila DaVincijev zaklad. Potem imamo Dan, ko je obstala Zemlja. Eno je spodoben filmski izdelek, dočim imamo z enakim imenom še nizkocenovni izrodek. Tudi Vojna svetov je povrgla še eno bruhalno packarijo s tem imenom.

Knjižne police se šibijo pod težo prežvečenih idej. Napisano, posneto po zgodbi tega ali onega vam mora vključiti alarm pozornosti. Razni »Boljše od Harry Potterja« ali »V svetu, podobnem Tolkienovem Srednjem svetu« ipd. so marketinške fore, namenjene cuzanju novcev na račun prevare. Izza njih so skriti neustvarjalni tlačani, plačani po količini, ne pa kvaliteti.

Pojdite v naše knjigarne. Na kaj naletite? Na prevode znanih del ZFF literature in prevode njih smrdljivih esenc. Čemu dolguje svoj uspeh saga Somrak? Zgolj odlično izvedenemu trženju. Sama knjižna zbirka je bolj ali manj lepljenka že videnege. En kliše je zlepljen z drugim klišejem, a vse skupaj je zavito v lep celofan. Tržniki založniških hiš dobro poznajo svoje potencialne odjemalce. Zavedajo se njihove ne ravno bleščeče zahtevnosti. Največkrat takšne izdelke kupujejo starši za svoje najstniške otroke. Če je tako oglaševano, potem je že OK. Seveda je. Žal pa po branju četverologije ne boste nič pametnejši in deležni boste ništrc modrosti.

Žal pa tudi izvirne ideje, kronane s spodobnim izplenom, (iz) rodijo nadaljevanja, ki postajajo sama sebi namen. Lastniki avtorskih pravic želijo svojo licenco molsti, molsti in še molsti tudi z resničnimi fekalijami. Lep primer je Anakonda. Kulskemu izvirniku so sledila še tri nič kaj kuljska nadaljevanja. Zadnje od njih je te dni priromalo v lokalne videoteke. Kaj se je zgodilo z Vojno zvezd? Kulturna trilogija je porodila malce manj kulturno trilogijo, na koncu pa smo dobili risanko za zabavo mladeži. Bruh!

Skratka, kravatarski posegi v ustvarjalni poseg se vedno izrodijo v izmečke, največkrat prave žalitve našega okusa.

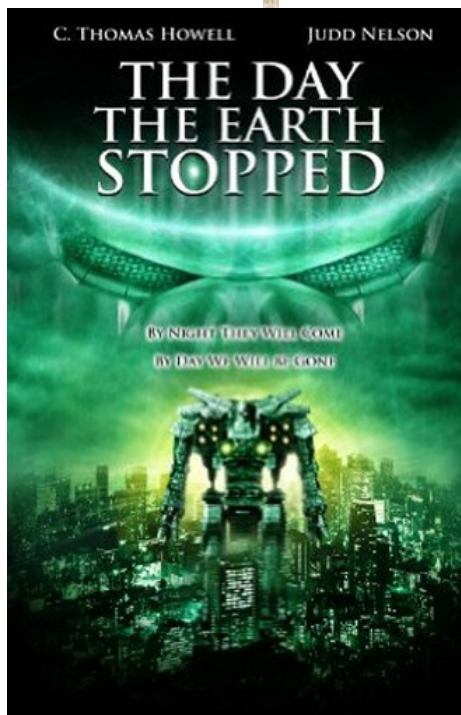
B.E.

Izbljuvek: Dan, ko je obstala Zemlja

The Day the Earth Stood Still je bil visokoproračunska predelava kultne klasike, kar že veste in je ravno padlo v naše videoteke. In kravatarski packonarji v studiu The Asylum so se v svoji maniri cuzanja popularnih blagovnih znamk odločili brutalno zlorabiti še eno klasiko. Na vročežemljicavost DVD originala se hočejo nesramno prilepiti. Ko v videoteki zmanjka originala, bodo ljudje vzeli ta beden košček umazanije. To jim ni prvič in jim ni niti zadnjič. Ta pacarija je padla med nas ravno na začetku junija. Jupi! Sveže žemljice! Pa so res sveže? Pečene so res na sveže, vendar je (zlo)uporabljenim sestavinam že pred okoli 255 leti potekel rok trajanja. Zmešali so gnusno plesen, katero nam prodajajo za žemljice. Prav ste prebrali! Kravatarji nas pač želijo na vsak način zlorabljati na najbolj obskurne načine in eden od načinov je priznalo licenco zaviti v nekaj podobnega tej licenci. Imeli smo DaVinci-jevo šifro, pa so nam dostavili DaVinci-jev zaklad. Potem je bil Vojna Svetov, pa smo dobili zmazek z istim naslovom. Tu je bilo Mirno jezero, pa so nas napadli s Čeljustjo. In tako naprej. Zdaj je pač na vrsti ustavitev Zemlje. Kmalu nas bodo naskočili z Illuminati in še kaj se bo našlo. Človeška nesramnost pri grabljenju cekinov je brezmejna.

Najprej osvežimo četico kerlcev, katere je slaba karma dostavila v trupla vlog v tem filmu. Najbolj »znan« je morebiti C. Thomas Howell, ki je svojo zmes kože in kosti posodil Joshu Myronu. Tipa smo videli v kar nekaj neizrekljivih pacarijah prej omenjenega studia in se je najbrž dosmrtno zapisal »Z« in »Ž« produkciji. Tip ima že desetine vlog v teh mračnih kanalizacijskih ravneh. Judd Nelson je po preveč zvrnjenih pivih pristal v patetičnem trupelcu Charlija Darrena Dalton se je ovil v mrtvaka Prewitta (moja lutka iz Prage kaže več življenja od te karikature igre). To so zemeljski labodji spevi gniloge, vredni omembe (pravzaprav niso vredni omembe, a jih moram omeniti po sili prilike). Vesoljca zastopata deklina Sinead McCafferty (Nebo) in tipček Bug Hal (Mož).

Howell svojo vlogo odrecitira in odtelovadi na filmu primerni ravni – nič karizme, nič prepričljivosti, nič talenta. Charile mora nujno na WC, saj je preveč spil (res fora na kvadrat). Znova zombi! Glede Prewitta – še mrtvec ima

več življenja. Samo Bug Hal pokaže malce igre. Vsaj on je deloval malce kul, pa še ta kulskost je zgolj relativna v primerjavi z ostalimi v tej ..., ah raje ne. Žal je edini. O posebnih učinkih ne bom izgubljal – packarije, kakršne nam redno dostavlja omenjeni studio (ne bom več omenjal njegovega imena, da se mi ne posuši tipkovnica in ne crkne računalnik). Vajenec po tednu dela z Mayo bi zadeve bolje sestavil. Tako pa ... patetika, vredna bičanja z železnimi ostmi in natiranja s soljo.

Vsebina ... celo to ima. No, na Zemljo prileti 666 megalitov (ni jim bil dovolj eden) in dva človečka. Šlik, šlak, v originalu je vsega manj. No, ljudje nekako uspejo poloviti oba aliena. Sicer so bili pri tem nerodnejši od četice zadetih kandelabrov, a vendarle. Kmalu jo naš Josh in alienska frača zgasneta. Josh mora Nebu (tako je frčafeli ime) dokazati, da je človek vreden življenja. Če mu spodleti, gre svet v franže. Tako se začne njuna boleča (za gledalce) epopeja, začinjena z nekaj družinskimi travmami. Ob nekaterih neumnostih sem se moral nasmejati, zlasti pri solzavem oživljanju ženske, ki je rodila čudo od otroka. Ni čudno, da je izdihnila, saj je rodila pošast, ne pa novorojenčka. Seveda se vse skupaj tudi izteče in po 1 uri in 20 minut je vsega konec. Aleluja!

Kaj naj pohvalim pri tem filmu? Morebiti alienskega tipa. Nadalje moram pohvaliti, da film ni daljši. Igralci so se poskušali truditi, a jim spričo bedastega scenarija, nezainteresiranosti preostalih in debilne režije pač ne uspe. Iz vsakega dreka pač ne zraste roža.

Kaj naj pograjam? Vse ostalo. Najprej naj kravatarje obesim na njihove kravate. Drugega, spričo brezvazeline molže licenc, ne morem in zaradi osebnega ugleda ne smem storiti. Posebni učinki, režija, igra – vse je en sam obup. Nobene izvirnosti, nobene dodane vrednosti. Debili studia so se specializirali na brezmožganske projekte. IMDB jim je pripopal 3,1, kar je veliko (najbrž so glede na število glasov glasovali samo sorodniki udeležencev tega pokvarjenega izmečka, ki mu rečejo film). Po domače, ni vredno ogleda. Raje pojdite v gostilno na pivo – denar boste bolje vložili. Pravzaprav ste tudi meni dolžni pivo, saj sem se žrtvoval za vaš blagor. Ta drekec pekec ni vreden ploščka, niti barve, s katero je popackan. Če vam ga kdo podari, mu ga zabijte v goltanec, kajti to ni vaš prijatelj, saj vas hoče s tem izmečkom spraviti na oni svet (da ni vedel, ni izgovor). Moja ocena: 1,4/5 – nezadostno.

Branje: Nasvidenje VeliČastni svet Amedeje M. Ličen

Dekle, ki sliši na ime Amedeja M. Ličen, je zanimiva in marljiva oseba. Veste, veliko o človeku pove njegova resnost in ažurnost in Amedeji moram pripisati te cene lastnosti. Nekaj lahko o njej preberete v intervjuju. Nasploh je ta številka kar dobro zastopana z njeno prisotnostjo, saj je v bloku zgodb tudi njena ljubka kratka zgodba. Namen tega članka ni pisati o avtorici, temveč o njenem knjižnem prvencu. Sama je delo umestila v žanr utopična satira. V naši delovni razdelitvi žanrov ZFF sodi v utopijo & antiutopijo (gl. prejšnjo številko JeJ). Torej imamo v pol leta že drugo (anti)utopijo, po Remčevi dovolj užitni Ostrostrelki.

Najprej pokomentirajmo spremno besedo Mateja Krajnca. Tip je natresel cel kup filozofsko zvanečih besed, katere prihranite za konec, po premletju Veličastja od prve do poslednje stranice. Eni bi njegove pisanju rekli sočno, drugi filozofsko, tretji pa nekaj ... tretjega. Avtoričine uvodne besede so primerno branje za pripravo tega, kar vas dočaka od 9. to 296. strani knjige. Tudi »opozorilce« na osmi strani vzemite za del duhovite popotnice. Smo rekli za uvod vse? Amedeja je priznala, da je ta knjiga njeno prvo VeliČastno delo. No, pa pojdimo na rajžo v njen VeliČastni svet.

Zgodba se začne precej počasi, mogoče skoraj malce zehalno. Spoznamo tipa s smešnim imenom DenTer, pa njegovo samico TaNido in potem še nekaj ostalih tipov s podobno smešnimi imeni. Zgodba je zaradi svojega banalnega zapleta in razpleta zapisana na tako živahen in očarljiv način, da vam bodo ure na plaži minile izjemno hitro (ne pozabite na zaščitni faktor, ako ste na soncu, saj avtorica ne odgovarja za morebitne opekline). Resnično, zaplet je res banalen, saj govori o DenTeru, ki prekrši nekaj zakonov zaradi osebnih interesov. In kakšen je ta interes? Čisto banalna preproga iz pajkovih niti v okviru sprostivne dejavnosti. Tipček vidi izključno samo sebe in svoje drobno zaporedje prekrškov. Stvar pa se malce zaplete, ko najde dva »neoznačena« trupla. Zgodba se medtem premakne v sfere najvišje politike, v drobne kaprice najvišjih na prestolu nenavadne družbe. Verjemite, gre za posrečeno satiro, stkano iz slovenskega političnega univerzuma. Vso grotesknost te na pogled idealne združbe spoznate skozi opise in tudi samo pripoved. Vrnimo se k političnim veličinam. Kaprica enega od njih prekrži pot DenTerovim prekrškom. Os vse te scene je TaNida, ki postane tarča poželenja enega od velikašev. Druga

dva po sistemu roka roko umije naredita vse za odstranitev nič hudega slutečega DenTera. Njemu je najpomembnejša stvar na svetu interes osebe z imenom DenTer. Na koncu ga seveda odstranijo, čeprav se tipu ne sanja ozadje motivov za njegovo odstranitev. Doleti ga kazen, saj ga izženejo na kazenski planet, katerega imena vam ne smem izdati.

Plus knjige je vsekakor lep in tekoč jezik. Vsa banalnost zapleta je resnično mojstrsko izpeljana. Konec zgodbe slutite že po nekaj straneh. Vendar je pot do tega konca fino zaporedje zanimivosti in zgodb o človeški naravi. Avtorica si je izmislila zanimiv nabor besed. Njen utopični svet je utopija samo za prvi pogled. V resnici pa gre za totalitarno ureditev. Gre za vrhunsko nadzorovan sistem zadovoljnih sužnjev.

Minus zgodbe je prepogosto prekinjanje zgodbe z opisovanjem. Avtorica do zdaj še ni napisala daljše zgodbe in ni mogla uiti prekinjanju z opisovalnimi članki, ki sicer sodijo v Misterije ali podobno revijo, ne pa v ZF roman. Drug, precej manjši minus pa je znan samo ljudem z astronomsko izobrazbo. Ni sporen svet, kamor je postavila svojo VeliČastnost, temveč je sporna razlaga njene lokacije in velikosti. Tega ji res ni bilo treba. Vse skupaj je možno elegantno izpeljati na logičnejši način.

Kaj naj rečem za zaključek? Knjiga je dobrodošla osvežitev na naši sceni. Avtorica ima v sebi potencial in ob upoštevanju tukaj zapisanih pripomb nas zna v nadaljevanju svoje literarne poti še obilno razveseliti. Saj načrtuje še dve nadaljevanji! Vrhunsko oceno ji odnese to prekinjanje z opisovanjem in delno astronomska neumnost (katero pa slabši poznavalci astronomije ne boste opazili in na srečo nima vpliva na celotno zgodbo).

Težji očitke leti na založbo, saj mehko vezano knjigo z reciklirnim papirjem trži po ceni 24,95 €, kar je odločno preveč. Za ta denar bi morali biti deležni debelih platnic in kvalitetnejšega papirja. Tako postavljen cenovni listek zakolje razmerje med vrednostjo in ceno, kar gotovo ni v prid prodaji. Knjiga je lepo in profesionalno urejena (ni proizvod one man band), a to ne more biti vzrok za tako visoko ceno. Podobna dela v žepni izdaji (ki niso bistveno manj kvalitetna) stanejo polovico zahtevane cene. Knjigo lahko naročite na [EMKI](http://EMKI.si).

Knjiga je vredna branja. Vsekakor pojdite po njo v knjižnico in si jo izposodite. Vsak ljubitelj ZFF bi jo moral prebrati in upati na nadaljnje avtoričine ustvarjalne korake. Moja ocena: 3,6/5, zaokrožimo na zelo dobro, kar pomeni odlično za prvenec.

Intervju: Amadeja M. Ličen

Kolikor vem, je Veličastni svet vaš knjižni prvenec. Kaj vas je napeljalo k pisanju tega romana?

Sem vizualni tip in najraje pišem scenarije. So pa stvari, ki jih želim povedati in se ne dajo prevesti v sliko. Sem kritična do dogajanja okoli sebe in po svoje vidim, kam nas današnja družba vodi.

Po drugi strani sem od nekdaj spremljala tehniko, za katero me je od malih nog navduševal oči, pa tudi dva brata.

Kdaj ste začeli razmišljati o tej knjigi in kaj vas je napeljalo na to?

Prvi preblisk me je zadel ob branju novičke, da je neki tekstilni inženir (moja prva poklicna izbira) iz Novega Pazarja stkal letečo preprogo. Isti dan se mi je v glavi formirala pravljično- realistična zgodba.

Koliko časa je nastajalo to delo?

V prvi sapi je nastajalo tri mesece. Zaspala sem z zgodbo in se z njo prebujala, pa še vmes mi ni dala miru. V tem času sem prekinila z vsemi drugimi literarnimi dejavnostmi, tudi z blogom. Zatem sem jo pol leta obdelovala v precej zmernejšem tempu. Ker sem perfekcionista, bi jo verjetno še danes, če ne bi dobila založnika.

Kaj je najbolj vplivalo na nastanek zgodbe, kakršno ste postavili v svoj umetni svet?

Z lahkoto se vživim v lik, sploh ker mu pridam mesene lastnosti ljudi iz moje bližnje okolice, pa tudi moje. Na nastanek je vplivalo vse- od aktualnega političnega dogajanja, sprotnih dogodivščin in razpoloženja. ZF žanr pa je kljub zapostavljenosti zelo hvaležen, ker lahko opozarjamo na aktualne zadeve, ne da bi se dotični poistovetili z liki in začeli bruhati ogenj in blato. Verjetno še berejo ne.

Spremljate branost vaše knjige in kako ste z njo zadovoljni?

S knjigo sem zelo zadovoljna, saj sem kar hitro našla založnika (založbo Ved), ki je tvegala z žanrom in neznanim imenom, opravil odlično lekturo in poskrbel za sočno spremno besedo.

Branost v knjižnicah je nad mojimi pričakovanji, prodaja pa je slaba. Ni čudno pri toliko novih knjigah in nekatere imajo res močno medijsko podporo. Krivda je delno na moji strani, morala bi se bolj udeleževati, lobirati, skakljati po srečanjih, pravzaprav bi rabila managerja. Kaj mu pa naj obljubim?

Pišem, ker mislim, da je to tisto pravo zame in od mene, vse spremljevalne dejavnosti pa slabo obvladam in mi iz tega razloga predstavljajo izgubo časa, ki bi ga lahko porabila za pisanje.

Imate kakšne načrte s pisanjem morebitnega nadaljevanja?

Načrti so zelo optimistični, še dva dela, pa kakšen prevod.

Vemo, da pišete tudi scenarije. Imate v mislih kakšen scenarij, ki sodi v bližino žanra vaše knjige?

Zdi se mi, da bi se ob dobri predelavi to knjigo dalo simpatično prevesti v scenarij.

Je slovenska kinematografija sposobna posneti Veličastni svet? Glede na to, da bistvo zgodbe ne sestavljajo vesoljsko klanje, temveč medčloveški odnosi, se vsaj meni zdi takšna ideja uresničljiva. Kaj vi mislite o tem?

Je sposobna, vprašanje pa je, če ji je v interesu, saj je ciljna publika maloštevilna. To je ob dobri ekipi in pravi računalniški podpori sposobna vsaka kinematografija.

Pojdiva malce na minsko polje slovenske žanrske literature. Zakaj mislite, da smo žanrski avtorji za razliko od tujih »bratov in sester« precej zapostavljeni in odrinjeni od težišča zanimanja založnikov? Je to zaradi sistema subvencij? Morebiti prepletenosti kulturniške srenje, državnega denarja in založb ali česa drugega?

Na minsko polje sva že zakorakala s predhodnim vprašanjem. J Gre za iste razloge- za vsakim današnjim uspehom stoji medijski interes, ki zastopa večinsko bralstvo ali gle-

dalstvo, saj gre v končni fazi za isti cilj- projekt čim boljše iztržiti. Tu je slovenska ZF hendikepirana, saj že v tako majhnem prostoru nanjo pade le določen odstotek privržen-
cev.

Strokovni uspeh pa je odvisen od sreče, da te kdo od pravih sploh prebere, da je vsaj malo naklonjen žanru in da mu je všeč. Hobotnica ima tu še posebej dolge in prepletene lovke in popolnoma pokriva naš mali prostor. Samo pogledjmo primer Čefurji raus!.

Knjiga je bila na repu prodaje, po incidentu s policisti pa se je zavihtela na vrh. Ne rečem, solidno delo, se mi pa ne zdi takšen presežek, kakor se predstavlja. Kandidira in nominira za vse vrste literarnih nagrad, od Prešernove, Kresnika, humorne, gotovo bo tudi za prvenec. Po logiki dogajanja bo prišla na listo domačih čtiv v Tacenski šoli ter v kandidatu-
ro za Nobelovo, Evrovizijo in Zlati boben...

S subvencijami nimam izkušenj, sklepam pa (razlog se skriva v vašem zadnjem vprašanju), da imam zelo majhne možnosti.

Kako ocenjujete slovenski knjižni trg in njegove mestoma zelo nenavadne značilnosti?

Je več ali manj posledica že povedanega, nasičen z dobrim, povprečnim in slabim in zdi se, da resnično ni nikogar, da bi resno in temeljito prežvečil slovensko letno knjižno hiperprodukcijo in ločil zrno od plevla. Vsako izdano delo, ali tisto, ki bi to rado bilo, si zasluži, da ga prebere strokovnjak.

Moja izkušnja je, da je preko dvajset izvodov knjige tako ali drugače poniknilo v kulturnih uredništvih (o teh čudežnih izginotjih imam teorijo), a z izjemo Studi City-ja ga nihče ni niti prebral, kaj šele spesnil recenzijo ali kritiko, čeprav negativno. Ni nas za uredništva, ki naj bi brala po službeni dolžnosti, kako naj nas potem najdejo bralci?

Če bi mene vprašali (brez skrbi, me ne bodo), bi bilo nujno najprej subvencionirati branje že izdanih del, plačati strokovne in ljubiteljske bralce in potem bi imele nominacije, nagrade in razlage res težo. Smiselne bi bile tudi subvencije za dela, ki so v nastajanju, saj je treba med delom živeti.

Petčlanska žirija je recimo v treh mesecih izbrala deset finalistov za nagrado Kresnik 2008 izmed 120 (ja, sto dvajsetih) del. Žiranti hodijo v službo, delajo na več projektih, imajo družine in druge obveznosti. Bilo bi preveč pričakovati, da si vzamejo 1200 volonterskih ur za mirno vest in nekaj drobiža.

Nagradno vprašanje- kakšen je bil njihov kriterij za prvi osip? Žreb, prijateljski namigi, platnice, založnik? Branje 120 knjig gotovo ne.

Ste mogoče članica kakšnega društva ali združenja, ki povezuje ljubitelje ZFF?

Simpatiziram s Prizmo in vsemi somišljeniki, nisem pa neki aktivni član. Pozdravljam kakršno koli konstruktivno sodelovanje in povezovanje.

Kako ocenjujete mestoma viharo dogajanje na naši sceni?

Jo premalo poznam, sem osamelec v tej turbulenci.

Ste že sodelovali na kakšni konvenciji ZFF? Imate kaj takšnega v načrtu?

Ne. In ne. Še.

Mislite, da se slovenski ZFF avtorji morajo nekako organizirati in povezati?

Seveda, vsaj v ohlapen cehovski sindikat J.

Poznate druge domače avtorje ZFF? Ste prebrali kakšno Remčevo antiutopijo?

Remca sem brala še v ŽIT, pa tudi njegova zadnja dela, potem Pečjaka, Klančnika, rada preberem vse, kar se mi zavalj pod noge, je pa res, da zaradi nasičenosti s toliko informacijami marsikaj ostane po krivici prezrtega.

Kateri so vaši priljubljeni avtorji? Katero knjigo ste nazadnje prebrali in katero trenutno berete?

Zelo rada berem Mazzinija, nazadnje pa sem prebrala Tesla- dosje FBI. Trenutno glodam Srečal sem svojo družino Christiana Gostečnika, čaka pa me še po tisku dišeča slovenska ZF. Pisana družčina, ni kaj.

Gledati ZFF filme? Kateri film ste nazadnje gledali?

Eden najljubših mi je Stik. Nazadnje sem gledala slovenski film Prehod. Korekten film.

Naj vam postavim klišejsko vprašanje. Vas privlači vesolje?

Intervju: Amadeja M. Ličen

Seveda me privlači veselje, privlači pa me tudi drugačen pogled na vsa dognanja, stereotipe in na videz nerazložljive stvari. Redno pišem članke v Misterije, kjer maksimalno izživim topogledno željo po pisanju.

Imate kakšno svojo idejo o ustroju vesolja?

Ko bom opravila z uganko, ali je bila prej (k)ura ali Jajce, se jih bom temeljito lotila.

Vas zanimajo mitologija, mistika in & ali religija?

Zelo.

Vrniva se k vašemu delu. Ste pred Veličastnim svetom že napisali kakšno ZFF zgodbo? Imate kaj kratkega v ognju?

Nekaj kratkih, ena je izšla v Zbirki novejših slovenske ZF antologije, druga je bila izbrana za Zbirko Zgodbe iz knjižnice 2008 in tudi moj realiziran celovečerni TV scenarij za Jasnovidko se spogleduje z žanrom. Je pa maja na jeseniškem odru Toneta Čufarja zaživela ZF tragikomedija Od kraja do raja o večkrat videni, a zimzeleni temi: Adamu in Evi in sem pozitivno presenečena nad odzivom.

Na ogenj pa sproti nalagam.

Kako bi v en stavek strnili Veličastni svet?

Hm. Mogoče se bo bralo napihnjeno, a gre za asociacijo: Kafka se pod žarometi Trumanovega showa v Krasnem novem svetu s pomočjo Štoparskega vodnika bori z mlino na veter.

Pri vašem nadaljnjem ustvarjanju vam želim obilo sreče.

Hvala. Tudi vam vsem, ki radi ustvarjate

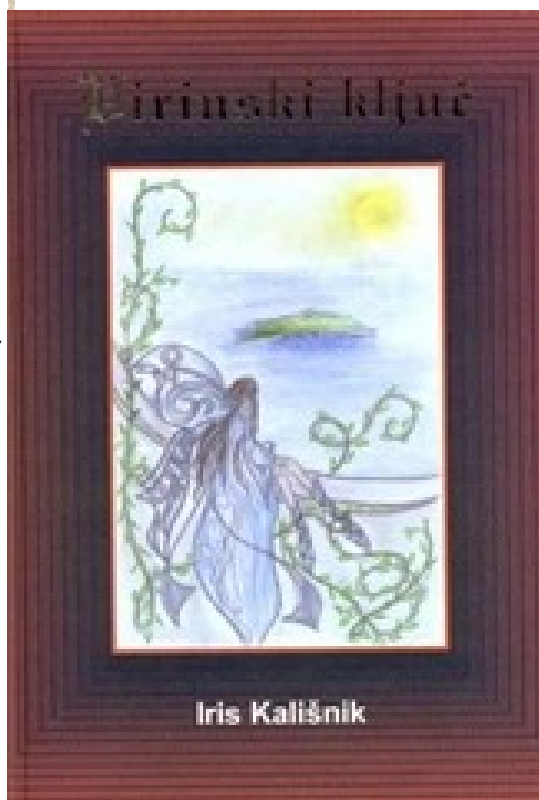
P.S.:

V nadaljevanju si preberite Amadejino luškano zgodbico Lutkarica.

Iris Kališnik: Virinski ključ

Oni dan sem brskal po knjižni polici meni ljube knjižnice.

V oči mi je padla tanka knjigica debelih platnic A5 formata. Prebral sem zapis na zadnji platnici. Hm, fantazijska zgodba. Sicer iz zapisa nega nisem sklepal na kakšno žanrsko inovacijo, a komu mar? Pomemben je užitek

med branjem. Žanrsko literaturo vzamemo v šape zaradi osebnega razvedrila, polnjenja ustvarjalnih baterij in ne zaradi polaganja visokošolskega izpita. Torej, zgrabim knjigo in odpeketa z njo v svoj brlog. Najprej stvar potežkam. Debele platnice, kvaliteten papir in lepo berljive črke. Potem me na tretji strani pričaka zemljevid. Za moj okus je narisana malce preveč površno. Dobro, o okusih se ne razpravlja. Najprej sem bil na 5. strani deležen Prologa. Mimogrede, všečna je prva črka vsakega poglavja. Videti je ročno delo. V tem Prologu naplete uvodne niti zgodbe. Takoj me je napeljalo - nekaj podobnega sem nekje že prebral in videl. Nadaljujem z branjem. Že po nekaj straneh sem začutil precejšnjo jezikovno preprostost. Po možganskih vijugah se mi prismoča misel: »To je skoraj otroški stil pisanja.«

Nisem se motil. Po nekaj straneh branja sem namreč odprl knjigo z zadnje strani. Na 107. strani o avtorici piše mentorica. Mentorica? Seveda. Gospodična Iris Kališnik je knjigo izdala v 9. razredu osnovne šole. Ja, prav ste prebrali. Deklica je bila takrat osnovnošolka. Svoje je dodala tudi prof. Andreja Čelan. Mimogrede, mladenka je narisala tudi naslovnico in najbrž tudi zemljevid. Oblikovanje je morebiti delo njenega očeta (ali starejšega brata, kdo ve). Pri izdaji sta sodelovala tudi podjetje ATC Gutta in MO Ptuj. Lepo od njih. Kakor hitro sem ugotovil avtoričino

starost, sem se odločil nekaj čez 100 strani knjigo ocenjevati z malce drugačnimi vatli. Mladenka, skoraj otrok je napisala svojo lastno knjigo!

Zdaj pa zgodba. Vse skupaj se začne lepo. Žal pa crkne klima naprava in zasmrdi po hiši, zato mora potomka velike prerokinje, deklica Asja, najti serviserja. Pomagajo ji vrstnica Ana, njen brat Will in še nekaj veseljakinj in veseljakov. Morajo priti v deželo Senc in tam stvari postaviti na svoje mesto. Saj ne bi bilo tako težko, vendar družčino sestavljajo najstniki in najstnice z nekaj odraslega spremstva. Deležni smo klasičnih najstniških hrepenenj, ljubezenskih iskric in vmesnih izkušenj.

Na koncu jim z žrtvami seveda uspe stvari postaviti tja, kamor sodijo.

Knjigo sem odložil po nekaj bralnih večerih. Počutil sem se precej zadovoljnega. Res je. Vajen sem vseh mogočih umotvorov, zato znam precej hitro prepoznati nateg. Ta knjiga mi je pustila pozitiven vtis. Res je. Zgodba je spletena iz že videnega. Lahko bi služila za scenarij RPG. Za moj okus je prebavljivejša od Petančičevega Anor Katha. Vsaj ni neumnih menstrualnih težav in patetičnih stavčnih črev. Tudi družčina ni tako klišejska. Preprost jezik bo mogoče koga zmotil, vendar bodite tolerantni. Deklica je bila v času tiska knjige stara 14, mogoče 15 let! Ako bo nadaljevala z razvojem svoje pisateljske žilice, bo pri 22-ih ustvarila res slastno delo. Upam samo, da je ne bo pokončala gniloba slovenskega založništva.

Velik plus zgodbe je njeno lepo pletenje, tekoče vodenje dogajanja. Nadalje se z osebami zlahka poistovetimo. Sicer nismo deležni psiholoških globin, vendar nas v zameno avtorica obdari z njih uravnoteženostjo. Lepo so opisani tudi dinamični odnosi znotraj družčine. Sicer je vse skupaj predstavljeno precej otroško, vendar okusno. Sicer pa ... LEGO kocke so baje namenjene otrokom, a se z njimi prav radi igramo tudi odrasli. Morebiti ta knjiga v nas obudi nekaj otroka.

Minus pa je morebiti preveč podobnosti z velikimi vzorniki. Večino časa sem imel občutek že videnega. Sama zgodba je pač klasičen RPG brez posebnih dodanih dobrot.

Naj dodam še en plus! Za kvalitetno izdelano knjigo zahtevajo na [EMKI](#) 14,50 €, kar je dovolj dobra cena.

Končna ocena je 3,5/5. V zakup sem vzel avtoričino mladost, vendar ji v minus štejem prisotnost že videnega. Čakam na njeno naslednje delo.

Moje priporočilo? Knjiga je vredna nakupa, saj 14,5 € ni neki velik denar. Z nakupom boste podprli ustvarjalnost perspektivne mladenke. Vsekakor je knjiga zanimivo branje, zlasti za najstniško publiko.

George .R. Martin: Spopad kraljev

George R.R. Martin je najbolj znan po po seriji fantazijskih romanov Pesem ledu in ognja ter po svojem nasprotovanju fanfictionu, ki ga smatra za kršenje avtorskih pravic in slab vzgled mladim pisateljem. Za razliko od mnogih avtorjev ne vabi k uporabi njegovih likov ali dogajanj v zgodbah občudovalcev sage Pesem ledu in ognja (ter svojih drugih delih).

Rojen je bil leta 1948, kot mnogi pred njim je okusil zavrnitev s strani založb, se prebil kot scenarist, bil je učitelj novinarstva, se spet posvetil pisanju romanov in dokončno zaslovel s Pesmijo ledu in ognja. Redno vzdržuje stike z oboževalci, se udeležuje različnih ZFF konvencij, ima uradni klub oboževalcev Brotherhood of Banners... Skratka, Martin je prototip sodobnega avtorja, ki se zaveda, da so bralci tisti, za katere dela in katerih mnenje je odločujoče pri prodaji njegovih del.

Navdih za sago pesem ledu in ognja je Martin črpal v romanu Ivanhoe ter vojni v Angliji, ki jo danes poznamo pod imenom „vojna vrtnic“ ali vojna med rdečo in belo rožo. Saga je zasnovana v sedmih delih. Četrta knjiga A Feast for Crows je izšla leta 2005 in je bila nominirana za nagradi Quill in British Fantasy.

Pri nas sta prevedeni prva dva dela – Igra prestolov in Spopad kraljev.

Drugi del, Spopad kraljev, nadaljuje zgodbo iz prvega dela. Eddard Stark je mrtev, njegova hči Sansa postane ujetnica kraljice Cersei in njenega sina Joffreya, mlajša hči Arya zbeži in po seriji zapletov le nadaljuje svojo pot na sever v spremstvu dveh skoraj junaških prijateljev. Najstarejši otrok Jon Sneg se pridruži divjakom, mlajši Robb uspešno vodi svojo vojsko, vdova Catelyn lobira, mlajša otroka, Bran in Rickon preživita opustošenje Zimišča. Kajti ne gre pretiravati s poboji otrok, nekateri morajo imetu tudi srečo, posebej še, če imajo nenavadne sposobnosti, kot jih ima pohabljeni Bran.

Na drugi strani pritlikavec Tyrion Lannister vodi obrambo Železnega prestola, na koncu je ranjen. Izve se, da je pravi oče kralja Joffreya njegov stric Jaime. Stannis napade in je poražen, verjetno ker se odreče pomoči „rdeče žene“ Melisandre, ki rojeva morilske sence. Hja, težka napaka, bi moral prej dvakrat premisliti, preden jo je poslal nazaj domov!

In medtem, ko po nebu šiba rdeča repatica, ko se za Železni prestol poteguje kar nekaj kraljev, ena od glavnih oseb iz prvega dela, Daenerys Targaryen, v drugem delu hodi naokoli in se ukvarja z novimi snubci, vmes jo celo skušajo ubiti (ampak spet neuspešno). Navsezadnje ugo-

Prebrano: George R. R. Martin: Spopad Kraljev

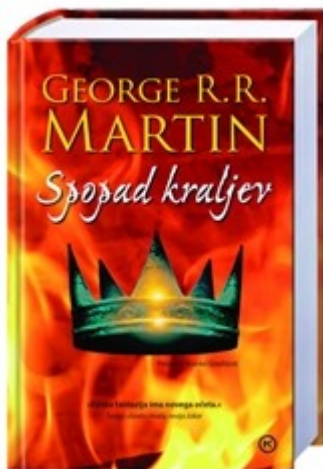
tovi, da denarja za vojno in ladij ne bo dobila, njeni trije zmaji, Drogon, Viserion in Rhaegal pa potrebujejo svežo, dobro zapečeno mesnato hrano, zato se spet posveti odhodu in kakšno naključje, pomoč ji ponudi stari znanec Illiryo. Ki pa se ne more dobro odločiti, kaj bi pravzaprav hotel. V prvem delu poroči Daenerys s khalom Drogom, no, sedaj, ko ima dekle kar tri zmaje, spet prične s kovanjem zarot glede vrnitve Targayena na Železni prestol. Kakorkoli, ob vseh peripetijah mora biti Illirjev načrt silno zapleten.

Ob vseh zapletih in razpletih se stari bogovi umikajo novim. Divjaki grozijo, da bodo prebili legendarni Zid in lahko gremo staviti, da jim bo to tudi uspelo. Nočna straža je pač že rahlo opešana, temne sile se krepijo in vsekakor se bo potrebno spopasti s popolnimi divjaki.

Skratka, gre za skoraj 900 strani napetega branja, v katerem sosed kolje sosedu, en kralj juriša proti drugemu, tretji na četrtega. Martin je pri opisovanju dogodkov ciničen in okruten, človeško nprav kaže v vsej svoji nizkotnosti. Resnici na ljubo, v vojni pač ni neke morale; ubijanja, uničevanja, požiganja in posiljevanja so žal del vsake vojne. Za razliko do prvega dela nekateri negativci dobijo prostor za izkazovanje svojih značajev in boleče preteklosti. Pri čemer je seveda jasno, da tudi Martinovo delo trpi za znano hibo ZFF literature. Spolni odnosi v knjigi so ali kazniva dejanja (posilstva) ali gre za prepovedano, incestno spolnost, zavoljo katere bodo akterji slej ko prej kaznovani, če ne v tem pa v enem izmed prihodnjih delov. V drugem delu se Martin odreče priljubljenemu motivu spolnih odnosov odraslih moških z mladoletnicami. Tudi sicer tak odnos ni preveč pameten, ne zavoljo pedofilskih elementov ampak ker se zdi, da avtor Drogu nameni nekaj užitka, potlej ga pa upravičeno „penzionira“, to je ubije. Igralec, ki bo igral khala Droga, nikakor ne more upati na pojavljanje v vseh sedmih delih prihodnjega filma.

Moralni del akterjev itak nima časa za spolna udejstvovanja, je pač treba obleči oklep in se sekljati z meči. Pa tudi Starkovi imajo nek pravičen razlog za vojno, s požigom Zimišča toliko bolj. Dočim vsi drugi zgolj hlepijo po oblasti, vključno z Zmajevsko materjo Daenerys. Ja, že res, da bralec lahko razume tudi njih ampak vseeno se ve, kdo je v Pesmi ledu in ognja upravičen do boja in kdo pač hoče samo prestol in zgolj in izključno iz nepravičnih namenov splet-kari, pobija, požiga in menja strani. Moralni del akterjev je torej neomadeževan, če sem pa tja koga sunejo z železom med rebra, je to nedvomno koristno dejanje, saj itak ne pobijajo nedolžnih ampak samo zlobne, hudobne, pokvarjene in naštetim podobne.

Martin zapade še v eno past ZFF-ja. Pri nekaterih akterjih že sam opis njihove zunanosti nakazuje, da gre za pokvar-

jene ljudi (ustnice Njuha opiše z besedami, kot bi se dva črva onegavila). Tako da se bralec potlej niti ne začudi, ko čez nekaj strani ugotovi, kdo je Njuh v resnici. Hja, če zgleda obupno potlej tudi mora biti obupen, kajne!

Ocena: 4/5

Zapisala: M.R.S.

Gimljevski fris obilnega R.R.

Pesem ledu in ognja: 7 debelih knjig

G. R.R. Martin je v fantazijski branži eno najbolj znanih imen. Svoje dni je ustvarjal ZF, nakar je s svojo sago, ki obsega čedno število svinjsko debelih knjig, preklopil na fantazijo.

Takoj se pojavi vprašanje primerjave z še enim R.R.? Razlika med njima ne bo mogla biti večja. Tolkien je spisal visoko fantazijsko

povest z jasno razmejenimi dobrimi in slabimi fanti. Pesem ledu in ognja pa je drugačna. Tukaj nimamo ultimativnega zlobca, kakr-Sauron, niti tivnih dobri-recimo Vili-v Martinovi

šen je ultima-

čin, kakršni so

ni. Pravzaprav

sagi sploh ni ničesar pravljčnega. Gre za dinastično fantazijo. Martin se je zgledoval po dogodkih iz angleške zgodovine. Izvrstno opisuje dinastično klofutanje, splet-karjenje in ostale zimzelene radosti srednjeveške zgodovine. Vsaka od knjig je zavaljen špeh, ki poleg vsebine nudi tudi opis vpletenih in skoraj cela družinska debla.

V slovenščino imamo poleg Spopad kraljev prevedeno tudi Igra prestolov.

Amadeja M. Ličen: Lutkar

Vstala je in si pretegnila hrbet, sedenje je zaradi prisilne drže morala občasno prekiniti.

Stopila je do okna in se zazrla na pomladni vrt in dež, ki ga je neusmiljeno namakal.

Ob prvem soncu mora pokositi, si je rekla. Če zamudi priložnost, bo trava previsoka in kosilnica bo nagajala. V sredo, takrat je napovedano izboljšanje.

Opravila je nekaj hrbteničnih vaj in počutila se je neprimerno bolje.

Monika je upokojenka. Gospa Monika, kakor ji spoštljivo pravijo, ni tiste vrste upokojenka, ki bi se jo dalo popredalčkati med betežne gospe z inkontenco, ki z ostrim umom pomagajo nerodnim detektivom, niti ne med dobrodušne babice z belo figo na temenu, ki svoje Rdeče kapice pridno zalagajo s piškoti in jih vlačijo k nedeljski maši. Namesto za zapečkom proste ure preživlja v športnem centru. Tudi se ji ni treba tresti pred blagajno, ali bo v denarnici dovolj drobiža za priboljšek, ki ga je brez preudarka vrgla v košarico.

Gospa Monika je nekdanja učiteljica s spodobno pokojnino in solidnim honorarnim zaslužkom, povrh tega pa je dedinja velikega posestva. Ostalo ji je po bratu, ki prav tako ni imel otrok.

Ona jih pravzaprav ima. Ne svojih, ampak vse tiste, ki jih je zrinila do petega razreda in se je, z redkimi izjemami, spominjajo z nasmeškom. Očitno jim je dala bogato popotnico za življenje.

Neznansko pravična in razumevajoča je, radi rečejo tudi tisti, ki so si nadel akademске naslove in z njimi odpluli v lepo prihodnost na tuje. Ponosna je nanje. Na nek način so njeni, svojih otrok ne pogreša. Je samotarka in željo po druženju izpolni z obiskovanjem prireditev, v telovadnem društvu in na plesih. Večino časa si sama popolnoma zadostuje.

Ima hobi, ki ji zapolnjuje velik del dneva, ročno delo, pri katerem ji misli svobodno bežijo, se oblikujejo v zgodbe ali pa se stisnejo v spisak dnevnih obveznosti.

Gospa Monika izdeluje lutke. Tiste cunjaste, ki so še vedno priljubljene pri otrocih, čeprav imajo ti polne vozičke sodobnih dojenčkov, ki na željo klepetajo, vriskajo in bruhajo. Pod odejo

pa pred spanjem raje objamejo mehko punčko iz cunj, z njo podelijo veselje ali jo po potrebi zalijejo s solzami.

Včasih je imela pravo malo proizvodnjo. V Italiji je kupovala keramične glavice in okončine, jih všila v telo, izdelala čudovite obleke, jim pritrdila lase, nemalokrat prave, ki se jih je naveličalo dekletce na pragu najstništva, jim pobarvala obraze in jih pregrešno drago prodala nazaj čez mejo. Tam je ogromno zbirateljev, ki cenijo ročne izdelke, jih postavljajo v steklene vitrine in budno pazijo, da vnuki ključa nikoli ne najdejo. S takšno punčko je lahko zaslužila tretjino svoje učiteljske plače, kar ji je zavidljivo dvignilo prihodke.

Sedaj izdeluje le še takšne iz blaga in z volnenimi lasmi. Denarja ima dovolj in ne ljubi se ji več potovati. Tudi šivalnega stroja ne uporablja več. Rada šiva na roke in obenem razmišlja o tem in onem. Potem jo podari vnučkom številnih znank ali otrokom bivših učencev. Včasih pridejo in jo zaprosijo za popravilo, ali pa le zato, da obujajo spomine. Njena vrata so za vse odprta.

Včasih punčko obdrži. Ne zato, ker bi bila v čem izjemna, le spominjati jo mora na ljubo osebo. Če ji da ime, ne gre več iz hiše.

Vsega pa ji vendarle ne povedo v obraz.

»Glej! Zdravilka, čarovnica,« tu in tam ujame šepet za svojim hrbtom.

Prevelike sposobnosti ji pripisujejo, se zasmee, kadar pomisli na vaške čenče. Res pa zna človeka pomiriti in omiliti bolečino z lahnim dotikom rok in marsikdo pride prav s tem razlogom.

Zopet je sedla, da dokonča delo. Tale cunjasta roka ji ni preveč všeč, predolga je. Odparala jo je in jo obrezala.

Z ljubeznijo je gledala nastajajočo stvaritev. To bo njena edina prava prijateljica Evelina. Bivša prijateljica, je ugotovila žalostno. Človek res ne more biti prijateljsko razpoložen do nekoga, ki ti je speljal ljubezen svojega življenja! Vendar ji bo enkrat morala odpustiti. Trideset let je mimo in Harija je že davno prebolela. Tako ali tako ni narejena za družinsko življenje. Prilagajanje na še eno dušo bi ji krepko zameštralo samostojno življenje. Baje sta z Evelino srečna, sliši na ulici. Otroci so odrasli, onadva uživata. Privošči jima.

Zaključila je z delom. Pohiteti mora, ujeti mora

zdravnika, da ji napiše recept. Roko bo prišla pozneje.

Odložila je punčko na polico in pomislila, da ima Harijevo lutko še vedno v omari. Nasmehnila se je svoji dolgoletni zameri. Odprla je vratca, izza kupa knjig izbrskala Harija in si ga ogledala. Edina moška lutka, ki jo je kadarkoli naredila. Takrat, ko je bila hudo bolna in ga je tako zelo pogrešala. Kasneje jo je postalo sram in ga je umaknila izpred oči v najtemnejši kot pozabe.

Evelina je zastokala. Emšo nikomur ne prizanaša, je spoznala otožno. Niti zaves ne more več normalno obesiti, malo višje se povzpne in si izpahne ramo!

Zlezla je z lestve in poklicala Harija.

»izpahnila sem si ramo. Prosim, močno me potegni za roko, da skoči nazaj.«

Hari, ki je počasi pridrsal v dnevno sobo, jo je moško cuknil roko, da se ji je zablistalo od bolečin. Je pa zaleglo, prevel je občutek, da so njene kosti na mestu, čeprav je neznosna bolečina ostala.

Z usmiljenjem ga je pogledala. Kaj naredi bolezen iz pokončnega, močnega in energičnega moža! Na pol slepo šlapajočo razvalino, ki iz dneva v dan izgublja nove bitke.

Še vedno ga ima neskončno rada. Skupaj sta srečno previharila večino življenja in ne zamenja ga za nič na svetu!

Čudež, rabim čudež, je zavajala, ko so se moževi odhajajoči betežni koraki dovolj oddaljili.

Evelina in gospa Monika sta sedeli vrtu in tisto, kar ju je pripeljalo tja, je mejilo na čudež. Po dolgih letih sta se našli v polni čakalnici pred ambulanto. Evelina jo je plašno nagovorila in gospa Monika jo je odprtega srca povabila na klepet.

Dež je ponehal, sijalo je sonce in ob kavici jima je bilo nadvse prijetno. Gospa Monika je šivala roko.

»Odpustila sem vama, že davno. Nisem za skupno življenje. Oni gori že ve, kaj dela z nami in zakaj.«

Evelina je bila prepričana, da so to iskrene besede. Gospa Monika je bila vedno iskrena, s tem bi se strinjal vsak, ki jo je imel čast spoznati. Vest jo je pekla, ji je pa močno odleglo, da sta končno le spregovorili med seboj.

»Tako je pri nas,« je potožila Evelina. Otroci so srečno na svojem, mojega pa daje huda sladkor-na.«

»Letom ne ubežimo, mene pa je borelija skoraj potisnila v grob,« je pripomnila gospa Monika, mislila pa je na druge stvari. Naj ji pove, da jo je na neki način priklicala? Da je ta punčka delana v mislih na njo? Naj prizna, da jo je močno pogrešala? Naj ji jo da za spomin?

»Je res, da znaš ... zdraviti? Je v zadregi vprašala Evelina.

»Pretiravajo, malo pa bojda odleže,« se je nasmehnila gospa Monika.

»Bi mi pomagala? Rama me neznosno boli,« je vprašala Evelina.

»Lahko poskusim,« je rekla gospa Monika, »samo ta šiv končam.«

Potem, ko je lutka dobila roko, tokrat prave dolžine, je gospa Monika nežno pretipala boleč sklep in Evelina je morala priznati, da je bolečina popustila.

»Kljub vsemu si ostala človek. Čudež si,« je rekla Evelina.

»Kakšen čudež, le dobre misli,« se je skromno branila gospa Monika, a ji je godilo. To ni rekel kar nekdo, ampak najdražja oseba!

Klepet se je sklenil s skupnim očiščenjem preteklih zablod in zamer. Za obe je bil obliž na posoljeno rano in gospa Monika se bo lotila košnje z novo energijo.

Lutke, ki jo izdeluje v mislih nanjo, ni omenila in ne bo ji je podarila. Sumila je, da bi v Evelininem domu končala na najvišji polici in nihče se je ne bi smel dotakniti.

Pobožala je na neizdelano punčko, na pol naphano z bombažnimi svaljki, in jo postavila na omaro. Ko bo končana, bo dobila častno mesto ob postelji.

Hari bo do nadaljnjega ostal v omari. Naj kar blodi v temi, konec koncev je on najbolj kriv za vse! Morda se bo celo opogumil in prišel na terapijo?

Če jo bo Evelina ponovno pozabila, bo cunjasti punčki z njenim imenom preluknjala popek.

Če ne bo zaleglo ...

Naj je nikar ne prisili, da ji odtrga glavo!

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu 3: Srečni kapitan 1. del

Žulili smo vsak svoj vrček v rokah. Tisti večer pogovor nekako ni hotel steči. Kazalo je, da se bomo predčasno razšli. A nenadoma so se sunkovito odprla vrata in v gostinski prostor je stopil črnc. V Slovenijapolisu črncev ni bilo veliko. Še ti so bili večinoma predstavniki kakšnega veleposlaništva. A sem, v krčmo Pri Saturnu, še nikoli ni zavil kateri izmed njih. Vse glave so se zasukale k njemu in pogovor je zamrl.

Izjemen gost je zastal za trenutek ali dva. Verjetno zato, da so se mu oči navadile na mrak in na zakajen prostor. Razgledal se je. Vse mize so bile zasedene. Zato je sedel na prvi prazen barski stol pri šanku.

Medtem je začel Stane Klep, bivši novinar Večera, nekaj jecljati in nas dregati z nogo pod mizo.

»Kaj pa je s teboj!« sem ga povprašal. Zašepetal je: »A ti sploh veš, kdo je to?«

»Kdo? Neki črnc, pač. Prvi v krčmi pri Saturnu. To mu je že potrebno priznati.« Stane je pričel loviti sapo in znova hripavo zašepetal:

»To je Almius Nierere...« Zamahnil sem z roko:

»Četudi je sam etiopski cesar, me to čisto nič ne gane!« A v tem trenutku me je pričel grabiti za roko še Jože:

»Saj to ni samo neki črnc. Stane ima prav. To je general-major Almius Nierere!« Počasi se mi je začelo svetlikati, da mi je ime znano. Razmišljal sem s trojno hitrostjo. Črtomir in Marjan, ki sta mlajša od nas, sta začela neučakano spraševati.

»Kdo je ta Almius?« Potem mi je kliknilo.

»Fanta!« sem svečano povzdignil glas. »Tale črnc za šankom v krčmi Pri Saturnu je... general-major Almius Nierere. Član posadke sloveče vesoljske bojne ladje Jantara iz Federacije Gostosevcev, ki je v sončni prah sesula vesoljsko križarko Rastaban iz Unije Draconis. Legendarna oseba, legendarna zgodba!«

Stane in Jože sta mi pritrdjevala. Črtomir in Marjan sta hotela izvedeti še več podrobnosti. Dvignil sem se z nasmeškom in rekel:

»Potem je najbolje, da gospoda povabimo k naši mizi. Tako bosta lahko iz prve roke izvedela vso zgodbo.«

Bal sem se, da ga bom moral prepričevati dolgo časa. A sva se kar hitro zmenila in prisedel je k mizi. Še posebej se mu je obraz razvedril, ko smo mu razložili, da je v krčmi mogoče dobiti pravi pšenični kruh in pivo iz ječmenovega sladu. Predstavili smo se drug drugemu in naročili sol, rezine kruha in novo rundo piva.

Nierere je občudoval krčmo, posodje in pribor. Bil je zadovoljen, ker je vse narejeno iz naravnih materialov in muzejsko staro. Potem smo mu razložili, da vemo kdo je in, da imamo med seboj dva kolega, ki o legendarni bojni ladji Jantara nimata pojma. Nasmehnil se je in rekel:

»Vse to je že dolgo za menoj. Sedaj sem upokojen in tako potujem po svetu, Bil sem vsepovsod tam zgoraj...« Stegnil je kazalec nad glavo in pokazal skozi strop krčme proti zvezdam. »Toda na Zemlji doslej še nisem bil. Tako sem presenečen, ko sem našel tako neugledno in tehnološko zaostalo uličico sredi blešččega mesta. Toda, notranjost je še bolj presenetljiva. In kruh... in pivo... kaj tako dobrega nisem še nikoli okusil.«

Pustili smo ga, da je nekaj časa užival v okusu. Potem se mu je razvezal jezik in začel je pripovedovati.

Vse skupaj se je začelo, ko nas je obiskal general-major Hanz Fritz. Pravzaprav je to bilo sredi dolgoletne zvezdne vojne med Federacijo Gostosevcev in Unijo Draconis.

»Hm! Te vojne se spomnim!« je vpadel v besedo Stane Klep, naš »novinar na svobodi«, kot smo mu pravili.

Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu 3: Srečni kapitan 1. del

»Ko sem še delal pri Večeru, sem kar precej o tem pisal. Čudna vojna skozi vesoljska prostranstva. Saj... Še danes ne vem, kdo je vojno dobil in kdo izgubil.«

Nierere se je prav tako zahahljal:

»Saj tudi sam ne vem, če se je vojna že končala. Še manj mi je znano, zakaj se je sploh začela. Verjetno zaradi prestiža. No, dobre stare Zemlje niti ni oplazila. Na življenje tukaj sploh nikoli ni vplivala.«

»Res je!« sem pokimal. »Kar nadaljujte!«

Federacija Gostosevcev ali Plejad in Unija Draconis sta se v prvo zvezdno vojno zapletli že kmalu po začetku kolonizacije. Kot sem rekel, nihče ne ve, kaj je pripeljalo dve človeški koloniji, ki sta narazen skoraj 10.000 svetlobnih let, da sta vodili najbolj nenavaden in čuden vojni spopad. Vojna ni nikoli posegla po katerem od matičnih planetov obeh političnih tvorb. Tako niti na planetu Amber ali kot je zabeleženo v zvezdnih katalogih, na Electra IV v Gostosevcih, niti na planetu Asuia, torej na Beta Draconis VI v ozvezdju Draco, ni bil izstreljen niti en sam naboj. Obe strani sta se izčrpavali le z gradnjo vse bolj bizarnih vesoljskih bojnih križark, ki sta jih pošiljali po lagrangejevih galaktičnih gravitacijskih avtocestah na stotine svetlobnih let daleč, da se spopadejo med seboj.

Sam sem služil na bojni ladji Jantara.

Videl sem, kako so se mu zasvetile oči in za trenutek je premolknil.

Ko smo se podali na lov na novo vesoljsko bojno križarko Rastaban, je bila Jantara že tehnološko zastarela. Vendar... nekaj prednosti pa smo le imeli. No, da bo slika moči bolj jasna, moram najprej opisati obe vesoljski ladji.

Ko so v Uniji Draconis splovili Rastaban, je ta bil najhitrejši in največji kos kovine v znanem človeškem vesolju. Po velikosti je za eno dolžino presegal našo Jantaro. Imel je posadko 150 ljudi in še prav toliko androbotov. Na krovu je imel 20 lovcev, dve izvidniški in servisno plovilo. Oborožena je bila z večsmernim laserskim topom tretje generacije, z vesoljskimi torpedi petih različnih vrst in še s čim, kar nismo uspeli izvozati.

Jantara je bila stara vesoljska bojna ladja na koncu svoje življenjske dobe. Na mnogih mestih je bil material na skrajni meji utrujenosti, zakrpan zaradi številnih mikrometeoritskih lukenj in bojnih projektilov. Naša posadka je štela le 50 mož in 30 androbotov, imeli smo sedem lovcev, dve splošni in večnamenski plovili, slabo umerjen večsmerni laserski top prve generacije ter le eno vrsto vesoljskega torpeda, ki ga je lahko odkril vsak otrok z malo bolj sofisticirano elektronsko opremo.

A glavni problem je bil pogon. Njihov je bil fuzijski D-He3, torej na devterij in helij tri. Dosegel je 0,088c ali okrog 8,8 odstotka hitrosti svetlobe. Naš zgarani katalizatorski fuzijski pogon D-D, torej devterij in devterij je dosegel le 0,068c ali okrog 6,8 odstotka hitrosti svetlobe. Teoretično so bili od nas hitrejši

skoraj za eno tretjino. Poleg tega so bili naši solenoidni magneti že precej iztrošeni in tako je bil naš izkoristek okrog 85 odstoten. Dosegali smo hitrost nekje okrog 0,058c. Tako je bil nov, bleščeči Rastaban skoraj za 50 odstotkov hitrejši od nas. Tako je trdil naš tehmojster, vodja ladijske strojnice. Seveda se naš kapitan Srečko s tem ni strinjal.

Naša prednost so bila nova Bussardova magnetna jadra, ki so omogočala okretnejše manevriranje in hitrejša zaviranje. In sončna jadra kot dodaten pogon, ki jih Rastaban sploh ni imel. Vendar... naša glavna prednost je bila ta, da je Jantari poveljeval kapitan Srečko.

Srečko je bil njegov nadimek, le redki smo vedeli za njegovo pravo ime. Njegov rod je izviral pet generacij nazaj nekje iz vaših krajev. Saj, zato sem tudi prišel na Zemljo in v tole vašo gostilno. Vedno me je zanimalo od kod izvira moj poveljnik. Moji daljni predniki pa so bili iz plemena Maninka na zahodu Afrike.

Almius Nierere je dvignil vrček in naredil nekaj požirkov. Odtrgal je kos kruha in ga počasi prežvečil. Užival je vsak trenutek v vsakem grizljaju. Zavedel sem se tišine, ki nas je obdajala. Gostje so molče pili svoje pijače in napeto poslušali pripoved temnopoltega gosta iz daljnih planetov galaktičnega Orionovega kraka.

Kot sem že rekel, se je vse skupaj začelo, ko nas je obiskal general-major Hanz Fritz, prava napihnjena žaba. Z njegovim obiskom se je vse obrnilo na glavo in moj težko prislužen trimesečni dopust je šel rakom žvižgat. Ukazano nam je bilo, da se

takoj lotimo Rastabana in ga sesujemo v zvezdni prah. Tako smo nejevoljno odpluli, da izpolnimo povelje.

Zagnali smo naš fuzijski D-D pogon in zaokrožili okrog jovialnega velikana Zeusa ali Electre IX. Ta nas je porinil proti matični zvezdi. Pognali smo se mimo Electre, ki nas je brnila v rit s svojo gravitacijo in zalučala v temno vesolje. Razvili smo še sončna jadra in kmalu dosegli 0,05c, kar je začetna hitrost za skok v črvino. Čakali smo le še na magnetni špaget in...

»Magnetni špaget?« je vprašal Jože. »Kaj pa je to?« Almius je zajel sapo, da bi pojasnil, a ga je prehitel plešasti tehno maček Marjan:

»V vesolje se od zvezd raztezajo magnetne silnice. Nekje so redkejšje, nekje pa gostejše. Najbolj goste spominjajo na preplet špagetov. Njihova energija je zelo močna in daje dovolj moči za izvedbo vesoljskega skoka. Potrebujejo jih za odpiranje črvine.«

»Da, res je!« je pokimal Nierere.

Skok skozi črvino še danes ni posebno zanesljivo opravilo. V tistih časih je bilo vse skupaj še bolj tvegano dejanje. Izhod je bil vedno nepričakovan, napaka pri izračunih je bila tudi do deset svetlobnih let. Vedno smo se bali, da se bomo izčrvili preblizu kakšni zvezdi in bi se ne mogli izogniti njenemu privleku. Tako bi nas njena masa potegnila k sebi in ladja bi se scvrkla v vroči heliosferi. Naš prvi cilj je bila zvezda Vega, ker smo dobili napotek, da se je tja odpravil Rastaban.

Iz črvine smo izskočili kot zamašek iz šampanjca na robu Veginega osončja. Tako smo lahko za zaviranje uporabili kar svetlobna jadra. O Rastabanu ni bilo ne duha ne sluha. Po treh ali štirih obkroženjih na stan-

dardni orbiti smo odkrili drobno sled helijevega izotopa tri in magnetno anomalijo, ki je ostala za Rastabanovim skokom skozi črvino.

Sledili smo mu in naslednji skok nas je pripeljal mimo Capelle. Tukaj smo vajo ponovili in le dobremu nosu našega kapitana Srečka smo se lahko zahvalili, da smo se izčrvili, prav tako kot Rastaban, pri Arcturusu.

Komaj smo pomolili nos iz črvine, so po vsej ladji zarjuli alarmi in Jantara nas je obvestila, da nas bo vsak trenutek zadel rastabanov torpedo. Še preden smo se utegnili prijeti za gravitacijska držala, nas je zadelo. Med tretjim in četrtim odsekom je vsekal velikansko luknjo v trup. Pri napadu smo izgubili enega moža in šest androbotov. Ranjenih je bilo še veliko več, a odlični usposobljenosti našega dohtarja Arhija se imajo vsi zahvaliti, da jih je spet pokrpal.

Skoraj nas je preklalo na dvoje. A stara lepota je zdržala. Opotekli smo se po gravicestah Arcturusa. Pri tem smo imeli srečo, da smo poniknili izza jovialnega Arcturusa VIII. Plinasti velikan je pravzaprav rjava pritlikava zvezda. Oddaja kar obilno žarčenja vseh vrst in povzroča velike magnetne izbruhe, ki motijo sledilne naprave. Poleg tega je v njeni ekliptiki veliko drobirja in tam se začenja še Arcturusov asteroidni pas.

Vendar Rastaban ni odnehal. Njegov kapitan, ta pesjan Valerian, nam je skozi magnetne špagete vztrajno sledil. Nekako nam je uspevalo, da smo zadrževali razdaljo, da nas njegovi torpedi niso mogli doseči. Kapitan Srečko je bolje izkoriščal graviceste in se skrival za asteroidi. A slej ko prej bi nas dobil, saj je bil naš trup res močno poškodovan. Vedno bolj smo se bližali samemu Arcturusu in se podili skozi asteroidni pas, ki nam je nudil vsaj

osnovno zaščito. Še malo in bi pokukali na drugi strani ven. Zapluli bi na čistino, kjer bi nas Rastaban razsekal na drobne kosce.

Tukaj se je Kapitan Srečko domislil tistega znamenitega trika, ki ga še danes analizirajo vse vojaške akademije na Electri, Asteropi, Meropi, Maji, Taygeti, Celaeni in Alcyoni, skratka na vseh naseljenih planetih ob vseh zvezdah Gostosevcev. Pa morda še kje!

»Nikoli nisem nič slišal o kakšnem takšnem triku!« je rekel Marjan, naš znanstvenik pred upokojitvijo.

Zavrnil sem ga:

»Saj! Tebe politika in vojaške zadeve tako ali tako nikoli ne zanimajo.«

»Tudi jaz o tem nisem nikoli slišal!« ga je podprl Črtomir, sodelavec iz Tehnomaga.

»Dajte, fantje! Umolknite in pustite našega gosta, da nam pove vse o tem znamenitem triku!« je strasti pomirjal Stane.

Almius je izkoristil naš mali prepir za nov požirek piva in košček kruha. Skrbno ga je pomočil v sol. Ko je obred zaključil, je nadaljeval.

Žrtvoval je eno od obeh večnamenskih plovil. Opremili smo ga z rezervnim sončnim jadrom in ga v spiralni poti zalučali proti Arcturusu. Z Jantaro smo se prihulili ob večji asteroid. Uravnali smo njegovo rotacijo tako, da je bila kamnita gmota nebesnega telesa vedno med nami in Rastabanom. Na drugo stran asteroida smo poslali le majhno sondo, ki nam je omogočala razgled. Želeli smo videti, če nam bo trik uspel. Pri tem smo skoraj izgubili mladega oficirja Johna Deppa. Prostovoljno se je javil, da požene Jagodo, tako se je namreč imenovalo večnamensko plovilce, v Hofmannovo trajektorijo proti Arcturusu.

Vse je šlo kot po maslu, dokler nemirna zvezda ni bruhnila nekaj lepih protuberanc v našo smer in zamešala graviceste.

John je ravno prav nastavljal trajektorijo Jagode in se pričel vračati s pomočjo reševalnega čolnika z razdalje kakšne astronomske enote na Jantaro, ko je prišlo do izbruha. Dobro ga je odpihnilo z začrtane smeri. Sončni veter je zabrisal vse sledi in utišal radijske frekvence, da smo ga izgubili z vseh sledilnih naprav. Prav tako je zelo otežil komunikacijo z Jagodo, saj je bilo potrebno sončna jadra odpreti v točno določenem trenutku, če smo želeli, da bi nam trik uspel. A dobro je bilo to, da je oslepilo tudi Rastabanovo elektroniko in se je možnost za uspeh zelo povečala.

Imeli smo nekaj sreče, da je nastopil majhen premor med nekaj zaporednimi izbruhi. Poslali smo signal in jadro na Jagodi se je razprlo. Večnamensko plovilo je bilo v tistem trenutku med Arcturusom in Rastabanom. Ko se je jadro razprlo, se je izredno povečal njen eho, elektronski odmev. Da bi učinek še povečali, smo na robove sončnega jadra namestili tri velike magnetne generatorje za Bussardova magnetna jadra. Majhna Jagoda je v veselje sevala energijo, ki je na detektorjih delovala kakor, da bi bilo tam nekajkrat večje plovilo. A to smo morali narediti v tistem trenutku, ko bi optične naprave zaslepila svetloba Arcturusa. Tako bi na Rastabanu ne mogli videti, kaj imajo zares pred seboj.

Trik je uspel. Rastaban je izstrelil torpedo, ki je nezmotljivo zadel Jagodo in jo sesul v sončni prah. Na Rastabanu so bili prepričani, da so uničili Jantaro. Takoj zatem so zagnali svoje motorje in se zagnali proti Arcturusu, da pridobijo ubežno hitrost za prostorski skok. Skrbno smo merili njihovo pot, da bi mogli izračunati, kam jih črvina vodi. A

sončne protuberance so še vedno motile naše naprave. Te motnje so povzročile, da smo napačno izračunali parametre in Rastaban je bil izgubljen. Vendar...

*»Kaj pa se je zgodilo z Johnom?« ga je prekinil Jože.
»Rekli ste, da ste ga skoraj izgubili!«*

Nierere je pokimal.

John je bil iznajdljiv kot tristo hudičev. Ko ga je odpihnilo, ga je tudi ožarčilo. Vendar je večino udara preprečil s tem, da je proti sončnemu vetru obrnil dno reševalnega čolna, ki ima tam debelejši zaščitni plašč. Ko ga je odneslo, je še sam dodal nekaj pospeška z lastnimi motorji. To ga je pognalo nazaj proti Arcturusu VIII. Rjava pritlikavka mu je dala spet pospešek, da se je pričel vračati nazaj proti našemu skrivališču izza asteroida.

Prepričani smo bili, da smo ga izgubili. Zato ga sploh nismo iskali, ko je Rastaban poniknil v črvino. Pričeli smo z najnujnejšimi popravili ladje. Nekaj nadomestnih delov smo imeli v skladišču, nekaj smo naredili na licu mesta. Pri tem smo uporabili kar kovine z asteroida. Ladjo smo nekako pokrpali, da je bila vredna vesolja. Skrbeli so nas skoki skozi črvine, saj bi lahko bile strukturne poškodbe tako velike, da bi nas sile podprostora hitro raztrgale.

Ko smo pospravljali ostanke z asteroida, nas je prenetil njegov glas, ki je prihajal skozi prasketanje ozadnega zračenja vesolja. Frčal je z neznansko hitrostjo kakšne četrt astronomske enote nad ekliptiko asteroidnega pasu spet nazaj proti Arcturusu. Praktično je bil za nas nedosegljiv. Pomislili smo, da je že drugič pogubljen. A kapitan Srečko se ni dal.

Rekel je, da ga bomo pobrali spotoma. Kaj več ni povedal niti potem, ko je imel dolg razgovor z Johnom na samem. Zagnali smo motorje in se zalučali proti zvezdi. Že čez nekaj ur smo Johna prehiteli z veliko hitrostjo in se zavihteli okrog Arcturusa. Njegova gravitaci-

Krčma pri Saturnu: Srečni kapitan

ja nas je pognala nazaj proti Arcturusu VIII, rjavi pritlikavki. Ta nas je znova zavihtela nazaj proti centralni zvezdi. Tokrat smo bili v trajektoriji, ki se je križala s potjo Johnovega reševalnega čolnička. Ko smo odbrzeli nazaj, je Srečko dal signal, da je John pospešil reševalni čolniček do konca in mu je zmanjkalo goriva. A še vedno smo bili prehitri, čolniček pa prepočasen. Potem je kapitan uporabil Bussardova magnetna jadra. Kljub temu, da smo bili pripravljeni na drastičen pojemek hitrosti, je Jantara ječala in se tresla kot šiba na vodi. No, na koncu se je vse dobro končalo. Kar sredi leta smo pobrali čolniček in še komaj živega Johna. Bil je kar dobro ožarčen, a naš zdravnik ga je spet pokrpal.

Manever je potrdil, da je Jantara sposobna plovbe, pa tudi skoka skozi črvino. A odločili smo se, da ne sledimo Rastabanu, temveč poiščemo najbližjo kolonijo in popravimo plašč bojne ladje. Tako smo se usmerili na Beta Hydri.

»Hm,« sem zamomljal. »Ali je tam sploh kakšna kolonija? Nisem slišal, da bi kdaj v to smer poslali kakšno odpravo.«

Nierere se je nasmehnil:

»Ne vem od kod je dobival naš kapitan Srečko svoje informacije. Tudi sam nisem vedel, da je tam kakšna kolonija. A ko smo prispeli tja, smo spoznali, da sta naseljena dva majhna planetka. Krožita okrog dvojne zvezde Beta Hydri. Alfa Hydri kroži na veliki razdalji okrog celotnega sistema in praktično ne vpliva na osončje zvezde Beta Hydri. Planetka krožita na skupni krožnici in drug okrog drugega, sta torej dvoplanetni sistem. Po svoje sta zelo podobna Zemlji z zelo zanimivim rastlinskim in živalskim svetom. A na njih živita dve popolnoma nasprotni si civilizaciji. Ne eni zagovarjajo zlitje z naravo in imajo posebno... hm... vero-

vanje.« *Tu so obiskovalcu zasijale oči. Nasmehnil se je in nadaljeval:*

»To je na planetu Nature ali Beta Hydri IIIa. Na drugem pa prisegajo na tehnično civilizacijo. Vendar je planet Steam ali Beta Hydri IIIb zelo reven s kovinami in nafto. Za pogon uporabljajo paro, saj je rastlinski pokrov zelo obsežen in izdaten in je lesa za kurjavo dovolj. Poleg tega je planet poln gejzirjev in toplih izbruhov pare, kar mu daje ime. Na obeh pa so se odpovedali potovanju po vesolju.«

»Ali so vam sploh lahko kaj pomagali?« sem vprašal.

»Težko je bilo, saj niso imeli tehničnega znanja in tudi ne industrije, ki bi zmogla podpreti popravilo ali gradnjo vesoljskega plovila,« je pojasnil Almius.

»A nekako smo se znašli. Čeprav to ni bila največja težava.«

»Katera pa je bila še večja?« je zanimalo Jožeta, novinarja Žurnala. Nierere se je spet nasmehnil in rekel:

»Največja težava je bila kako spraviti posadko z Nature.«

»Zakaj pa?« je vprašal Marjan.

»Zaradi njihovega, kako bi rekel..., verovanja!« je odgovoril Almius in si obliznil ustnice. »Zagovarjajo zlitje z naravo in hodijo okrog praktično oblečeni v... nič!«

»V nič?« je vprašal Stane, bivši Večerovec.

»Ja, goli in bosi so. In zagovarjajo, eh, kaj še, verujejo v svobodno ljubezen,« je rekel obiskovalec. Umolknili smo. Potem je Črtomir prikimal in polglasno rekel:

»Bi rekel, ja, da je bila težava!« Začeli smo se muzati in tudi gostilna je oživela. Gostje so pričeli glasno razpravljati o vsem, kar so slišali. Še posebej jih je razvnelo dejstvo o zanimivi veri na planetu Nature pri zvezdi Beta Hydri.

Konec prvega dela zgodbe Kapitan Srečko.

Se nadaljuje ...

B. Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

Prva medigra

Prva medigra

Vojaki so že drugi dan izven varnih zidov vojašnice. Njihova naloga je preprosta. Vsakogar, ki se znajde na njihovem območju, morajo spraviti v improvizirano karanteno. Sonce se počasi potaplja v gozd, nebo se temni. Stotnik Dalibor Savič stopi pred šotor in zamrmra na uho svojega namestnika:

»Iz štaba so sporočili, da se bolniki poskušajo prebijati ponoči. Bajе so zelo agresivni. Američani so res zamočili s svojo hrvaško avanturo.«

»Ne samo to. Še nas so dobro potunkali. Od desete se bajе ni nihče vrnil.«

»Govorice, govorice ... Drek je priletel v ventilator in zdaj igramo vlogo sanitetne inšpekcije. Si slišal, kaj so povedali po radiu?«

»Ne poslušam radia, saj pametnega. Poleg cigu migu glasbe, političnega flancanja so samo še reklame za pralne praške.«

»Bajе je Vatikan prekinil diplomatske odnose s Slovenijo. Kolega, še bog nas je zapustil.«

»Daj no, daj. Kako prekinili?«

»Preprosto. Farji so se odločili, da naše duše prepustijo samemu hudiču.«

»Še en tip na ič je ta hudič.«

Stotnik se kislo nasmehne.

Druga medigra

Slavko začuti neizmerno žejo. Zvečer se je zgodilo. Svojega krvnika ni videl. Zdaj je na terasi s sprhnelo ograjo. V trenutku sončnega zahoda je oživel. Spomni se, da nima v vasi nobenega ugleda. Zapiti vaški klošar pač ne more imeti ugleda. V tej verigi je na dnu. Vse se spomni. Čisto vse. Poskuša otipati pulz, a ga ni. Nekako se zaveda, kar se mu je zgodilo. Zbolel je za tisto prekleto virozo, o kateri so govorili na radiu. On je vedel nekaj več. To ni samo bolezen. Z jezikom obližne podaljšani trojki. Spoznanje o tem, v kaj se je spremenil, bi ga moralo presuniti, a ga ne. Čuti zgolj neizmerno žejo. Žejo po topli, sladki človeški krvi. Za prvo silo je tudi živalska kri, a človeška je tisto pravo. Zakaj bi pil pocensko brozgo iz tetrapaka, če si lahko za spremembo privošči »Refošk«? Žeja. Skoči s terase in kljub višini skoraj štirih metrov ne začuti nobene bolečine. Žeja. Stopi na opustelo vaško cesto. Z manjšim umskim napo-

rom zlahka utiša zvoke kraškega večera. Znova žeja. Ta bolezen ima kar nekaj prednosti. Takrat prvič vdihne. Saj res! Vsaj pol ure sploh ni vdihnil. Zavoha gostilničarja Toneta. Zoprni vonj po česnu, katerega žveči, zaudarja do sem. Fej in fuj! Odlično! Pozorno se posveti bližnji okolici. V svetu na drugi strani življenja je novinec. Mogoče to sploh ni slaba stran. Zadovoljno zavriska:

»Ta bolezen pa sploh ni tako slaba!«

Navdušeno se odrine od tal in poleti deset metrov daleč. Nasmehne se in tiho zamrmra:

»Še za olimpijado sem!«

Z nekaj skoki je pred vasjo. Cesta je opustela. Tako je vsako sredo. Pridni folk se spravljaja spati. Njega pa žene žeja. Začuti utrip pretakajoče krvi. Sovaščani so zgolj zalogaji, vas je postala njegova mesnica. Že se pripravi na skok, s katerim bi se ponesel med prve hiše, ko se zaustavi.

Čakaj malo. Mene je nekdo naredil takšnega, ker me je ugriznil. Če jaz koga, bo enak meni. Torej z vsakim grižljajem nastanejo ena lačna usta več. Zamahne z roko. Ah, saj je mesa dovolj za vse. Bajе je svet prenaseljen. Odrešimo ga te težave. Odrine se. Pristane poleg osuplega para. Prepozna ju.

»Slavko, od kod pa ti tukaj? Kar pojavil si se,« reče temnolasa ženska. Včasih je gledal za njo, a ni nič dosegel. Tip poleg nje je v tisti tekmi za njeno naklonjenost zmagal. V tekmi klošar: podjetnik se vedno izteče 1:0 za podjetnika. Na srečo so zdaj karte drugače pomešane.

»Uf, saj smrdiš. Saj se menda nisi valjal med trupli. Je s tabo vse v redu?« ga moški poleg nje sumničavo premeri od glave do pete.

»Kar dobro sem. Pa veš zakaj?«

»Bi moral vedeti?« srepro zoži pogled.

»Ker rad dobro jem in pijem!«

V trenutku, daleč prehitrem za človeško oko, zgrabi žensko, ji zarije zversko zobovje v vratno arterijo in z njenim telesom izgine v temo gozda. Mož zmedeno obstane in zakriči. Vse se jo odvilo hitro, prehitro za človeške reflekse.

Slavko z roko trdno stisne žrtvina usta in pohlepno

IZVRŠITELJI NAMERE GOSPODOVE:

Bojan Ekselenski: CELJSKA VAMPIRSKA VEČERJA

B. Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

pije toplo tekočino. Začuti, kako ga objema ugodje nove moči. Življenjska energija ženske se pretaka v njegovo telo. Oh, kako poživljajoč utrip srca! Kako to paše! Kako je to super! Pohlepno vleče. Še! Še! To! To! Še več moči! Odpor ujetega telesa pojenja. Utrip srca zamira. On še kar vleče. Izpiti jo želi do poslednje kapljice. Sploh se ne ozira na vrvež nedaleč stran. Ne posveti se hajki, katero je sprožil novopečeni vdovec. Samo ta topla, prijetna tekočina in čudovit utrip življenja, ki se pretaka v njegovo telo.

Dvigne glavo in na koncu še poliže zadnje kapljice. Izpil jo je na dušek. Vau, to je bolje od Refoška. Vstane. Mrtvo telo pade na tla. Napne svoja nova čutila. Začuti utripi srca ljudi, ki se zbirajo pred vaško gostilno. Zasliši ogorčen govor moža. Slavko se nasmehne. Izpil sem ti pičko do zadnje kapljice. Uf, kako poživljajoče. Potešitvi sledi nova žeja. Z rokavom grobo potegne preko ust in si očisti kri. Čas je za nov grizljaj (ali požirek). Odrine se in znajde se na vrhu drevesne krošnje. Zagleda ljudi. Zaloti se, da o svojih sovaščanih ne razmišlja več kot o ljudeh, katere pozna. Vas zanj ni več dom, temveč je njegova shramba, nekakšna vinska klet, a sovaščani so steklenice vina na dveh nogah. Aha! Znova se spomni. On je vendar vaški pijanček. Tisti uglajeni frajer je pred sedmimi leti zlahka omrežil Jožico. On je seveda brez priležnice. Zdaj so se stvari obrnile. Zdaj si lahko vzame vsako, katero hoče. Tokrat je on car, a ostali so luzerji. Samo ob misli na vaškega župnika mu pride slabo. No ja, župnik je pač En starček med vsemi temi refoški. Zakaj bi ga to moralo skrbeti? Na koncu bo šel drugam in tega En'ga starčka bo pač pustil. Zadnjih deset let je moral žreti vso mogočo svinjarijo, samo da je bil v njej alkohol. Zdaj so se mu odprla nova nebesa. Tiho zapoje svoje besedilo na znano melodijo:

*»Tam, kjer refoški cveto, kjer sauvignoni pojo,
usi so moji,*

Tam, kjer teran ves dišeč, jaz sem ves po krvi hrepeneč.«

Ljudje obstanejo. Ups, malce preglasen sem bil. Nekdo od spodaj zakliče:

»Tam gor je! Baraba pijandurska!«

Slavko ne okleva. Presliši besede. Hip zatem se znajde pred množico. Vsi presenečeno obstanejo. Zasliši mrmranje. Pripre oči. Začuti čudovito simfonijo pretakanja sveže krvi in uho božajoče utripi mnogih src. Odpre oči in zapiči pogled v Jasmino. Ta drolja ga je še pred tednom dni izzivala. Prasička je zaljubljena v kokain in orgije. Alkohol je baje prerasla. Najbrž še preden je shodila. Še preden je končala osnovno šolo, se je dala dol. In to za flašo borovničke. Mrha je najbrž pila drogo že iz maminih prsi. Vera je droga za mno-

žice, so učili pred davnimi leti. Takrat je bil svet še mlad. Zdaj pa pravijo, da je droga vera za ljudi. Jasmina je dokaz za to. Ko bi njena faruška mati vedela, kakšen izmeček je povrgla na svet, bi se dala pribiti na križ. Ob misli na križ mu postane slabo. No, razpoloženje se povrne ob misli na nov grizljaj, nov požirek Refoška. Obline suhe ustnice.

»Prekleti norec! Kje je?« stopi naprej besni mož, kateremu je malo prej izpil ženo. Slavko se nasmehne:

»V mojem želodcu, če te že zanima.«

»Slavko, nekam slabo izgledaš. Si bolan?«

»Jaz bolan? Bolj zdrav še nikoli nisem bil.«

»Pazljivo ljudje. Nekaj je narobe z njim. Mogoče ima tisto ameriško bolezen!« zakliče župnik in stopi v ospredje. Ob pogledu na duhovnikovo mogočno postavo mu je malce neprijetno. Tista pohotna drolja se smehlja v ozadju. Odloči se. Kot furija zdivia med ljudmi in zgrabi mladenko. Sploh se ni upirala. Pravzaprav je uživala. Ljudje zmedeno obstanejo. Za sabo sliši glasove. Gibal se je hitreje od človeških oči. Zbranemu zboru refoškov je bliskovito izginil izpred oči. V roki kot vrečo krompirja nosi Jasmino. Morala bi že končati srednjo šolo v Sežani, če ne bi dvakrat cepnila. Ja, gonjenje, zadevanje in šola ne gredo skupaj. Urno se s plenom znajde sredi nočne tišine.

»Uf, kje si se valjal, saj še trupla tako ne smrdijo?« se mu izvije. Mladega mesa ni hotel takoj zagrizniti. Ta jagodni izbor bo zaužil z užitkom. Na srečo že nekaj dni ni snifala, torej v krvi nima veselih substanc. Kar naenkrat ga je začela skrbeti zdrava prehrana. Nič več cenene brozge, samo še izbrana vina. Kako se človeku hitro obrne življenje. Še prehitro.

»Ha, ha, nikjer se nisem valjal,« se zakrohota.

»Kako si to izvedel? Ta moč, ta hitrost.«

»Zdrav duh v zdravem telesu.«

»Zdrav? Nič kaj zdrav se mi ne zdiš. Ta vonj,« se nakremži.

»Vsaka moč ima svojo ceno.«

Ona odmahne z glavo:

»Ne moreš verjeti, kako rada imam močne moške. Takšne neustrašne, ki znajo obvladati sceno. Ob močnih moških ... uff. Zasrbi me in potrebna sem močne masaže močnih moških rok.«

»Boš videla, kako obvladam. Še rada se boš drajsala. Počakaj me za hip,« reče in v nekem trenutku je še stal med bori, v naslednjem pa ga že ni bilo več. Nekaj minut kasneje se znova pojavi. Pred Jasmino, podobno samcu pri dvor-

B. Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

jenju, vrže darilo, svoj novi plen. Negibno telo kot prazna vreča pade na tla. Jasmina prepozna telo:

»Mami!«

Ženska počasi vstane. Najprej se malce opoteče in kalni pogled se ustavi na dekletu Videti je malce omotična. Hoče nekaj izgovoriti, a samo nemočno izdihne. Jasmina zagleda poškodbo na vratu.

»Evo, to je tvoja mati. Malce slabe volje, a vendarle.«

»Kako si tako hitro šel in prišel? Od kod ti ta moč. Saj si močan in hiter kot superman.«

»Zdaj boš videla, zakaj,« in zgrabi njeno mater za usta in ji zarije čeljust v vrat. Za hip zagleda zversko zobovje, ki se zarine v vrat. Telo matere trza. Dekle otrpne. Neka sila jo drži prikovano. Z roko prekrije svoja usta. Hoče zakričati, pa ne more. Slavko pohlepno pije. Telo obmiruje in pokošeno pade na tla. Ob novi dozi krvi se sunkovito vzravna in zadovoljno reče:

»Malce sem še pustil za kasneje. Uau, kako to človeka poživi.«

Jasmina zajeclja. Komaj premaga knedl v grlu:

»Kaj so? Kdo?«

»Čutim tvoj strah. O ja. Voham ga. Kmalu se ne boš več bala. Kmalu.«

»Kaj si naredil moji mami?«

»Kmalu,« ponovi.

Nekaj trenutkov kasneje se začne malo prej negibno telo premikati. Jasmina se zgrozi. Hoče zakričati. Neka sila ji to prepreči. Hoče se obrniti in steči daleč proč. Ne more. Otrpla stoji in zre v svojo mamo, ki počasi vstane. V šibki svetlobi skoraj polne lune z mrtvimi očmi ogleduje noč okoli sebe. Sreča se z enako mrtvimi očmi in zatem začuti utrip srca svoje hčerke. Istočasno se pojavi strahotna žeja. Prva žeja. Edinstven trenutek v življenju vampirja. Brez razmišljanja plane na svojo otrplo hčer in s komaj izraslima zverskima sekalcema najde njen topel vrat.

Slavko se nasmehne:

»Ljubica, ne jo do konca izpiti.«

Ženska podre svojo žrtev in hlastno srka odtekajoče zemeljsko življenje. Na koncu dvigne glavo in tiho reče:

»Bog dal, bog vzal,« in strga z vratu verižico z obeskom križa.

»Pa sem priredil ganljivo družinsko srečanje.«

Tretja medigra

Sredi noči se razležejo streli. Stotnik Savič skoči na noge, a to je zadnje, kar je storil. Postava izjemne moči z lahkoto vrže na tla njegovo stokilsko telo. Začuti skelečo bolečino v vratu in odtekanje krvi. Poskuša se rešiti objema zveri, a ne more. Streli pojenjajo. Kriki potihnejo.

Petek trinajstega ob polni luni

Primarij Mirko Kavčič, specialist sodne medicine izključi TV. Ta nora bolezen je še daleč od Celja. Ni bilo jasno, kako sta povezana izbruh te bolezni in prekinitev diplomatskih odnosov med Slovenijo in Vatikanom. Vedel je, da so zjutraj mesito zapustili vsi župniki in osebje škofije. Večernih maš ni bilo. Odločil se je. Po nočnem šihu gre na varno. Če pride do izbruha v Celju, bo grdo.

Preobleče se in na mizo položi prisrčnico. Nesreča nikoli ne počiva. Zlasti ne na Osrednji obvoznici. Norcev, ki primanjkljaj v hlačah poskušajo nadomestiti s težko nogo na pedal za plin, je dovolj v vseh letnih časih. Mirko je videl že vse mogoče oblike raztrganosti in odtrganosti.

Zvrne štamprl kačje slin in ponudi lično prisrčnico še nocojšnjemu pomočniku, novopečenemu sekundariju na kroženju:

»Fant, ta kačja slina ti zmrzne pamet, da ne znoriš. Malce zadetega te ne prizadene pogled na dvajsetletno lepotičko, dostavljeno v razsutem stanju.«

Mlad fant, čisto novopečeni pripravnik, najprej malce okleva. To je njegovo prvo nočno dežurstvo. Mirko se nasmehne in gubice okoli oči se napnejo:

»Daj no, tukaj smo vsi alkoholiki. Ob dilemi izbire med norostjo in alkoholom se vsi odločimo za alkohol.«

Fant iztegne roko in zgrabi lično stekleničko. V plastični kozarec, drugače namenjen vodi, nalije za prst tekočine in vrne stekleničko šefu. On prikima:

»Tako se dela! Nazdraviva na brezdelno noč. Glede na datum, dan v tednu in stanje lune to ni mogoče. Ampak hej! Upanje umre zadnje!«

Trkneta s kozarci in ju na dušek izpraznita. Fant se nakremži in strese. Tudi Mirko se nakremži, pretegne roke in veselo doda:

»Ja, fant, to pa zadene in sprosti! Dajva še enega, da ...« a ju prekine zvonec. Istočasno se od nekje razležejo streli. Bum! Bum! Spogledata se. Mirko vstane, skomigne z rameni:

»Prvi razsut tovor je tu. Zunaj je pravi Bagdad. Bog ve, kakšna stopnja raztelešenosti naju čaka. Danes bo tradicionalno zabavno. Samo moliva boga, da tista bolezen ni prišla še k

Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

nam v goste. Ne glede na to so izpolnjeni vsi pogoji za norišnico,« se nasmehne in resno doda: »Petek, polna luna in še trinajstega smo. Pravi praznik norcev.«

Počasi odkoraka do velikih vrat. Njegov smeh še kar odmeva. Znova pozvoni. Mirko zakliče:

»Počasi, saj nismo na urgenci. Pacient vam ne more izdihniti.«

Škrtne. Zgrabi krila vrat in jih na stežaj odpre. Reševalca potisneta v prostor voziček s pokrito gmoto.

»Kaj sta mi pripeljala?«

Popolnoma plešast hrust s kozjo bradico režeče odvrne:

»Lepotica si je skrajšala muke telesnega bivanja in odšla v svet duhov. Sumimo, da jo je v to prepričala kakšna vesela substanca. Malce prebrskaj med njenimi še toplimi črevami. Pred desetimi minutami smo jo pripeljali in Roman je ugotovil zgolj smrt. Tukaj je list,« in mu pomoli pred oči veliko mapo.

Mirko resno prikima:

»Bom pogledal,« in se obrne proti mizi, kjer vse skupaj radovedno spremlja nocojšnji vajenec:

»Peter, pridi po spečo lepoticco.«

Pripravnik vstane in potegne voziček na sredino osrednje dvorane do secirne mize.

»Nov?« mladeniča spremlja hrust. Mirko hitro odtegne pogled od papirjev, obrne glavo in prikima: »Ja, sveže meso.«

Hrust zakliče:

»Mali, če si nekrofilček, si prišel na pravo mesto!« in se glasno zakrohota.

Mirko zamahne z roko:

»Ne mi ga strašiti. Že tako se mu tresejo roke. Nočem, da se mi poreže.«

Hrust smeje zapusti prostor. Mirko stopi do vozička:

»Dajva spečo lepoticco na žiga žaga oder.«

Mladenič okleva. Mirko ga resno pogleda izpod obrvi:

»Daj no, saj ti ne bo nič naredila. Mogoče ne bo najlepše, kar boš videl, a pijača te odvadi zgražanja. Verjemi mi.«

Mladenič prikima in oklevajoče pomaga Mirku. On je nekakšna legenda bolnišnice, saj je že polnih dvajset let na tem oddelku. Nihče do zdaj ni zdržal toliko. Ali so odnehali ali pa končali v Vojniku. Mirko strogo premerja pomočnika:

»Zdaj bo šlo zares. Prosim te, da mi ne pobruhaš deklina. Če že moraš malico spraviti ven, jo daj na tla. Pred pol leta sem dobil vajenca, ki je pokozlal ljubek obraz v nebеса odletele srednješolke. Deklina je vzela premočan šus.«

Mladeniču že gre malica gor. Stisne ustnice in pogoltne cmok v grlu. Mirko prime za zadrgo mrliške vreče in potegne. Pozorno gleda v na videz nepoškodovano telo in ne da bi odmaknil pogled s trupla, komentira:

»Srečo imaš. Nikjer nobene krvi. Če ne bi vedel, da je mrtva, bi mislil, da je v komi zaradi napačnega mešanja pijač.«

Mladenič zgroženo strmi v lepo oblikovano telo plavalaske zgodnjih dvajsetih let. Presuni ga nepremičnost bledega telesa. Mirko s pogledom izkušenega zdravnika preleti celoten kadaver. V oči mu pade droben par zarezec na vratni arteriji. Približa se nenavadnima urezninama:

»Glej, glej, kako nenavadno. Kaj misliš vaje'n'c, kaj je to? Nov način zadevanja?« in odmakne glavo. Fant nagrbanči čelo in si pozorno ogleda ureznini. Odkima:

»Kaj pa vem. Kot v kakšnem vampirskem filmu. Na faksu nisem videl ničesar sličnega.«

Mirko se nasmehne:

»Ampak midva nisva v vampirskem filmu, temveč na patologiji. Vzemi princesi kri, da ugotoviva, zaradi katerega koktajla se ji med skokom v nebеса ni odprlo padalo.«

Fant stopi do predala z iglami in se vrne s primerno iglo. Za hip okleva. Mirko zamrmra. Iglo zapiči v podlaket in potegne. Presenečen ugotovi, da ne dobi niti kapljice krvi. Umakne iglo. Nič. Spogleda se z Mirkom:

»Kaj za vruga je to? Kje ima ta punca kri?«

Mirko z orokavičeno roko potegne čez nenavadno ureznino:

»Ta ureznina je čudna. Nikjer nobene krvi. Poklical bom na urgenco. Mogoče so tam kaj čarali. Ti še poskusi dobiti kaj krvi.«

Mirko stopi do kabineta in pritisne na gumb za klic urgence. Na drugi strani ga pričaka razburjen glas:

»Ja, hitro povej! Tukaj je obsedno stanje.«

»Tudi pri meni je. Poslali ste mi precej čudno truplo.«

»Tvoje je še dobro. Naše je vstalo in razgraja.«

Mirko prebledi:

»Dej Roman, kaj blebetaš?«

V ozadju sliši ropotanje in hrup razmetavanja.

»Slišal si me! Truplo, podobno tvojemu, je skočilo na noge

in grize kot za stavo. Srčni monitor pa kaže nullo!»

Mirko se zresni. Zajame sapo, nagrbanci čelo in odvrne:

»Daj no daj, si ti zadet ali sem jaz?«

Zasliši ropot, krike in nenavadno zavijanje. Nekje daleč zadaj odmeva strelno orožje. Naenkrat pa samo tu, tu, tu. Zveza se prekine. Zaskrbljeno odloži slušalko in vzdihne. *Hodeče truplo? Res je nori petek. Bom videl, kaj je vajenec spackal.*

Stopi v osvetljeno delovno dvorano. V prostor prihajajo vse glasnejši zvoki noči polne lune. Znova se razležejo streli. Kriki, pa znova streli. Tam, kjer je prej ležalo truplo, je prazna miza. Mrtvaška vreča leži poleg vozička. Tam sedi vajenec, držeč se za vrat in prazno zre nekam izza njega. *Fino, na ta nori petek še mrtvi nočejo več biti čisto mrtvi.* Bliskovito se ozre okoli sebe in z roko trdno zgrabi dolg skalpel. Vajencu roke omahnejo in zvrne se na bok. Hoče skočiti do njega. *Stop! Čakaj! Nekje je ta frdamana oživela deklina.* Previdno stopi korak naprej. *Kje si? Kaj si?* Čuti adrenalin. Zadržuje dih. Napne vsa čutila. Srce divje utripa. Kaplja znoja spolzi po razbeljenem čelu. *Kje si?* Samo prasketanje neonke in vonj po preparatih. Pozabi na zvoke od zunaj. Prepusti se nagonu. Pripre oči. Naredi še dva previdna koraka. *Kdo si? Kaj si?* V sebi prebudi lovski nagon. Zdaj ne lovi divjega prašiča, temveč hodeče truplo. Kaplja znoja spolzi in se raztopi pod majico. Trdno stiska skalpel in z očmi išče kaj konkretnega za razbijanje betic. *Kje si?* Previdno se obrne. Zasliši »tap, tap«. *Strop. Gor je, karkoli že je. Na stropu je.* Znova zasliši prasketanje neonke. Tap, tap! Previdno dvigne pogled in s koticom očesa sreča pogled maloprej mrtve mladenke. V njenem pogledu ne najde ničesar človeškega. Iz ust po bradi ji teče gosta rdeča tekočina. Glavo ima nenaravno obrnjeno. Mirko se nakremži. *Uf, vajenčeva kri. Zoprno, da si obrok mrtveca. Danes je svet res pono-rel.* Ritensko se umika proti mizi, kjer ima tisti velik skalpel. *Kaj bi dal za svojo šrotarco.* Zoži pogled in ga ne odmakne od gole mladenke blede polti. *Pripravlja se na skok.* Tudi ona nepremično zre vanj. Previdno seže pod majico in ven potegne križ. *Če je vampir, baje pomaga križ.* Ona se nenaravno zakrohota:

»Križ? Moja draga večerja, s križem si ne moreš veliko pomagati, saj si ateist. Njim pa je križ preklical vse usluge.«

Mirko se zdrzne ob nenaravni moči njenega glasu. *Zdaj bo, ga prešine in napne mišice.* In res! Njeno telo švigne skozi zrak proti njemu. On odskoči in jo z vso silo brcne. Prekopice se v kot. Nenaravno spretno je kojci na nogah. On se sunkovito obrne in trdno prime ročaj skalpela. Znova se sreča z njenim praznim pogledom. Zavo-

ha vonj razpadanja. *Uf, kakšna gravža.* Spomni se ... Okuženi z boleznijo smrdijo po pokopališču. *Takšna je torej ta bolezen. Ni čudno, da so jo farji popihali.* Mladenka si z roko obriše kri predhodnega obroka, katerega ostanki še ležijo na tleh. Znova se zakrohota:

»Razmišljaš, kako ubiti nekaj, kar je že mrtvo. Je tako, draga večerjica?« in se z nenaravno dolgim jezikom oblizne okoli vratu. *Uf, ugly mother fucker,* ga prešine grd prizor. Poleg omare z instrumenti opazi železno palico. Naredi previdno korak v stran in še en:

»Mogoče gravža, mogoče. Vem pa, da eden od naju ne bo odkorakal iz tega prostora,« ter naredi še dva koraka v stran. Palica je že skoraj v dosegu rok. *Še dva koraka.* Ona ga sunkovito spremlja. Znova iztegne dolg zelenkast jezik. Hoče jo zamotiti. *Še en korak:*

»S tem jezikom bi mi ga dobro povlekla. Daj, pridi že!« Zasliši ropot pri secirni mizi. Zgroženo opazuje nerodno vstajanje svojega nesojenega pomočnika. Njuna pogleda se srečata. Prej živ pogled je zdaj mrtev. V njem se zrcali samo zverska strast. Fant se pogleda in se zareži:

»Odlično se počutim. Vau! To pa res zadene do nebes!« zavrti z glavo in se sreča z mladenkinim pogledom:

»Ljubica, boš pripravila večerjo?« in znova nenaravno sunkovito obrne glavo proti Mirku:

»Nenavadno, a mogoče bom res namočil češpljico. Kako se reče mrtvemu, ki nategne mrtvega?«

Nenaravno rezanje, podobno hijeninem oglašanju, se razleže po velikem prostoru. Mirko se kislo nasmehe:

»Zdaj sta že dva, ki bi me rada povečerjala. Zmenita se, kdo bo lucky guy.«

»Ne se zajebavati s hrano,« zakliče mladenka in se izstrelji proti Mirku. V letu iztegne roke proti njemu. Mirko se sreča z njenim pogledom in v hipu s prosto roko zgrabi železno palico. V pravem trenutku sunkovito zamahne. Železo udari v glavo ne dovolj mrtvega letečega trupla. Telo pade na tla. Marko skoči. Špljac! Skalpel zdrsne v mrtvo srce. Mirko vrti ročaj in zakliče:

»Crkni že enkrat! Crkni!« in dvigne pogled proti vajencu, ki presenečeno čaka. Zakliče mu:

»Očitno ti draga ne bo servirala večerje,« in začuti, kako moč upora pojenja. Besno cepetanje ga počasi premaguje. Odloči se. Pusti skalpel v srcu in z dvema močnima udarce-ma razbije mladenkino glavo. Tup! Hrsk! Iz razbite lobanje se zlije kri. Znova dvigne Palico in še dvakrat silovito udari. Hrsk! Kost popustijo. Še en udarec! Pljusk! Možgani se razležejo po tleh. Opletanje telesa počasi jenja:

»Hm, pa sem ti le vzel kri. Vidiš vajenec, tako se dela, če

Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

hočeš truplu vzeti kri. Če ne pomaga pikanje, mu razčesni betico!» in dvigne palico ter še enkrat zamahne. Še en »hrsk«. Kri se leno razliva po talnih ploščicah. S palico v roki se ponosno vzravna:

»Še preveč krvi je. Upam, da je zdaj res mrtva. Zanima me, kaj bo pisalo v osmrtnici? Katera smrt je prava?«

Prime se za nos. Raztreščen kadaver neznosno smrdi. Sreča se z mrtvim pogledom vajenca, ki se zareži:

»Tvoja smrt bo prava smrt,« napne mrtve mišice in z neverjetno naglico skoči proti njemu. Iz ust se razleže nenaravno grozljiv krik. Mirko se pripravi. *Ostani hladen. To ni sekundarij, to je truplo, ki ne razume, da mora mirovati.* Poišče oči nemrtvega. *Ne smem izgubiti oči.* Sunkovito zamahne in zarije krvavo cev v srce nemrtvega. Z vso silo ga zbije na tla. *Pa sem končno unovčil ure fitnesa.* Telo pod njim besno opleta, hlasta z zobmi in renči. Mirko se nasmehne:

»Pridruži se svoji nevesti! Skupaj bosta prižigala ognje v peklu!« in vrti kol. Telesu pod njim zmanjkuje moči. Ne priteče niti kapljica krvi:

»Tvoja nevesta je tako lepo izkravela. Bom videl, če te ni čisto izcuzala,« potegne kol iz srca in ga besno zarije v loba njo. »Hrsk« in lobanja se razleti. Iz nje priteče samo malo goste krvi. Telo še nekaj sekund trza ter se umiri. Takoj se razleže odvraten smrad.

Mirko odloži kol in se sede na tla:

»Uf, potreben sem požirka. Smrdi, smrdi, smrdi!«

Z roko potegne pot s čela. Presune ga. *Urgenca. Tam so imeli težave s hodečim truplom.* Zasliši krike, ki prihajajo od zunaj. *Res nori petek trinajstega.* Dvakrat globoko vzdihne in stopi do kabineta. Zgrabi prsničnico z veselo raztopino in na dušek potegne dolg požirek. Sunkovito odloži napol izpraznjeno stekleničko. Mora se zbrati. Bolezen, če lahko temu sploh reče bolezen, ga je prehitela. Zasliši odpiranje velikih krilnih vrat. Zgrabi kol in stopi med podboje. Zagleda hrusta brez roke. Iz štrclja ne kaplja kri. Tudi v obraz je popolnoma blede. V očeh zazna zversko pripravljenost.

»Fant, izgledal si že bolje,« komentira prišleka. Hrust se zakrohota:

»Res? Ampak počutim se odlično. Moje težave s holesterolem in pritiskom so dokončno rešene. Tudi mi več ne treba paziti na težo. Zdaj imam zabavno zdrav apetit.«

»Ne vem, če lahko tvojemu apetitu dam pridevnik zdrav,« se nasmehne in še trdneje stisne okrvavljen kol. Hrust spusti pogled na okrvavljen kos kovine, zatem na ležeča razmesarjena trupla in znova na kovino, s katere kaplja gosta kri zdaj dokončno mrtvega trupla:

»Vidim, da si deklino razdevičil kar s kolom. Res pokvarjeno. Kaj pa mulc? Mu je prišlo za umret dobro?« se nenaravno zakrohota ter se previdno približuje. Znova poišče Mirkov pogled:

»Na mojem grobu bo pisalo, pojedel svojega patologa.«

Mirko vrne nasmeh:

»Ne, pisalo bo, umrl od roke svojega patologa.«

Trdno preprime kovinsko palico in se postavi v prežo. Te zveri so izredno hitre. Na srečo jim možgani vsaj na začetku njihove nove kariere delujejo malce okorno in napadejo premočrtno. Hrust iznenada poleti proti Mirku. Slednji se napne kot struna in sunkovito prestreže težko telo. Zama lo, pa bi izgubil ravnotežje. Kljub temu telo premočno opleta. Zdrava roka, kolikor lahko temu rečemo zdravje, ga odrine in kakor jezno odvržena igrača boleče pristane v kotu. Začuti vse kosti. Nima časa za razmišljanje o bolečinah. Hrust s kosom kovine v srcu se besno postavi na noge. Mirko izkoristi trenutek oklevanja. *Kol v srce očitno ne pomaga. Glava! Glavo je treba razpašteti.* Odrine se od tal in požene proti nakazi. Skoči in z nogo nabije kol še globlje v prsi in podre presenečeno telo. Hrust stegne roko proti njem, a ga zgreši. Mirko z obema rokama zgrabi kol in ga vrti. Zasliši hrskanje kosti in cmokanje oživiljenega tkiva. Zdaj pa palico ven in trusk po betici. Še preden izvleče palico, ga hrust ga znova zbije. Z debelo šapo ga je temeljito okoli kepe. Omotičen se zakotali nekaj metrov stran poleg negibnega mladenkega trupla. V sebi zašepe ta:

»Vsaj ta dva sta zdaj res mrtva.«

Pretegne se in na hitro preveri, če ima vse kosti še na svojem mestu. Urno skoči na noge. Pozabi na bolečine. Čeprav ga bolijo vse kosti, mora pozabiti na to. *Boli me lahko, ko bom v grobu.* Sreča se s hrustovim presenečenim pogledom. Z roko se poskuša osvoboditi kovinske palice. Mirko se spomni na debelo železno palico v omari izza mladenke. Na silo odpre vrata in zgrabi kovinsko palico. Preprime jo iz leve v desno roko:

»Prekleta nakaza, crkni že enkrat! Crkni!« zakriči in kovinsko palico z vso silo zarije skozi odprta zverska usta v hrustovo glavo. Začuti in zasliši lomljenje kosti. Hrusta zbije. Obilno telo se trese in nagonsko hlasta z roko okoli sebe. Znova potegne kovinsko palico in še enkrat zamahne. Kovina udari ob kost, ki zaradi silovitosti popusti. Nikjer nobene krvi. Nekajkrat še ponovi vajo. Telo obmiruje. Razmesarjene glave ni moč prepoznati. Možgani, kosti in drugo je razmazano po tleh. Krv skoraj ni. Razkoračeno stoji nad truplom. Znova se posveti zvokom. Kriki in občasni

streli parajo petkovo noč. To je najbizarnejša noč v zgodovini mesta. Odloči se, da pokliče domov. Hitro mora razmisliti, kako naprej. Hudičeva bolezen je dosegla Celje. Vedel je. Kjer udari bolezen, od tam ni več glasu. Zdaj mu je popolnoma jasno, zakaj je tako. Iz trupla potegne kovinsko palico, za katero je mislil, da jo potrebuje na vrtu:

»Tebe bom še mogoče rabil.«

Stopi v kabinet. Zgrabi mobilni telefon, pritisne na bližnjico ženine številke. Zgolj tu, tu, tu. *Kako je lahko zasedeno? Verjetno je omrežje klecnilo pod težo klicev. Zunaj je verjetno pravi kaos.* Kljub vsemu se mu v glavi odvrti vse, kar mu je znanega o vampirjih. *Z železno palico ne bom dolgo zmogetol tleči po beticah. Potrebujem nekaj elegantnejšega.* Oči se mu ustavijo na požarni sekiri. Mimogrede seže po pristrčnici in naredi dolga dva požirka in zadovoljno zamrmra:

»Ja, ti boš moja prijateljica noči.«

Trdno zgrabi sekiro. Res je ... ko ti zmanjka argumentov, uporabi sekiro. Železno palico zatakne za pas, trdno zgrabi ročaj sekire, se ogrne v flis jakno in steče na hodnik. Grozljivi kriki in občasni streli so vse bližje. Zagleda postavo, ki teče proti njemu. Trdno stisne sekiro. Zakliče:

»Kdo si?«

Zasliši samo zversko cviljenje. Takrat zmanjka elektrike. Na srečo se vključi rezervno napajanje. Silhueta se požene proti njemu. Obstane in uperi sekiro proti zveri. Pravi trenutek zamahne. Truplo zbije s topim delom sekire. Telo s pravo baletno pirueto pade po tleh.

»Desetka za stil,« se nasmehe in z ostrim delom zaseka po vratu. Tup, tup, tup in razbita glava se odkotali. Čistilke bodo imele jutri kaj delati. Pogleda na identifikacijsko ploščico mrtveca. *Kirurg ... gotovo se je zgodilo med operacijo.* Steče do vrat in vanj udari svež zrak. Izza Kersnikove se v nebo dvigujejo plameni. Razlegajo se streli in presunljivi kriki. Mirko umiri dihanje. Sekiro trdno drži v rokah. Od zadaj ga skoraj podre neka oseba. Odskoči, skoraj ga zbije s sekiro, a ugotovi, da je samo pacient med brezglavim begom. Za hip še okleva, nakar steče proti parkirišču. Zasliši detonacijo. Kriki in streli polnijo divjo noč. *Takšnega petka pa še ne. Tako torej izgleda sodni dan.* Na krožišču zagleda vojaški oklepnik, ki zapelje čez bankino, podre ograjo in se zarije v hišo, kjer obstane. Ljudje so tekli brez določene smeri. Z balkona bloka na krožišču neka postava skoči dol, sledi ji še druga. Mirko teče proti vratarnici. Pot mu zapreta dve postavi, odeti v raztrgane cunje.

»Kam pa kam?«

Mirko obstane. Zveri se ločita in čakata na primeren trenutek. Razleže se strel in ena od postav se sesede z luknjo v glavi, a druga plane na Mirka. Znova tup in sek za finale. Stopi še do drugega, nemočno opletajočega oživelega trupla. Iz rane na glavi ne priteče niti kapljica krvi. Mož majhne rasti s pištolo v roki priteče do Mirka:

»Gremo, nimamo časa za pogrebne svečanosti. Strel v glavo jih položi.«

»Tega že ni,« nakar mu s silovitim zamahom sekire razmesari betico:

»No, zdaj je res položen,« in možakarju ponudi roko:

»Mirko Kavčič.«

Mož sprejme ponujeno roko in jo čvrsto stisne:

»Janez Mlinar. Me veseli, da sva se spoznala. Se vam kaj sanja o tem. Vsi so ponoreli. Mislite, da je to tista bolezen?«

»Moja nočna izmena se je začela čisto lepo. Z vajencem sem zvrnil štamprl in čakal na kakšno truplo. Kmalu je eno res prišlo, a se ni pustilo secirati. Najprej je povečerjalo mojega vajenca, nakar si je pozelelo še pozne večerje. Seveda se s tem nisem strinjal. Res škoda, kakšna lepa deklina je bila pred izgubo krvi. To so neki vampirji. Mislil sem, da so omejeni na horor zgodbe, a so se v soju polne lune odločili skočiti v naš petek trinajstega. Ja, to je ta bolezen. To so gotovo zakuhali kavboji, saj so jo hitro ucvrli iz Hrvaške. Ni čudno, zakaj. Zdaj je igranje boga izstavilo račun.«

»Tudi meni se je noč lepo začela, dokler ni v dnevno sobo skočil mulc z nezdravim apetitom. Najprej sem ga nekajkrat okoli kepe, potem jih je dobil s palico za kamin, a ker še ni bilo dovolj, sem posegel po drastičnejših ukrepih. Mularija je danes tako nevzgojena in ima tako nezdrave prehranjevalne navade, da kar boli,« se zareži.

Mirko prikima:

»Dobesedno. Aha, avto imam tam dol. Imam občutek, da peš ne bova daleč prišla.«

Stečeta mimo vratarnice. Otroški oddelek bolnišnice zajamejo plameni. Mirko s kotičkom očesa opazi goreča drobna telesa. Tečejo na plano. Posamezni streli, rafali in detonacije so vse pogostejši. V zraku opazi skupino helikopterjev. Razleže se drdranje strojnic. Pohitita do avtomobila. Mimo priteče nekaj preplašenih ljudi. Na koncu ulice nemrtve postave renče ujamejo skupino beguncev. Od nekod priteče silhueta in zaluča v zmes teles molotovko. Ognjeni zublji švignejo v nebo in grozljivi kriki napolnijo trenutek nenavadne tišine.

Mirko in Janez hitro skočita v avto in Gume kar zacvilijo. Pred njiju skoči postava v raztrgani policijski uniformi. V očeh zagledata tisti zverski nagon.

»Janez, ta nama hoče kasirati prehitro vožnjo!«

Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

»Odreši ga muk,« se zakrohota in Mirko še doda plin. Tup! Telo poleti in pade nedaleč stran. Gume cvilijo. Hitro sta na krožišču. Pot jima preseka majhen otrok.

»Pazi!« zakliče Janez. Mirko zavre. Avto zapleše in komaj ga umiri. Obstane tik pred drobno postavo. Fantek svetlih las zre v tla. V roki drži raztrganega plišastega zajčka. Mirko hoče odpreti vrata. Fantek dvigne pogled. Modre prazne oči se srečajo s pretresenim Janezovim pogledom. Okoli ust je krvav. Nasmehne se in pokaže zversko zobovje.

»Daj plin! Zgazi to nakazo!« zakliče Janez. Mirko okleva. Čez krožišče priteče nekaj ljudi. Otrok se sunkovito obrne in skoči. Po zraku leti vsaj pet metrov. Z natančnostjo zverskega nagona podre neko žensko. V nekaj sekundah telo plena obmiruje. Plišasto igračo še kar drži v roki.

»Si videl? Tako levi ubijajo svoj plen,« Janez razburjeno komentira. Mirko mirno odvrne:

»Zdaj smo plen mi, ljudje. Končno je prišla zver, ki je na prehranjevalni verigi nad nami.«

»Daj, pelji!« obupano zakliče Janez. Mirko odkima:

»Naj vidim, kaj se bo zgodilo. Moj vajenec je oživel v nekaj minutah.«

»Saj se ti meša! To vendar ni safari!«

Mirko pomirjujoče, a odločno odvrne:

»Počakajva. V tem avtu sva varna.«

Malček v nekaj sekundah konča svoj obed. Iz preže se požene na novo žrtev. Nameri se na medicinsko sestro, ki je pritekla iz bolnišnice. Za njo teče nekaj ožganih otrok. Vsi imajo na očeh nenaraven sijaj. Mirko cinično komentira:

»To je res nevzgojena mularija. Še iz bolnišnice bežijo. Daj mi pištolo,« in iztegne roko proti Janezu. Ta mu poda pištolo. Mirko odpre okno in nameri v glavo najbližjega mulca. Natančen strel ga zadene že v zraku. Telo pade na tla in besno otepa.

»Mulc, klečat v kot! Očitno so potrebni posebni vzgojni ukrepi,« in še enkrat sproži. Kovinski naboj sreča novo otroško glavo in še eno telo nemočno opleta.

»Sestra! Sem! Očistil vam bom pot! Za sodobno mladino so potrebni jekleni disciplinski ukrepi!«

Sestra steče proti stoječemu terenskemu vozilu. Odjeknejo še trije streli in še tri telesa se znajdejo na tleh. Janez začne kričati:

»Nehaj že! Saj nisi mati Tereza! Greva že! Nimava neskončne zaloge nabojev.«

Dekle priteče do avtomobila. Odpre vrata, a na njo pade malo pobesnelo telo. Mirko se odloči. S sekuro v roki skoči ven. Zamahne po glavi drobnega telesa. Odbije ga vsaj dva metra stran. Triletnik z razbito lobanjo se premetava po asfaltu, cvili in hlata. Vzame si čas in stopi do njega. Z nogo mu zdrobi glavo. Hrustanec zaškrtja in razlije se kri. Zadnji hip se obrne in prestreže še eno majhno telo s povezano glavo. Spretno ga zbije na tla in mu odseka glavo:

»Bodi pri miru, mulc nevzgojen! Zdaj je čas za posteljo!«

Ženska skoči na zadnje sedeže. Mirko z natančno namerjenim strelom položi še enega malce starejšega otroka in skoči v avto. Ženska, katero je maloprej ujel otrok z medvedkom, ni vstala. Truplo nekaj nad petdeset let stare ženske negibno leži med opletajočimi telesi pokošenih otrok.

»Hvala vam, hvala vam!« se medicinska sestra hiti zahvaljevati:

»Res ne vem, kaj se dogaja. Najprej je izbruhnilo v pritličju. Speči otroci so ponoreli in začeli gristi drug drugega. Potem so v urejenem krdelu hiteli iskati nov obrok. Ne vem, kako se je tako hitro razširilo. Dežurni je v obupu spustil plin in ga prižgal. Cel štuk je odpihnilo. Imela sem srečo. Mislite, da je to tista bolezen?«

Mirko prikima:

»Ja, najbrž je tako. Sodni dan je tukaj. Videl sem vašo eksplozijo. Vsem se je zmešalo. Tisti malčki s kroglo v glavi pa se nočejo umiriti. Kaotično brcajo, kraspajo in hlastajo. Zanimivo. Še zanimivejša je tista dama tam. Morala bi že oživeti, pa se ji očitno ne ljubi vstati. Na vašo srečo sem malce proučeval te zverinice,« se obrne in se spogleda z mlado medicinsko sestro. Obraz ima v krču strahu. Vpraša jo:

»Vas je kdo ugriznil ali okraspal? Jaz sem Mirko, to je Janez,« in pokaže na naveličanega sopotnika, ki s tresočim glasom doda:

»Mirko, zdaj ni čas za družabnost. Čim prej se nekam poberimo. Imaš kakšno idejo?«

Medicinska sestra se z nežnim in tresočim glasom predstavi:

»Erika sem. Tretje leto sem na otroškem oddelku. Mislim, da ima gospod Janez prav. Raje se spravimo stran. Ti zlodeji nas obkoljujejo,« in z očmi poišče drobna bitja okoli avtomobila, ki se previdno približujejo. Mirko znova opazi fantka z medvedkom. Vzdihne:

»Ti otroci imajo pokvarjeno otroštvo. Žal imamo premalo nabojev, da bi lahko vse odrešili te težke mladosti.«

Pritisne na plin. Gume presunljivo zaškripajo in avto sunkovito poleti čez krožišče. Izleti proti križišču z Gregorčičevo. Tup, tup. Janez komentira:

»Nekaj smo povozili.«

Mirko se nasmehne. Sekiro in železno palico ima poleg sebe. Janezu vrne pištolo.

Avto divje zapelje v križišče. Na pločniku gori nov Mercedes. Malce naprej pri vhodu v Zdravstveni dom skupina nemrtvih ujame gručo ljudi in jih učinkovito podre. Na drugi strani pa neki mož fotografira. Sestra je zgrožena:

»Poglejte! Tam nekdo fotografira. Neverjetno.«

Mirko ne posveča pozornosti norišnici iz nočne more. Na prehodu za pešce skoči na cesto mlada postava.

»Pazi!« zakliče Janez. Mirko še doda plin in ... tup ... postava poleti po nebu.

»Kaj si naredil?«

»Mrtvega ne moreš še enkrat ubiti,« vzdihne. Sestra vpraša:

»Kako veš, da je bil njihov?«

»Mislim, da je to zdaj to zgolj retorično vprašanje. Čim prej jo moramo ucvreti iz tega pekla in to je najpomembnejše. Kmalu se bo oblast zganila in nekako poskusila zajezi to okužbo. Najbrž bo šlo za kakšno obliko ognjene deratizacije. Če nima naša vojska jajc za to, pa jih gotovo ima tuja. O tem ni dvoma. In zase vem, da nočem biti deratiziran. Pomislite, okužba je v nekaj dneh iz tiste luknje na krasu pripotovala do Celja. Stvar je ušla izpod nadzora, pa naj tisti polizani politiki na TV še tako trdijo drugače. Zdaj bo šlo zares.«

Avto se med potjo rešitve spretno izogiba živim in manj živim telesom. Mantra njihove poti je čim dlje in čim hitreje.

In do jutra uspejo. Mirko na vrhu hriba vzdihne:

»In še en petek trinajstega je mimo.«

Prvi njam!

Celje že precej izropana vinska klet, kar Slavko in Jasmina kar hitro ugotovita. Motil se je glede količine ljudi. Čeprav je ljudi na svetu nekaj milijard, jih zmanjkuje. Ko popiješ najbolše vino, posežeš po manj kvalitetni kapljici. Jasmina je primer tega. Že tri dni nista okusila pravega človeškega grizljaja. On se je vzdržal žretja raznih pocestnih cukov in podobne nesnage. Živalska kri slabo vpliva na vampirsko rast. Ja, celo vampirji imajo nekaj, čemur rečejo rast in razvoj. Kakor športniki, morajo tudi vampirji zaradi razvijanje svojih moči

skrbeti za zdravo prehrano. To pa izključuje žretje živalske nesnage. Jasmina pa nima zadržkov. Nima nobene volje. Saj je tudi v človeški obliki ni imela. Najprej se je zadela, potem pa dol dajala. To je bila njena temeljna motivacija. Zdaj je dobra samo še za seks. Ja, prav ste prebrali. Vampirski seks je nekaj posebnega. Moški vampir namesto sperme v žensko odprtino (katera pač je) spusti svežo kri. Vampirke imajo najraje v usta. Jasmina vedno grgra, preden požre. Res zna mojstrsko vleči. Najprej besno otepa s svojo polno ritjo, nakar vleče, vleče in še vleče. Aleluja! No, zdaj pa gre z njo navzdol. Še malo, pa bo od pasje krvi začela lajati. Včeraj ga je, prasička zmešana, ugriznila. Še tiča mu bo odgriznila, misleč, da je klobasa. Slavko se zaveda dejstva. Nujno si mora najti drugo pičko. Takšno, ki se ne spreminja v cucka.

»Jasmina, nehaj se že prenažirati s to pasjo fukušo! Še lajati boš začela!«

Ni reagirala. Še naprej je pohlepno grizla vrat razmesarjenega nemškega ovčarja. Včasih je to moral biti lep pes. Zdaj pa je zgolj Jasminin obrok.

»Jasmina!« odločno zakliče. Ona še kar ne reagira. Vso svojo pozornost je posvečala pasjemu truplu. Slavko se spomni na usodo Jasminine matere. Najprej so bili prvi dve noči še kar srečna družina. Tretjo noč pa je stara začela noreti. Najbrž je vsa potlačena nedojebanost in samoobtoževanje udarilo ven. Odvilo se ji je sto na uro. V eni sami noči je pobila dvajset ljudi. Vsakega je napol požrla in že hitela k naslednjemu. Pozabila je na vsa pravila lepega vampirskega obnašanja pri mizi. Vso svojo faruško frustracijo je izživel v tisti nori noči. Najhuje jo je skupil tisti Franček. Včasih je rad pogledoval za njo. Revček je grdo plačal za pohotno buljenje v njeno baročno oprsje. Besno ga je zbila na tla, mu strgala hlače in najprej odgriznila tiča. Uboga para je kričal kot jesihar. A to ji še ni bilo dovolj. Joške si je namazala s krvavim tičem. Zaboga, nora baba je tiča uporabila za čopič. Nase je s krvjo narisala narobe obrnjene križe in kričala: »Jezus, zdaj sem dokončno tvoja! Pridi pome! Tukaj sem!« Norela je skoraj do jutra, nakar je kar sam pokončal uboge ga reveža. Stara drolja je potem popolnoma podivjala. Kaj mu je preostalo drugega, kot glavo preč? Našel je mačeto in jo dal za pas. Nekje proti jutru je najprej potegnil mlado, nakar si je privoščil še staro. Za svoja štirideseta je bila še kako užitna. Ko mu ga je podivjano vlekla, ji je z enim hitrim sek z mačeto odsekal glavo. Fuj. Glava mu je zabingljala na tiču. Groteskno, a nujno potrebno. Z gnusom jo je odbil stran. Jasmina je takrat nekaj protestirala, pa ji je uspel razložiti, kakšno nevarnost predstavlja njena ponorela mati:

»S hrano se ne smeš zajejavati. Opravi hitro in učinkovito! To je osnovno pravilo prehranjevanja. Početje tvoje mame pa je živalski izbruh potlačenih frustracij. Celo noč je norela. Z grizenjem tiča je prešla preko vseh mej. Ne moreš po mizi metati bedrc! Nujno sledi klofuta.«

Bojan Ekselenski: Izvršitelji namere Gospodove: Celjska vampirska večerja 2. del

»Pa je bila potrebna tako drastična kazen?« vpraša.

»Žal ni bilo drugega izhoda,« je odvrnil. Tako sta z Jasmino ostala sama. Nekaj časa sta še uživala izobilje. S širjenjem vampirske populacije pa se je življenjski prostor začel krčiti. Zadnje tri dni sploh ni več prosto hodečih ljudi. Vse skupaj se širi hitreje od njiju. Zdaj stradata. Vsaj Slavko, ker pač noče žreti packarij. Prejšnjo noč sta prišla v Celje in naletela sta samo na krdela sestradanih vampirjev. Redki preživeli so se zabrikadirali in so težko dostopni izza svojih barikad. Ven hodijo samo podnevi in mnogi takrat izkoristijo del časa za pobijanje spečih vampirjev. Vsaj sto na dan jih pokončajo. Po svoje delajo koristno delo, nekakšen naravni izbor. Nekateri pa so neužitni. Prav ste slišali. Slavko je vedel, da so neužitni vsi, ki so preboleli tisto mrzlico izpred sedmih let. Njihova kri ima okus pokvarjenega vina. Bljak! Videl je, kaj se zgodi, po požirku njihove krvi. Podobno štal naredi samo še česen. Mora biti neka povezava med skisano krvjo in česnom. Nesrečni vampir se je najprej zvijal po tleh in tulil od titanskih bolečin. Na koncu pa je obmiroval in telo se je spremenilo v zdrizast kup dreka. Res grda smrt. Spusti pogled na Jasmino. Še kar si je dala opraviti s crknjenim cuckom.

»Jasmina?« hoče biti prijazen, čeprav mu že počasi najeda. Z vsako požrto svinjarijo je njegova kurbica manj človeška.

»Hov, hov!« narejeno zalaja. Nič. Šele po koncu opravljanja s psom dvigne od krvi umazan obraz :

»Saj sem te slišala. Še pes, kaj šele vampir ima rad mir pri jedi. Te niso učili kulture?«

»Če lahko temu rečeš hrana ... Meni je bolj podobno brskanju po smetnjaku.«

»Ti si lačen, jaz sem pa vsaj za silo sita;« naveličano odvrne in brene pasje truplo.

»Od vseh teh smeti boš kmalu začela lajati. Ob tako nezdravi hrani ne boš nikoli napredovala. Ostala boš na meji med zverjo in človekom.«

Zamahne z roko in se zakrohota:

»Ti temu praviš zdrava prehrana? Kri je kri. Bom že nadoknadila s kakšnimi atletskimi mladci na steroidih.«

»Morala bi poslušati tistega starega vampirja iz Hrvaške. On je stari vampirski maček. Baje je slišal za nekega vampirja, ki je star preko 500 let in še nikoli ni pil. Si lahko zamisliš? Premika se kot kakšen duh, saj tudi je duh. Sploh nima več telesa, samo njegova jebena krščanska vera ga drži skupaj. Si lahko misliš? Vampir, ki je kristjan? Kako ironično. Baje je bil včasih član nekega cerkvenega reda, baje namenjenega pobijanju vampirjev. Lahko kaj takšnega

verjameš?«

»Mene sprašuješ? Ti si filozof najine družine. Jaz sem ta, ki skrbi za potrebe tvoje spodnje glave, ti pa skrbi za intelektualne in filozofske razprave.«

»Saj sem vedel, da nisi poslušala.«

»Jedla sem, ko si ti sedel na tisti terasi in razpravljaj s svojim opatijskim prijateljem.«

»Ja, samo hrana ti gre po glavi. Najsi bo iz hladilnika ali smetnjaka. Samo pretakati se mora. Kdo je tu klošar?«

»No, kaj je s tisto štorijo?« vpraša radovedno in opreza za plahim muckom. Slavko opazi:

»Niti ne poskušaj. Pusti muceka, naj gre svojo pot. Tudi kanarčka iz kletke ne poješ, čeprav imaš rad perutnino,« in stegne roko proti mačku. Žival ni uspela pobegniti. Poskuša se upirati, a on jo samo boža. Počasi se umiri. Nasmehne se:

»Vidiš? Tudi vampirji lahko imamo hišne ljubljence. Ne smeš v vsaki stvari s toplim srcem videti zgolj naslednjega obroka.

Drugi njam!

Ne vem, kako sem prišel k sebi. Nekaj me je podrlo na tla, začutil sem skeleč vbod na vratu, nakar sem potonil v spanec. Uf, malce sem še zmeden, a očitno živim. Živim? Potipam se okoli rane. Otipam dve brazgotini ali karkoli že to je. Fak, dobrodošel v klubu. Z jezikom potipam po zobeh. Ja, tudi sekalca imam. Poskušam pogoltniti slino, a mi ne uspe. Začutim žejo in lakoto v enem paketu. Uf, kako zoprni občutek. Malce se razgledam okoli sebe. Hm, most čez Savinjo je še tam, kjer je bil. Mimo mene tečeta dva moje vrste. Nikjer ni luči. Seveda jih ni. Že nekaj dni ni elektrike. Pravzaprav ni ničesar več. Samo ti preklemski ... no ja, saj sem tudi jaz postal del vse večje družine. Poskušam se spomniti svoje preteklosti. Brrr, kar zmrazi me. Kako sem lahko imel rad sonce? Pa morje? Še misel na boga me strese bolj od slabe pijače. Ta preklemska žeja. Moram se skoncentrirati. To je ključ. Aha. Imam dom. Tam imam ženo, ki me čaka izza barikad. Žena? Kakšna žena? Začutil sem peklensko žejo. Saj sem pred tistim prevarantom bogom sklenil, da bom vse delil s svojo ženo. Torej bom z njo podelil tudi to. Moja čutila so vse ostrejša. Saj morajo biti. Zdaj po hrano ne grem več v veleblagovnico, temveč na lov. Postal sem lovec. Jaz? Jaz pisarniški molj? Počistim obleko in se počasi odpravim proti domu. Ja, tam me čaka ... Čakajte no malo. Kaj me čaka? Večerja. Vampir nima žene. Vampir ima samo sebe. Ampak čakaj! Obstanem. Možgani mi delujejo. Jasno vem, da

imam ženo. Ja, imam, vendar ona zdaj ni na mojem bregu življenja. Najprej jo moram spraviti na to stran, saj jaz več ne morem na drugo. Brnem crknjenega goloba in odločno stopim. Mimo prileti temna pojava. Starejši vampirji lahko letijo. Več ljudi spiješ, več moči imaš. Znova me stisne ta neznosna žeja. Preklemansko. Pospešil sem korak. Skoraj teči sem začel. Še malo, še malo. Moja ljubica, ata bo kmalu doma. Potem bo ata pil in ljubica, tudi ti boš na moji strani. Tako je prav. Začnem poskakovati. Jupi! Tako visoko ne more skočiti noben atlet. Kaj šele, ko bom dobro jedel?

Počasi se približam temni silhueti najine hiše. V teh dneh kaosa sem naredil pravo trdnjavo. Začutim šibek utrip. Ta drobní zven življenja v meni prebudi neznosno žejo. Ja, to je življenje, katerega moram popiti. Na dušek! Eks velja! Zdaj se moram narediti človeškega. Samo malce zvitosti me loči od obroka. Primem se za glavo. Za hip se zgrozim nad samim sabo. O svoji ljubljeni ženi razmišljam na tako sprevržen način. Moja večerja ali zajtrk, odvisno od oddaljenosti od zbujanja. Večer je zajtrk, jutro je večerja. Narobe svet. Stresem z glavo. Samo pozor! Napel sem vsa čutila. Lahko je kje v bližini še kak drug vampir. Nočem, da mi tik pred nosom spelje zalogaj. Če se je moja žena že znašla v prehranjevalni verigi, potem bom jaz tisti, kateri se bo pomastil z njeno krvjo. Sama ubožica itak ne bo sposobna preživetja v tej divjini. Odrešil jo bom. Stopim proti vratom. Potrkam. Nič. Še enkrat malce močnejše potrkam. Moral bom počakati. Najprej bo stopila do interkoma. Aha, se že bliža. Uf, kako jo čutim. Celo njeno menstruacijo čutim.

»Kdo je? Si ti?« zaslišim glas.

»Ja, jaz sem. Odpri hitro. Komaj sem se izmuznil,« odvrnem kolikor normalno sem lahko.

»Kaj je narobe s tabo?«

»Narobe?« vprašam. Šit, nekaj sluti. Ta preklemanska ženska intuicija. Deluje v najbolj nepravem trenutku.

»Nekam čuden glas imaš. Saj ne boš jezen, če vklopim kamero in IR senzorje.«

»Zakaj bi se s tem ukvarjala. Preden bo vse zagnala, sem že lahko komu zajtrk.«

»Zajtrk?« V njenem glasu začutim tresavico. Zajebral sem se. Zdaj me res ne bo spustila notri.

»Ja, za vampirje je zdaj jutro. Pač narobe svet. Daj no, prinesi svojo rit sem in me spusti notri!« dvignem glas. Moral sem postati odločen. Takšen sem bil tudi prej. Ženske so včasih tako naporne s svojim neskončnim besednim nategovanjem.

»Naj ti bo, naj ti bo,« odvrne. Torej je le delovalo. Zdaj bo šlo, kot po maslu. Dobesedno. Moj obrok prihaja. Poln sem pričakovanja. Daj že, daj že. Pohiti, da me od žeje ne raznese. Zaslišim njene korake. Zdaj prihaja. PO stopnicah. Še malo. Je že pri vratih. Bolje, da molčim. Ne diraj vraga, dok spava. Škrtne prva ključavnica. Pa druga. In tretja. Vrata se začno počasi odpirati. Še hipec. Še malo. Vrata se odpro. Planem notri, hitro zaprem vrata in komaj se še zadržujem. Žena zavpije:

»Kje si se valjal? Saj smrdiš po truplu!«

»Ha, ha, saj tudi sem truplo. Tole lahko opraviva na dva načina.«

»O jesus!« vzklikne in se mi poskuša izmakniti. Čutil sem jo. Čutil sem njeno srce. Nisem si mislil, da bom ob utripanju njenega srca kdaj čutil takšno poželjivo zadovoljstvo.

»Marta, Martica! Jezus nas je vse zapustil. Zdaj sva samo ti in jaz. Videla boš, nimaš se česa bati. Življenje vampirja je pot mnogih čudovitih možnosti, o katerih lahko navaden smrtnik samo sanja. Raje pusti, da stvar opravim na lep in kulturn način. Ne moreš mi pobegniti, ne moreš se mi upreti. Orožje je zgoraj, a ti si spodaj. Daj no, ne izmikaj se. V temi še kako jasno vidim utrip tvojega srca in življenje, kis e pretaka po žilah.«

»Stran od mene! Stran od mene!« histerično kriči. Z bliskovito kretnjo sem zaklenil vrata in skočil meter od nje. Globoko vdihnem. Uf, kako božanski vonj živega človeka. Ampak v Martinih občutkih zaznam neko pričakovanje. Sekira. Meter je od nje. Meter od nje in pet metrov od mene. Nočem poškodovati obroka. Tedaj zaslišim ropot na vratih. Vem. Še en vampir se je prišel mastit.

»Martica, kaj hočeš biti obrok komu drugemu? Daj, nehaj bežati. Tudi sekira ti ne more pomagati. Močnejši in hitrejši sme od tebe.«

Tedaj se vrata vdajo pod navalom nezaželenega gosta. Odločim se. Svojega obroka ne delim z nikomer. Bliskovito, hitreje od oči sem pri sekiri, jo zgrabim v roke in izletim proti vsiljivcu. Izza njega je bila neka smrdulja. Vohal sem jo. Žrla je neko svinjarijo.

Nadaljevanje naslednjič ...

Roman Izvršitelji namere Gospodove od izvrstnega Zorana Krušvarja je resnično odlično delo. Skoraj greh je, ker ga še nimamo v slovenskem jeziku.

Tolkiensko društvo Gil Galad: Združenje slovenskih ljubiteljev Srednjega sveta

GIL-GALAD

SLOVENSKO
TOLKIENOV
DRUŠTVO

Verjetno malokdo ve, da je lanskega avgusta Slovensko Tolkienovo društvo praznovalo deseto obletnico obstoja. To gre gotovo pripisati predvsem ozki tematski usmeritvi omenjenega društva, ki združuje ljubitelje del Johna Ronald Reuela Tolkiena, britanskega jezikoslovca in pisatelja. Uspeh njegovega najbolj znanega dela, Gospodarja prstanov, ki je izšlo v treh volumnih v letih 1954-55, je pomenil začetni impulz za nastajanje fantastične literature.

Glasbena skupina... fantastične literature.

Vsako zadnjo soboto v mesecu se zberemo v Bežigradski knjižnici v Ljubljani in srečanje posvetimo določeni tematiki, v obliki delavnic počnemo kaj ustvarjalnega ali pa samo debatiramo o vsem mogočem. Izdajamo interno glasilo Sijoča zvezda, ki živi izključno od prispevkov članov društva - člankov, prevodov, zgodb in pesmi, stripov, slik ter ilustracij, vključene so tudi novice o delovanju društva in drobne zanimivosti. V maju je izšla 35 številka, ki je skupaj s še nekaterimi dostopna tudi v NUK-u. Za lastne potrebe imamo tudi obširno knjižnico s Tolkienovimi deli ter predvsem deli o Tolkienu in Srednjem svetu. V desetih letih smo si nabrali že kar nekaj kilometrine in počeli ogromno različnih stvari. V preteklosti smo tako sodelovali pri predstavitvah iger na temo knjige Gospodar prstanov, bili kratek čas soudeleženi pri nastajanju novega prevoda Gospodarja prstanov založbe Mladinska knjiga, ki je po izidu naletel na raznolike odzive, pri predstavitvi prevodov Silmariliona in

Lokostrelstvo

Branje ...

tev, z vstopom Slovenije v Evropsko unijo pa smo uspešno pridobili tudi uradno licenco za uporabo imena Tolkien. Sicer pa je srčika našega obstoja predvsem povezovanje in druženje ljubiteljev del J.R.R. Tolkiena in druge

Hurinovih otrok, imeli ciklus predavanj o Tolkienu, njegovih delih in Srednjem svetu, sodelovali v raznih radijskih in TV oddajah, časopisih in revijah, na 9. Slovenskih dnevih knjige, vsakoletnem Festivalu iger ter na Konfuziji, slovenskih dnevih znanstvene fantastike in fantastike. V društvu prirejamo tudi umetniške natečaje, se ukvarjamo z mitologijo, kulinariko, študijem pisav in jezikov Srednjega sveta, veliko članov tudi trenira mečevanje ter srednjeveške borilne veščine in obiskuje srednjeveške prireditve. Na začetku vsakega leta 3. januarja skupaj z ostalimi ljubitelji po vsem svetu nazdravimo z napitnico za Tolkienov rojstni dan, osrednji dogodek društva pa je vsakoletno Veliko letno srečanje v obliki večdnevnega tabora v naravi, kjer se za kratek čas podamo v Srednji svet. Na tem praznovanju se nam pridružijo tudi odposlanci iz tujine, saj vzdržujemo stike s Tolkienovimi društvi po svetu že od začetka. Tako tudi mi prijatelje iz Avstrije, Nemčije, Madžarske, Italije in Anglije kar redno obiskujemo.

Glasilo društva

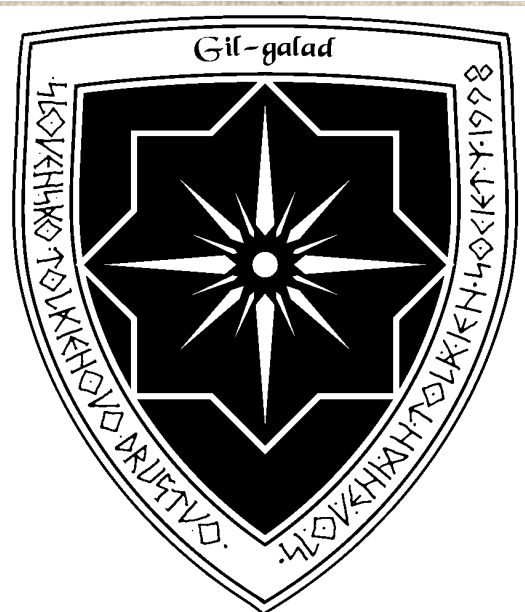
Nas pa lahko vi obiščete na internetni strani:

www.drustvogil-galad.si,

kjer se poleg obširnejše predstavitve društva na forumu odvijajo zanimive debate o Tolkienu in Srednjem svetu ali nam pišete na e-mail:

info@drustvogil-galad.si

Tolkiensko društvo Gil - Galad: Združenje slovenskih ljubiteljev Srednjega sveta

Grb društva

Napis iz teles ...

Ena gasilska po pokolu orkov. Kaj, če jih spustimo nad politike?

»Bad guys«

Po dobljeni bitki

Delavnica kaligrafije

Zanimivosti:

- Izbrano ime Gil-galad je vzeto iz enega od številnih Tolkienovih umetno ustvarjenih jezikov, iz sindarina jezika Sivih vilinov, in pomeni "Zvezdna svetloba": Gil- "zvezda"; cal- "sijati"; calad- "svetloba". Odgovarjajoč motiv zvezde se blešči tudi v društvenem grbu.

- Junija 1998 je izšel prvi fanzin, kratko pismo na dveh A4 straneh.
- Rojstni dan društva je 8.8.1998.

Po predvajanju zadnjega dela trilogije z naslovom Vrnitev kralja, je imelo društvo preko 100 članov, zadnja tri leta pa redko presežemo število trideset.

Slika vse pove

Zanimivosti:

Vse slike je prispevala
spodaj podpisana pod-
predsednica društva.

Še nekaj utrinkov

Besedilo o društvu napisala Ajda Mladenovič, podpredsednica društva

Naročite roman Vitezi in Čarovniki po E-mailu!
Zraven dobite REDNO OSVEŽEN bonusni CD za 19 €!
Plačate po povzetju!

Bojan Ekselenski je avtor prvega slovenskega fantazijskega epa. V skladu s četvorno naravo sveta so v načrtu štirje deli. Indigo otroci so posvečeni elementarnemu principu ognja. Sledil bo Indigo novi svet, posvečen zraku. Kasneje se nadejate še del, posvečenih vodi in na koncu zemlji, ko se vse prizemlji in razreši.

Svet Vitezov in Čarovnikov pa ni edini avtorjev projekt, čeprav je trenutno najpomembnejši. Počasi kapljajo zgodbe iz sveta Atlantis. Malce za šalo pa je izšla tudi zgodba, ki je poklon izvrstnemu hrvaškemu romanu Izvršitelji nauma gospodnjeg izpod tipkovnice nagrajenega hrvaškega avtorja Zorana Krušvarja. Izvršitelji namere gospodove: Celjska vampirska večerja je čistokrvna vampirščina, ki zaradi nasilja, vulgarnosti in še česa mogoče ni primerna za mlajše od 16 let. Mogoče se bo na teh straneh znašla v obliki podlistka.

Na spletu:

www.vitezicarovniki.com

Votlina Skrivnosti

Novela Votlina Skrivnosti bo kmalu pripravljena za vašo sodbo. Če bo vse po sreči, se lahko nadejate prvega dela že v naslednji številki fanzina.

Kaj lahko pričakujete v noveli? Gre za arheološki triler, katerega dogajanje je postavljeno 19 let pred dogodki, opisanimi v Indigo otrocih.

Arheologa Neil Dickson in Mary Smith sta v kumranskih votlinah odkrila drugačen apokaliptični manuskript. Zgodba se začne v trenutku nesreče. Eden od delavcev je malce premočno pritisnil na pnevmatsko kladivo. Vdrejo se tla in zazeva luknja. Kljub predhodnemu skeniranju je votlina ostala skrita vse do te nesreče. Kmalu se izkaže, da je ravno ta neodkrita votlina resnično odkritje. Mary in Neil sta priči osupljivih stenskih risb in skrinje z ohranjenimi zvitki. Mary je prebrala nenavaden napis, zapisan z znanim hebrejskim pismom iz 3 in 4. stoletja, vendar je šlo za popolnoma neznan jezik.

Svoje je k skrivnosti dodala tudi nenavadna snov, ki se je izmikala sodobnim tehnikam identifikacije.

Nihče ni slutil, da so se sprožili dogodki, zaradi katerih se je začel konec šemite, konec časov.

Šemite so dolga časovna obdobja ...